

THE LIFE
and
ADVENTURES
of
SANTA CLAUS

by
L. FRANK BAUM

VIATA ȘI AVENTURILE LUI MOȘ CRĂCIUN FRANK L. BAUM

Un Moș Crăciun al literaturii, cu un sac de povesti inepuizabil, acesta e Frank L. Baum cu nemărginita lui bucurie de a spune povești pentru candoarea copiilor și nostalgiile părinților. În timp ce Frații Grimm și mai ales Andersen nu se dau în lături să-i facă să sufere pe micii lor cititori, Baum crede în puterea candorii senine de face lumea, dacă nu mai bună, cel puțin mai ușor de suportat. Și ar fi izbutit să ne convingă, chiar dacă ar fi scris numai *Vrăjitorul din Oz*, capodopera lui. Dar autorul cărții *Viața și aventurile lui Moș Crăciun* nu obosește să caute și asemenea personajului său nu se lasă până nu descoperă, în fiecare dintre basmele sale: Binele și Fericirea.

Cuprins

Tinerețea

1. PĂDUREA BURZEE

.....
3

2. COPILUL PĂDURII

.....
3

3. ADOPTIA

.....
5

4. CRĂCIUN

.....
6

5. MAI MARELE PĂDURILOR

.....
7

6. CRĂCIUN DESCOPERĂ OAMENII

.....
8

7. CRĂCIUN PĂRĂSEȘTE PĂDUREA

Maturitatea**1. VALEA****RÂSETELOR**

11

2. CUM A FĂCUT CRĂCIUN PRIMA JUCĂRIE

13

3. CUM AU COLORAT RYLII JUCĂRIILE

15

4. CUM S-A SPERAT MICUȚA MAYRIE

17

5. CUM A AJUNS BESSIE CEA LIPSITĂ DE GRIJI ÎN VALEA RÂSETELOR

19

6. RĂUTATEA**AWGWASILOR**

21

7. MAREA BĂTĂLIE DINTRE BINE ȘI RĂU

24

8. PRIMA CĂLĂTORIE CU RENII

26

9. „MOȘ CRĂCIUN!”

30

10. AJUNUL**CRĂCIUNULUI**

30

11. CUM AU FOST AGĂȚAȚI LÂNGĂ HORNURI PRIMII CIORĂPEI

33

12. PRIMUL POM DE CRĂCIUN

36

Bătrânețea**1. MANTIA****NEMURIRII**

2. CÂND LUMEA A ÎMBĂTRÂNIT ȘI EA

3. AJUTOARELE LUI MOȘ CRĂCIUN

41 CUM A FOST RĂPIT MOȘ CRĂCIUN

TINEREȚEA

1. PĂDUREA BURZEE

Ați auzit vreodată de Pădurea Burzee cea întinsă? Dădaca îmi cânta despre ea pe vremea când eram mic. Îmi cânta despre trunchiurile groase ale copacilor ce se înălțau spre cer unul lângă celălalt, despre rădăcinile ce se încolăceau pe sub pământ și despre ramurile ce se împreunau deasupra, în văzduhuri. Îmi cânta despre coaja zgrunțuroasă și ciudată și despre crengile noduroase; despre frunzișul bogat ce acoperea întreaga pădure cu excepția ochiurilor prin care razele soarelui își croiau drum să atingă pământul formând niște pete mici și aruncând umbre ciudate și curioase spre mușchii, lichenii și mormanele de frunze uscate de primprejur.

Pentru toți cei ce se adăpostesc sub umbra ei, pădurea Burzee este atotputernică, grandioasă și copleșitor de frumoasă. Când vii dinspre pajiștile scăldate de soare și intri în labirinturile ei, la început ți se pare că e întunecoasă, mai apoi găsești că e plăcută, urmând ca în cele din urmă să descoperi că e înțesată de bucurii nesfârșite.

Sute de ani la rând, pădurea a înflorit în toată splendoarea ei, liniștea nefiindu-i tulburată decât de zgomotele veverițelor neostoite, de mârâitul fiarelor sălbatice și de cântecele păsărelelor.

Și cu toate astea, pădurea Burzee își are propriii ei locatari. Mai ales din pricina aceasta. La început, mama natura a făcut ca ea să fie populată de zâne, knooki, ryli și nimfe. Câtă vreme va exista pădurea, ea va fi căminul, adăpostul și terenul de joacă al acestor ființe nemuritoare cumsecade ce sălășluiesc nestingherite în adâncurile ei.

Civilizația nu s-a atins niciodată de pădurea Burzee. Și cu toate astea, stau și mă întreb: o va face vreodată?

2. COPILUL PĂDURII

A fost odată ca niciodată, în vremuri atât de îndepărtate încât până și bunicii cu greu își mai aduc aminte, a fost o driadă pe numele ei Necile, ce trăia în minunata pădure Burzee. Se înrudea strâns cu preaputernica Regină Zurline, iar căsuța ei se afla sub umbra unui stejar întins. O dată pe an, de ziua noilor boboci de floare, când copacii începeau să înmugurească din nou, Necile ducea Potirul de aur la buzele Reginei care bea din el în cinstea prosperității pădurii. Prin urmare, vă dați seama că era o nimfă cu o oarecare însemnătate și, mai mult decât atât, se spune că era foarte apreciată datorită frumuseții și grației sale.

N-ar fi putut spune când anume fusese zămislită. Nici Regina Zurline nu-și aducea aminte și nici măcar Marele Ak însuși. Se întâmplase cu mult timp în urmă, când lumea se afla la începuturile sale și când fusese nevoie de nimfe ca să apere pădurile și să se îngrijească copacii tineri. Așadar, într-o bună zi, Necile prinsese viață; radioasă, încântătoare, dărză și mlădioasă precum copăcelul pe care trebuia să-l apere.

Părul ei era de culoarea ghimpelui de castană, ochii albaștri în lumina soarelui și violacei în umbră. Obrajii erau de-un roz pal precum acela ce ținește norii la asfințitul soarelui. Buzele-i erau roșii, pline și dulci. Purta veșminte verzi de culoarea frunzei de stejar. Toate driadele se îmbracă în culoarea aceasta și găsesc că nu există culoare

mai frumoasă pe lume. Avea sandale în picioarele-i delicate, iar pe cap nu purta nimic altceva decât cosițele-i mătăsoase.

Îndatoririle lui Necile erau simple și puține la număr. Se îngrijea ca nu cumva să crească pe sub copacii ei buruieni care să se hrănească astfel cu seva pământului. îi ținea la distanță pe Gadgoli care aveau o plăcere diavolească să se izbească în zbor de trunchiurile copacilor, care se ofileau și mureau din pricina contactului vătămător. în anotimpurile secetoase, căra apă din pâraie și gârle și uda rădăcinile protejaților ei însetați.

Dar asta se întâmpla la început. Buruienile se învățaseră deja să ocolească pădurile în care locuiau driadele; Gadgolii cei ticăloși nu mai aveau curaj să se apropie; copacii ajunseseră la maturitate, devenind robuști și putând să suporte acum mai bine seceta decât atunci când erau doar niște biete mlădițe. Așadar, îndatoririle lui Necile se împuținaseră, iar timpul parcă devenise și el mai leneș, în timp ce anii se scurgeau încet, fără prea multe evenimente, lucru ce nu părea să fie pe placul spiritului jucăuș al nimfelor.

Ce-i drept, locuitorii pădurii nu duceau lipsă de distracții. De fiecare dată când era lună plină, dansau în Mărețul Cerc al Reginei. Mai era și Sărbătoarea Alunelor, Jubileul Culorilor Toamnei, Ceremonia Solemnă a Căderii Frunzelor și Petrecerea de Ziua Noilor Muguri. Numai că toate aceste sărbători erau prea puține și prea îndepărtate în timp unele de altele, lăsând multe ore plictisitoare între ele.

Surorile lui Necile cu greu ar fi putut accepta ca o driadă să poată fi nemulțumită. La așa ceva s-a ajuns după mulți ani. Însă de îndată ce i-a intrat în cap ideea că viața era plictisitoare, nu mai avu astâmpăr cu privire la propria ei existență și începu să tânjească după ceva cu adevărat interesant cu care să-și însuflețească zilele, într-un fel la

care nimfele pădurii nici nu visau. Legea pădurii îi interzicea însă să plece în căutarea aventurii.

În timp ce biata Necile se lupta cu această stare apăsătoare, se întâmplă ca Marele Ak să viziteze pădurea Burzee și să le îngăduie nimfelor să se așeze la picioarele sale, cum le era obiceiul, ca să asculte cuvintele pline de înțelepciune ce izvorau de pe buzele sale. Ak este Mai Marele Pădurilor din întreaga lume; el vede și știe mai multe decât toți oamenii la un loc.

În seara aceea, o ținea pe Regină de mână, căci le iubea pe nimfe precum un tată își iubește copiii. Necile ședea la picioarele sale cu nenumăratele ei surori, ascultând cu luare aminte în timp ce el le vorbea.

— Prea frumoasele mele, trăim atât de fericiți în poienile pădurii noastre, spuse Ak, mângâindu-și gânditor barba încăruntită, încât nu cunoaștem nimic din ceea ce înseamnă suferința și nefericirea care îi lovesc pe cei mai mulți dintre bieții pământeni care trăiesc pe întinderea pământului. E drept că nu facem parte din aceeași rasă, dar nu cred să fie fapte mai fericite decât noi. Trec adesea pe lângă locuința câte unui biet pământean și sunt tentat să mă opresc să-i alung suferința. Cu toate acestea, însă, suferința este într-o anumită măsură soarta firească a acestor muritori, iar noi nu avem nici un drept să ne opunem legilor Naturii.

— Și totuși, spuse preafrumoasa Regină aplecându-și căpșorul auriu spre Marele Pădurar, vă dați repede seama că nu de puține ori Ak i-a ajutat pe acești muritori. Ak zâmbi.

— Uneori, răspunse el, când sunt foarte tineri, când sunt copii, așa cum le spun muritorii, m-am oprit să-i salvez din suferință. Cât îi privește pe bărbați sau pe femei, nu mă amestec niciodată în treburile lor, căci aceștia trebuie să-și ducă singuri povara pe care Natura a așezat-o pe umerii lor. Dar pruncii neajutorați, copiii nevinovați ai oamenilor, aceștia au dreptul de a fi fericiți până când vor crește și vor

putea să țină piept încercărilor vieții. în felul acesta, mă cred îndreptățit să îi ajut. Nu demult, acum un an poate, am găsit patru copilași cuibăriți într-o colibă de lemn care înghețau încet, încet. Părinții lor plecaseră după bucate într-un sat învecinat și lăsaseră focul aprins să-i încălzească pe micuți până la întoarcerea lor. Numai că s-a pornit o vijelie care a așezat nămeți în calea lor, așa că drumul de întoarcere a durat mai mult. Între timp, focul s-a stins, iar frigul a început să pătrundă în oasele micuților care așteptau.

— Sărmanii de ei! murmură încetișor Regina. Și ce-ai făcut?

— I-am cerut lui Nelko să aducă lemne din pădurile mele și am suflat în ele până când focul s-a aprins din nou și a încălzit cămăruța unde se aflau copilașii. În cele din urmă, bieții de ei s-au oprit din tremurat și au dormit până când s-au întors părinții lor.

— Tare mă bucur că ai procedat așa, spuse Regina cea blajină privind spre Marele Pădurar, iar Necile, care fusese numai ochi și urechi, suspină și ea:

— Da, și eu mă bucur!

— Chiar în noaptea asta, continuă Ak, când am ajuns la marginea pădurii Burzee, am auzit un scâncet slab ce venea din câte se pare de la un pui de om. M-am uitat înjur și am găsit, nu departe de pădure, un prunc neajutorat care zăcea aproape despuiat pe iarbă și plângea de-ți rupea inima. Nu departe, ascunsă în tufișuri, Shiegra, leoaica, se pregătea să sară asupra lui, cu gândul de a se ospăta cu copilașul la cină.

— Și ce-ai făcut, Ak? întrebă Regina pe nerăsuflăte.

— N-am făcut mare lucru, căci mă grăbeam să ajung să le salut pe nimfele mele. Dar i-am poruncit lui Shiegra să stea cu copilașul și să-l alăpteze ca să-și potolească foamea. I-am spus să dea de veste în toată pădurea, tuturor fiarelor și reptilelor, să nu care cumva să se atingă de copil.

— Mă bucur că ai procedat așa, spuse ușurată regina cea milostivă; de data aceasta însă, Necile nu mai răspunse ca un ecou la cuvintele acesteia, căci nimfa, animată de o hotărâre stranie, se îndepărtase brusc de grup.

Silueta ei vioaie își croi rapid drum pe cărările pădurii, până când ajunse la marginea măreței Burzee unde se opri să privească curioasă în jurul ei. Nu se mai aventurase niciodată atât de departe, căci Legea pădurii le așezase pe nimfe în adâncurile cele mai ascunse ale acesteia.

Necile știa prea bine că încalcă legea, dar gândul acesta nu-i putu opri cu nimic picioarele îndrăznețe. Era hotărâtă să vadă cu propriii ei ochi copilașul despre care le povestise Ak, căci nu mai zărise niciodată un pui de om. Toți nemuritorii erau făpturi în toată firea. Nu existau copii printre ei. Uitându-se atent printre copaci, Necile dădu cu ochii de copilașul din iarbă. Dormea dus acum, căci laptele supt de la Shiegra reușise să-l liniștească. Era suficient de mic încât să nu știe ce înseamnă pericolul; dacă era sătul, era pe deplin mulțumit.

Nimfa se strecură încetișor lângă copilaș și îngenunche pe iarbă, cu poalele rochiei ei lungi de culoarea frunzelor de trandafir așternându-se de jur împrejurul ei precum un norișor pufos, întreaga ei înfățișare adorabilă trăda curiozitatea și surpriza, dar mai presus de toate o compasiune blândă, maternă. Copilul era un nou-născut durduliu și roz. Era complet neajutorat. În timp ce nimfa îl privea lung, pruncul deschise ochii, îi zâmbi și întinse spre ea brațele dolofane. Într-o clipită, Necile îl ridică în brațe și o luă la sănătoasa pe potecile pădurii.

3. ADOPTIA

Mai Marele Pădurilor se ridică brusc, cu sprâncenele încruntate.

— E o prezență ciudată în pădure, spuse el.

Atunci Regina și nimfele ei se întoarseră și o văzură pe

Necile stând în fața lor, cu copilașul adormit pe care-l strângea la piept și cu o privire sfidătoare în ochii de un albastru adânc.

Rămaseră nemișcați preț de o clipă, nimfele pline de surpriză și consternare, Mai Marele Pădurilor luminându-se treptat în timp ce privea lung la preafrumoasa nemuritoare ce încălcase cu bună știință legea. Atunci marele Ak, spre uimirea tuturor celor de față, își așază ușor mâna pe pletele unduitoare ale lui Necile și o sărută pe frunte.

— Din câte știu eu, e pentru prima dată când o nimfă mă sfidează și îmi nesocotește legile, spuse el cu blândețe. Cu toate astea, în adâncul sufletului meu, nu găsesc nici un cuvânt de dojana. Care-ți e dorința, Necile?

— Dă-mi voie să păstrez copilul, răspunse ea începând să tremure și căzându-i rugătoare la picioare.

— Aici, în pădurea Burzee, unde n-a călcat vreodată picior de om? o întrebă Ak.

— Aici, în pădurea Burzee, răspunse curajoasă nimfa. Aici e casa mea, iar eu m-am plictisit să nu am nimic de făcut. Dă-mi voie să mă ocup de copilaș. Doar vezi bine cât e de neputincios și de neajutorat. Cu siguranță că nu poate face vreun rău pădurii Burzee sau Mai Marelui Pădurilor din întreaga Lume!

— Și Legea, copilă, Legea? strigă Ak cu asprime.

— Legea e făcută de Mai Marele Pădurilor, răspunse Necile. Dacă el mi-ar da voie să am grijă de pruncul pe care el însuși l-a salvat de la moarte, cine oare din întreaga lume să-mi stea în cale?

Regina Zurline, care ascultase cu băgare de seamă întreaga conversație, bătu bucuroasă din palme la auzul răspunsului dat de nimfă.

— Oh, Ak, mi se pare că te-a cam încolțit! exclamă ea, râzând. Acum, te rog eu mult, dă ascultare rugăminții lui Necile.

Mai Marele Pădurilor își mângâie ușor barba sură, așa cum obișnuia să facă ori de câte ori cădea pe gânduri.

— Am să-i dau voie să păstreze copilul și am să-i ofer întreaga mea protecție. Dar vă avertizez că este pentru prima dată când îndulcesc Legea, și prin urmare și pentru ultima dată. Niciodată de acum încolo, până la sfârșitul lumii, nu va mai exista vreodată vreun muritor adoptat de vreun nemuritor. Altfel ar însemna să renunțăm la prea fericita noastră existență, în favoarea uneia plină de greutate și neliniști. Noapte bună, dragele mele nimfe!

Atunci Ak se făcu nevăzut din mijlocul lor, iar Necile se grăbi spre căsuța ei făcută dintr-un umbrar de verdeață ca să se bucure din plin de comoara pe care o descoperise.

4. CRĂCIUN

Următoarea zi făcu din căsuța lui Necile cel mai cunoscut loc din Pădure. Nimfele se adunară în jurul ei și al copilului care-i adormise în brațe, scoțând exclamații de curiozitate și de încântare. Nu mai conteneau să aducă laude la adresa bunăvoinței Marelui Ak care îi dăduse voie să păstreze copilul și să aibă grijă de el. Însăși Regina veni să se uite la fețișoara lui inocentă și copilăroasă și să-i țină mânuța neajutorată și durdulie în palma ei cea frumoasă.

— Ce nume să-i punem, Necile? întrebă ea zâmbitoare. Știi, trebuie să-i punem un nume.

— Haideți să-i spunem Claus¹, răspunse Necile, căci asta înseamnă „cel mic”.

— Cred că ar fi mai bine să-i spunem „Neclaus”², răspunse Regina, căci asta înseamnă „micuțul lui Necile”.

Nimfele bătură din palme pline de încântare, iar copilul primi numele de Neclaus, deși lui Necile îi plăcea să-i spună Claus, sau Crăciun, multe dintre surorile ei urmându-i mai apoi exemplul.

Necile adună mușchiul cel mai fin din toată pădurea

pentru Crăciun și-i făcu un pat în propria ei cameră. Cât despre ale gurii, copilul nu ducea lipsă de nimic. Nimfele căutară peste tot în pădure clopoței în formă de uger ce cresc în arborii de *goa*, care mustesc de lapte dulce. Căprioarele cu ochi blânzi contri-buiră cu o parte din laptele lor pentru a-l ajuta pe micuț, în timp ce Shiegra, leoaica, nu de puține ori se strecura lângă copil în căsuța lui Necile ca să-l alăpteze.

Prin urmare, micuțul înflorea și creștea pe zi ce trece, timp în care Necile îl învăță să vorbească, să meargă și să se joace.

Gândurile și vorbele lui erau blânde și plăcute, căci nimfele nu cunoșteau necazurile, iar sufletele lor erau pure și iubitoare. Copilul deveni odorul întregii păduri, căci porunca dată de Ak era ca fiarele și reptilele să nu-i facă nici un rău, așa că el mergea fără teamă oriunde dorea.

În curând, vestea că nimfele din Burzee adoptaseră un pui de om și că Marele Ak încuviințase acest lucru ajunse și la ceilalți nemuritori. Prin urmare, mulți dintre ei veniră să-l viziteze pe micul intrus și-l priviră cu cel mai mare interes. Mai întâi veniră rylii, verișori primari cu driadele, deși sunt atât de diferiți. Rylii trebuie să aibă grijă de flori și de plante, așa cum nimfele se îngrijesc de copacii pădurii. Colindă lumea în lung și-n lat după hrana necesară rădăcinilor plantelor cu flori, iar culorile strălucitoare ale florilor se datorează substanțelor puse în pământ de ryli, care sunt mai apoi purtate în vinișoarele rădăcinilor și în corpul plantelor ajunse astfel la maturitate. Rylii sunt un popor tare ocupat de felul lor, căci florile lor înfloresc și se veștejesc continuu, dar sunt ființe vesele, prietenoase și foarte îndrăgite de ceilalți nemuritori.

Veniră mai apoi și knookii a căror îndatorire este să se ocupe de animalele pământului, atât cele domestice cât și cele sălbatice. Knookii au o misiune grea, căci multe dintre fiare sunt nesupuse și nu acceptă restricțiile. În cele din

urmă însă, ei știu cum să le ia și veți găsi că anumite legi ale knookilor sunt respectate până și de cele mai feroase animale. Grijele îi fac pe knooki să arate îmbătrâniți, ponosiți și aduși de spate, iar firea lor e un pic dură din pricina faptului că se confruntă neîntrerupt cu creaturile sălbatice. Cu toate acestea, ei sunt de cel mai mare folos omenirii și lumii în general, căci legile lor sunt singurele pe care ființele pădurii le recunosc, cu excepția celor ale Mai Marelui Pădurilor.

Sosiră apoi și zânele, îngerii păzitori ai oamenilor, care erau peste măsură de curioase cu privire la adoptarea lui Crăciun, deoarece legile lor le interziceau să devină familiare cu oamenii. Au existat cazuri când zânele li s-au arătat oamenilor și chiar au vorbit cu aceștia, însă ele au îndatorirea de a avea grijă de viețile lor pe nevăzute și pe neștiute, iar dacă vi se pare vreodată că unii oameni ar fi favorizați, acest lucru se datorează faptului că și-au câștigat cinstită această distincție, căci trebuie să știți că zânele sunt ființe cât se poate de corecte și de imparțiale. însă ideea de a adopta un pui de om nu o avuseseră niciodată, căci acest lucru era în totalitate potrivit legilor lor. Așadar, erau cât se poate de curioase să-l vadă pe micul străin adoptat de Necile și de surorile ei.

Crăciun privea la nemuritorii ce roiau în jurul lui cu ochi neînfricați și buze zâmbitoare. Stătea cocoțat pe umerii rylilor veseli, trăgea neastâmpărat de bărbile sure ale knookilor încruntați, își așeza căpșorul cu zulufi pe sânul delicat al prea fru-moasekRegine. Iar rylilor le plăcea la nebunie sunetul râsului său; knookii îl îndrăgeau pentru curajul lui, în timp ce zânele se dădeau în vânt după inocența de care dădea dovadă.

Băiețușul reuși să și-i facă pe toți prieteni și le cunoscă îndeaproape legile. Nu strivea nici măcar o floare sub picioarele sale ca să nu-i supere pe rylii cei prietenoși. Nu se lega niciodată de fiarele pădurii ca să nu-i înfurie pe

knooki. Ținea din toată inima la zâne dar, neștiind nimic despre oameni, nu înțelegea că era singurul din rasa lui căruia i îngăduise să se împrietenească cu ele.

Într-adevăr, Crăciun ajunsese la convingerea că era singurul dintre toate făpturile pădurii care nu avea semeni. Pentru el, pădurea era întreaga lume, căci habar nu avea că mai existau milioane de făpturi omenești care luptau să trăiască de pe o zi pe alta și trudeau din greu. Iar el era fericit și mulțumit.

5. MAI MARELE PĂDURILOR

Anii se scurgeau cu repeziciune în pădurea Burzee, căci nimfele nu aveau nevoie să socotească timpul în vreun fel. Nici măcar secolele nu aduceau nici o schimbare asupra delicatelor ființe, căci ele rămăneau de-a pururi aceleași: nemuritoare și neschimbate.

Cu toate acestea însă, Crăciun, care era muritor, se îndrepta pe zi ce trece spre maturitate. Necile era nemulțumită de faptul că se făcuse prea mare pentru a-l mai putea ține la piept și că începuse să-și dorească alte feluri de mâncare decât laptele. Picioarele sale viguroase îl îndreptară spre inima pădurii de unde-și făcea provizii de nuci și fructe de pădure, de rădăcini dulci și îndestulătoare care erau mai mult pe placul stomacului său decât laptele. Căuta din ce în ce mai rar cămăruța lui Necile, până când ajunsese să vină acasă numai pentru a dormi.

Nimfa, care ținea la el din tot sunetul, era cât se poate uluită de natura schimbătoare a protejatului său și ajunsese să-și schimbe propriul ei mod de viață ca să-i facă toate mofturile. Îl însoțea mereu pe toate potecile pădurii la fel ca și multe dintre surorile sale, explicându-i în timp ce mergeau toate misterele pădurii imense, obiceiurile și felul de a fi ale ființelor care trăiau la umbra acesteia.

Micul Crăciun ajunsese să înțeleagă limba sălbăticiunilor, dar nu reușea niciodată să le priceapă firea

ursuză și îmbufnată. Doar veverițele, șoarecii și iepurașii păreau să aibă firi vesele și jucăușe, și cu toate acestea băiețelul râdea ori de câte ori pantera mârâia amenințător și trăgea de blana lucioasă a ursului când creatura mârâia și-și arăta amenințător colții. Oricum mârâiturile și colții dezveliți nu înseninau că erau supărați pe Crăciun, așadar ce importanță mai avea?

Știa să imite cântecul albinelor, să recite poeziile florilor pădurii și să povestească istoria oricărei bufnițe din Burzee. Îi ajuta pe ryli să-și hrănească plantele și pe knooki să-și țină în frâu animalele. Micii nemuritori îl priveau ca pe o ființă privilegiată, special protejată de Regina Zurline și de nimfele ei și ocrotită de însuși marele Ak.

Într-o bună zi, Mai Marele Pădurii reveni în pădurea Burzee. Vizitase pe rând toate pădurile sale din întreaga lume, iar acestea erau cât se poate de numeroase și de întinse.

Abia când intră în poiana unde se adunaseră Regina și nimfele sale pentru a-l întâmpina, Ak își aduse aminte de copilul pe care Necile îl adoptase. În timp ce stătea în mijlocul nemuritorilor acelora cumsecade, zări un tânăr voinic și cu umeri largi care, când stătea în picioare, ajungea până la umerii Mai Marelui Pădurilor însuși.

Ak se opri tăcut și încruntat ca să-i arunce o privire pătrunzătoare lui Crăciun. Ochiul lui limpezii îi întâlniră pe ai săi într-o clipită și Mai Marele Pădurilor scoase un oftat de ușurare de îndată ce observă profunzimea lor liniștită și intui sufletul curajos și inocent al tânărului. Cu toate acestea, pe când stătea lângă frumoasa Regină, iar potirul auriu umplut cu nectar rar trecea pe la buzele tuturor, Mai Marele Pădurilor era nefiresc de tăcut și de rezervat și-și mângâie de multe ori barba cu o mișcare gânditoare. O dată cu sosirea dimineții, îl luă pe Crăciun deoparte într-un fel binevoitor și-i spuse:

— Ia-ți rămas bun pentru o vreme de la Necile și de la surorile sale, căci am de gând să te iau cu mine în călătoria mea prin lume.

Aventura era pe placul lui Crăciun care cunoștea prea bine onoarea de a fi tovarășul Mai Marelui Pădurilor din întreaga lume. Însă Necile plânse pentru prima oară în viața ei și se încleșta de gâtul lui ca și cum nu-i venea să-l lase să plece. Nimfa care-i fusese mamă acestui tânăr voinic era la fel de grațioasă, de fermecătoare și de frumoasă ca pe vremea când avusese curajul să-l înfrunte pe Ak cu pruncul strâns la piept, iar dragostea ei pentru el era la fel de mare ca și atunci. Ak privi la ei doi cum stăteau îmbrățișați de parcă ar fi fost frate și soră și-și luă din nou aerul acela gânditor.

6. CRĂCIUN DESCOPERĂ OAMENII

Luându-l pe Crăciun deoparte într-o poiană din pădure, Mai Marele spuse:

— Prinde-te cu mâna de brâul meu și ține-te bine în timpul călătoriei noastre prin văzduhuri, căci acum vom străbate lumea de la un capăt la altul și vom arunca o privire asupra oamenilor din care te tragi.

Aceste cuvinte îl uimiră peste măsură pe Crăciun, căci până atunci se crezuse unicul din rasa sa pe toată fața pământului. Cu toate acestea, se prinse zdravăn de brâul marelui Ak, neputând să scoată o vorbă din pricina uimirii pe care o încerca.

Atunci imensa pădure din Burzee păru să le alunece de sub picioare, iar tânărul se trezi că străbate cu viteză cerurile înalte.

La scurt timp, se zăriră niște turle sub ei, în timp ce privirea le căzu pe niște clădiri de toate formele și culorile. Era o așezare omenească, iar Ak, care se opri se scopul de

a coborî, îl duse pe Crăciun spre zidurile sale. Apoi Mai Marele spuse:

— Atât timp cât te ții bine de brâul meu, vei rămâne nevăzut de ochii tuturor făpturilor omenеști, iar tu le vei putea vedea cât se poate de clar. Dacă dai drumul strânsorii, să știi că asta îți va aduce despărțirea pe vecie de mine și de casa ta din Burzee.

Una dintre primele legi ale Pădurii este ascultarea, iar lui Crăciun nici prin cap nu-i trecea să nesocotească dorința Mai Marelui Pădurilor. Se prinse strașnic de brâu și rămase invizibil.

Mai apoi, cu fiecare clipă petrecută în așezarea aceea, uimirea tânărului crescuse din ce în ce mai mult. El, cel care se crezuse conceput aparte față de celelalte făpturi, descoperea acum că pământul era înțesat de făpturi asemenea lui.

— Într-adevăr, spuse Ak, nemuritorii sunt puțini la număr, dar muritorii sunt câtă frunză și iarbă.

Crăciun privea atent la semenii săi. Vedea fețe triste, fețe fericite și cutezătoare, chipuri plăcute, neliniștite sau binevoitoare, amestecate toate într-un amalgam ciudat. Unele făpturi trudeau din greu, altele mergeau țațoșe și pline de sine; unele erau grave și gânditoare, în timp ce altele păreau fericite și mulțumite. Erau oameni de toate felurile acolo ca și pretutindeni, iar Crăciun găsi tot atâtea motive de încântare, cât și de întristare.

Luă mai cu seamă aminte la copii – la început cu un aer curios, apoi atent și mai pe urmă cu dragoste. Îmbrăcați în zdrențe, micuții se tăvăleau în colbul de pe ulițe, jucându-se cu cioburi și pietricele. Alții, frumos îmbrăcați, stăteau proptiți în perne și li se dădeau bomboane. Și cu toate acestea, lui Crăciun i se păru că micuții celor bogați nu erau cu nimic mai fericiți decât cei care se jucau cu pietricele în praf.

— Copilăria este vremea celei mai mari fericiri a omului,

spuse Ak continuând parcă gândurile tânărului.

Doar pe parcursul acestor ani de desfătare inocentă, cei mici sunt lipsiți de orice griji.

— Ia spune-mi, întrebă Crăciun, de ce nu sunt toți copiii aceștia la fel?

— Pentru că se nasc unii în bordeie, alții în palate, răspunse Mai Marele. Diferențele de avere dintre părinți duc și la diferențele dintre copii. Unii sunt atent îngrijiți și înveșmântați în mătăsuri și pânzeturi dintre cele mai frumoase, alții sunt neglijăți și îmbrăcați în zdrențe.

— Și cu toate astea, toți par să fie la fel de drăgălași și de frumoși, spuse Crăciun gânditor.

— Da, atâta vreme cât sunt copii, fu de acord Ak. Bucuria lor constă în a trăi și nu se obosesc să gândească. În timp însă, judecata omenească pune stăpânire pe ei și încep să creadă că trebuie să lupte și să se agite, să trudească și să nu-și afle astâmpărul ca să obțină bogățiile pe care oamenii le îndrăgesc atât de mult. Lucrurile astea nu există în pădurea în care ai fost crescut. Crăciun tăcu o vreme. Apoi întrebă:

— Cum se face că eu am fost crescut în pădure, printre cei care nu-mi sunt semeni?

Atunci Ak îi povesti blajin despre copilăria sa: cum fusese abandonat la marginea pădurii și lăsat drept pradă sălbăticiunilor, cum Necile, nimfa cea iubitoare, îl salvase și îl crescuse sub protecția nemuritorilor.

— Și cu toate astea, eu nu sunt dintre ai lor, spuse Crăciun dus pe gânduri.

— Da, nu ești dintre ai lor, răspunse Mai Marele Pădurilor. Nimfa care te-a crescut ca o mamă acum îți pare mai degrabă ca o soră. Curând, când vei îmbătrâni și vei încărungi, o să arate mai degrabă ca fiica ta.

Și nu la mult timp după asta, nu vei mai fi decât o amintire, în timp ce ea va rămâne tot Necile.

— Atunci de ce se mai nasc oamenii, dacă tot trebuie să

moară într-o bună zi? întrebă băiatul.

— Totul moare, cu excepția lumii înseși și a păzitorilor ei, răspunse Ak. Cât trăiești, totul pe lumea asta are un sens. Cei înțelepți caută să se facă utili lumii, căci cei utili cu siguranță vor mai trăi o a doua viață.

Crăciun nu reuși să înțeleagă o mare parte din cele auzite, însă începu să-și dorească să le fie de folos semenilor săi, așa că rămase gânditor și serios în timp ce-și reluară călătoria.

Vizitară nenumărate case omenești din multe colțuri ale lumii și-i văzură pe țărani trudind pe câmpii, pe războinici avântându-se în lupta crâncenă, pe negustori vânzându-și mărfurile în schimbul unor bucăți de metal alb și galben. Pretutindeni, ochii lui Crăciun îi căutau cu dragoste și milă pe copii, căci gândul la propria sa copilărie neajutorată răsună puternic în adâncul său și voia să-i ajute pe micuții cei nevinovați din specia sa, așa cum și el fusese ajutat odinioară de nimfa cea milostivă.

Zi după zi, Mai Marele Pădurilor și discipolul său străbătură pământul, Ak vorbindu-i prea puțin tânărului care se ținea strâns de brâul lui, dar purtându-l în toate locurile unde ar fi putut cunoaște traiul ființelor umane.

În cele din urmă, se întoarseră în bătrâna pădure Burzee unde Mai Marele îl lăsă pe Crăciun în mijlocul nimfelor celor așteptau nerăbdătoare împreună cu Necile.

Expresia feței lui Ak era acum una calmă și liniștită, în schimb cea a lui Crăciun devenise extrem de gânditoare. Necile oftă la vederea schimbării fiului ei adoptiv ce fusese tot timpul vesel și zâmbitor până la acea vreme și-i trecu prin minte că existența băiatului nu va mai putea fi aceeași după călătoria făcută împreună cu Mai Marele Pădurilor.

7. CRĂCIUN PĂRĂSEȘTE PĂDUREA

Când Regina Zurline atinse potirul de aur cu buzele ei gingașe și îl trecu mai departe în cinstea întoarcerii călătorilor.

Mai Marele Pădurilor din lume, care nu scosese nici o vorbuliță până atunci, își întoarse privirea spre Crăciun și spuse:

— Ei, bine?

Băiatul pricepu pe dată și se ridică încet în picioare lângă Necile. Ochii săi dădură roată nimfelor sale dragi de care își aducea aminte ca fiindu-i prietene neprețuite, însă lacrimile îi izvorau din ochi înceteșându-i privirea, așa că fu nevoit să se uite drept la Mai Marele Pădurilor.

— Am fost neștiutor, spuse el cu simplitate, până când Marele Ak, în bunătatea sa, m-a învățat cine și ce sunt. Voi, cele care trăiți atât de fericite în căsuțele voastre din pădure, veșnic tinere, frumoase și nevinovate, nu sunteți compania potrivită pentru un pui de om. Căci i-am privit pe oameni, condamnați să trăiască într-un spațiu restrâns pe fața pământului, să trudească din greu pentru cele trebuincioase, să îmbătrânească și apoi să se ofilească precum frunzele toamnei. Și cu toate astea, fiecare om are propria lui misiune, și anume aceea de a lăsa lumea într-o stare mai bună decât aceea în care a găsit-o. Eu fac

parte din rasa oamenilor și locul meu este printre oameni. Inima mea vă va fi veșnic recunoscătoare pentru grija arătată bietului și neajutoratului copil pe care l-ați adoptat, cât și pentru dragostea arătată de-a lungul copilăriei mele. Draga mea mamă adoptivă, am să te iubesc și am să te respect cât voi trăi, spuse el și se opri să-i sărute fruntea cea albă a lui Necile. Trebuie însă să vă părăsesc ca să iau parte la marea bătaie la care este condamnată omenirea și să-mi trăiesc viața în propriul meu fel.

— Și ce ai de gând să faci? întrebă gravă Regina.

— Trebuie să mă dedic grijii pentru copiii oamenilor și să încerc să-i fac fericiți, răspunse el. Având în vedere că grija voastră pentru un biet copil mi-a adus atât de multă fericire și putere, mi se pare corect și drept să-mi dedic viața fericirii altor copii. În felul acesta, amintirea iubitoarei nimfe Necile se va înrădăcina în inimile a mii de copii din rasa mea de-a lungul multor ani ce vor urma, iar fapta ei cea milostivă va fi povestită în cântece și istorioare atâta timp cât lumea va dăinui. Așa este, Stăpâne?

— Așa este, răspunse Ak și, ridicându-se în picioare, continuă: Cu toate acestea, nu trebuie să uităm un lucru. Prin faptul că ai fost adoptat drept copilul pădurii și al nimfelor celor voioase, ai câștigat o distincție care te va deosebi pentru totdeauna de cei asemeni ție. Prin urmare, când vei merge în lumea oamenilor, te vei bucura în continuare de protecția Pădurii, iar puterile de care te bucuri acum vor rămâne alături de tine ca să te ajute în misiunea ta. De te vei afla la ananghie, îi poți chema oricând în ajutor pe ryli, pe knooki și pe zâne, iar ei te vor ajuta cu dragă inimă. Eu, Mai Marele Pădurilor din întreaga Lume, am spus aceasta, iar cuvântul meu este lege!

Crăciun privi recunoscător spre Ak.

— Acest lucru mă va face atotputernic printre oameni, răspunse el. Protejat fiind de prieteni atât de buni, aș putea

face fericiți mii de copii. Mă voi strădui din răspuțeri să-mi fac treaba și știu că ființele pădurii îmi vor da tot ajutorul și prietenia lor.

— Așa vom face! spuse serioasă prea frumoasa Regină.

— Așa vom face! strigară rylii cei veseli, râzând.

— Așa vom face! se auziră și knookii cei încovoiați.

— Așa vom face! exclamară cu mândrie nimfele gingașe.

Dar Necile nu scoase o vorbuliță. Nu făcu decât să-l cuprindă pe Crăciun cu brațele și să-l sărute dragăstos.

— Lumea e mare, continuă băiatul întorcându-se din nou spre prietenii săi credincioși, dar oameni sunt peste tot. Am să-mi încep misiunea aici, lângă prietenii mei, așa încât dacă dau de necazuri, să pot veni la voi în pădure după ajutor și sfaturi.

Spunând acestea, îi privi pe toți cu dragoste și se întoarse. Nu era nevoie să-și ia rămas bun, dar pentru el dulcea viață în sălbăticia pădurii luase sfârșit. Plecase pentru a da piept cu soarta sa - soarta rasei umane - aceea de a-și face griji și de a trudi.

Dar Ak, cunoscând sufletul băiatului, fu milostiv și-i călăuzi pașii.

Străbătând Burzee și ieșind în marginea sa dinspre răsărit, Crăciun ajunse în Valea Râsetelor Hohaho. De-o parte și de alta se aflau dealuri înverzite, iar un pârâiaș șerpuia printre ele pentru a se face nevăzut undeva departe, dincolo de vale. În spatele lui se afla pădurea întunecată, iar la capătul îndepărtat al văii se întindea o câmpie largă. Privirea tânărului, în care se reflectaseră până acum gândurile lui apăsătoare, devenea acum din ce în ce mai luminoasă în timp ce rămăsese nemișcat, privind spre Valea Râsetelor. Apoi, dintr-odată, ochii săi sclipiră aidoma stelelor într-o noapte încremenită și se înveseliră, devenind mai mari.

Căci la picioarele sale, ciuboțica-cucului și margaretele îi zâmbeau prietenos; briza adia vesel, fluturându-i în vânt

șuvițele de păr de pe frunte; pârâiașul se amuza zglobiu în timp ce unduia peste pietricele și șerpuia de-a lungul cotiturilor înverzite ale malurilor sale; albinele cântau vesel în timp ce zburau de pe păpădii pe narcise; gâzele zumzăiau fericite în iarba înaltă, iar razele soarelui scânteiau plăcut peste întreaga priveliște.

— Aici, strigă Crăciun, întinzând brațele pentru a cuprinde într-o îmbrățișare întreaga vale. Aici va fi casa mea!

Asta s-a întâmplat acum mulți, mulți ani în urmă. De atunci, acolo e căminul lui. Acolo e căminul lui și în ziua de azi.

MATURITATEA

1. VALEA RÂSETELOR

Când Crăciun poposi în vale, aceasta era pustie, cu excepția ierbii, a pârâului, a florilor câmpului, a albinelor și a fluturilor. Dacă era să-și stabilească acolo căminul și să trăiască după legea oamenilor, atunci trebuia să aibă o casă. Acest lucru îl puse în încurcătură la început, dar pe când sedea zâmbitor în lumina soarelui, îl descoperi brusc lângă el pe bătrânul Nelko, slujitorul Mai Marelui Pădurilor. Nelko avea un topor puternic și lat, cu o lamă ce strălucea precum argintul lustruit. Îl puse în mâinile tânărului și apoi dispăru fără să scoată o vorbă.

Crăciun pricepu pe dată și, îndreptându-se spre marginea pădurii, alese câteva trunchiuri de copaci căzuți la pământ pe care începu să-i curețe de crengile uscate. Nu-l lăsa inima să taie un copac verde. Viața pe care o dusesse alături de nimfele care păzeau pădurea îl învățase că un copac viu este sacru, fiind o ființă înzestrată cu sentimente. Dar în ceea ce privea copacii uscați și căzuți la pământ, lucrurile stăteau diferit. Aceștia își împliniseră misiunea ca membri activi ai comunității pădurii, iar acum

era mai potrivit ca resturile lor să satisfacă nevoile omului.

Toporul mușca adânc din trunchiuri la fiecare lovitură. Părea să aibă o forță aparte, iar Crăciun nu trebuia decât să-l rotească și să-l ghideze.

Când umbrele începură să-și facă apariția peste dealurile verzi pentru a poposi deasupra văii peste noapte, tânărul reușise deja să cioplească o mulțime de trunchiuri egale ca lungime și numai bune ca formă ca să ridice o casă aidoma acelor pe care le văzuse la oamenii cei mai săraci. Apoi, hotărât fiind să aștepte până a doua zi ca să îmbine trunchiurile, Crăciun se hrăni cu câteva rădăcini dulci pe care știa unde să le găsească, bău pe săturate din apa pârâiașului cel vesel și se întinse să doarmă pe iarbă, căutând mai întâi un loc unde nu creșteau flori ca nu cumva greutatea trupului său să le strivească.

Și-n timp ce dormea liniștit respirând miresmele minunatei văi, Spiritul Fericirii se strecură în inima sa și alungă de acolo orice teamă, orice grijă și orice îndoială. Chipul său nu mai avea să fie vreodată întunecat de neliniști, iar greutatea vieții nu mai aveau să-l apese vreodată ca o povară. Căci Valea Râsetelor îl adoptase și ea.

Ce bine ar fi să putem trăi toți în locul acela încântător! Dar poate că atunci ne-am înghesui cam prea tare. De secole întregi, locul acela își așteptase stăpânul. Să fi fost oare soarta cea care-l convinsese pe Crăciun să se stabilească în acea vale fericită? Sau să fi fost tovarășii lui cei grijulii, nemuritorii, care îi îndreptaseră pașii ce plecaseră din Burzee în căutarea unui cămin pe lumea asta?

Cert este că de îndată ce luna se ivi deasupra dealurilor și scaldă cu razele sale blânde trupul străinului adormit, Valea Râsetelor se umplu de siluetele încovoiate și ciudate ale knookilor cei prietenoși. Ființele acestea nu scoaseră un sunet, dar munciră cu însuflețire și pricepere. Buștenii pe care Crăciun îi sculptase cu toporul său strălucitor au

fost cărați undeva lângă pârâu și așezați unul peste altul, și o căsuță zdravănă și spațioasă a fost construită în timpul nopții.

De dimineață, păsărelele invadară valea, iar trilurile lor, atât de rar auzite în inima pădurii, îl treziră pe străin. Se frecă la ochi ca să dea la o parte perdeaua de pe pleoape și privi în jur. Dădu cu ochii de casă.

— Trebuie să le mulțumesc knookilor pentru asta, spuse el plin de recunoștință. Se îndreptă apoi spre casă și intră în ea. Dădu peste o încăpere mare cu un cămin într-un capăt și o masă și o bancă în mijloc. Lângă cămin se afla un dulap. Undeva în spate se mai vedea o ușă. Crăciun trecu și de aceasta și văzu o cameră mai mică cu un pat aflat lângă perete și un set de scăunele pe o platformă puțin mai ridicată. Pe pat se aflau o mulțime de straturi de mușchi uscat adus din Pădure.

— E într-adevăr un palat! exclamă Crăciun zâmbind. Trebuie să le mulțumesc încă o dată knookilor, atât pentru buna cunoaștere a nevoilor unui om, cât și pentru munca făcută în locul meu.

Ieși din noua sa casă cu sentimentul că nu era chiar singur pe lumea asta, cu toate că alesese să părăsească viața din pădure. Prietenii nu se desfac ușor, iar nemuritorii se aflau pretutindeni.

Când ajunse la pârâu, bău din apa pură și se așeză apoi pe mal ca să amuze pe seama nenumăratelor giumbușlucuri ale valurilor mici ce se înghionteau de stânci și se întreceau disperate mai apoi pentru a vedea care dintre ele va ajunge primul la următorul cot. Și pe când ele se depărtau, ascultă cu luare aminte cântecul lor:

Alergăm, ne îmbrâncim, uite-așa curgem la vale,

Nici un val nu trece agale,

Toate sunt prea încântate Toate sunt prea agitate

Se ridică-n stropi zglobii Și se sparg în picuri mii.

Mai apoi, Crăciun căută rădăcini bune de mâncat, în

timp ce narcisele își ridicară ochișorii spre el și-și fredonară cântecelul minunat:

*Flori frumoase, flori prea rare
Și nespuse de răpitoare
Cu miresme îmbătătoare
Și culori prea sclipitoare.*

Crăciun izbucni în râs la auzul vocii floricelelor ce-și cântau fericirea în timp ce se înclinau grațios din tulpini. Pe când razele soarelui cădeau blând peste chipul său, la urechi îi ajunse un alt cântecel:

*Raze calde, lucitoare
Scaldă câmpia în soare
Zi de zi tot alintând
Tot ce mișcă pe pământ!*

— Da! strigă Crăciun drept răspuns. Totul e plin de veselie și de fericire aici. Valea Râsetelor este valea păcii și a veseliei.

Își petrecu ziua stând de vorbă cu furnicile și cu gâzele și schimbând glume cu fluturii cei zglobii. Când veni seara, se-ntinse în patul său cu mușchi fin și dormi dus.

Atunci își făcură apariția zânele, vesele dar în același timp tăcute, care aduseră cu ele cratițe și tigăi, farfurii și toate celelalte unelte necesare unui muritor pentru a găti și pentru a se simți în largul său. Umplură cu acestea dulapul și căminul, iar la sfârșit lăsară un costum din lână pe scăunelul de lângă pat.

Când se trezi, Crăciun se frecă din nou la ochi și începu să râdă, mulțumind cu voce tare zânelor și Mai Marelui Pădurilor care le trimisese acolo. Cercetă cu însuflețire toate lucrurile acelea noi, întrebându-se din când în când la ce serveau unele dintre ele. Numai că, pe vremea când mâinile sale se prinseseră de brâul Marelui Ak și vizitase așezările oamenilor, ochii săi observaseră toate obiceiurile și deprinderile rasei din care făcea parte și el. Așadar, privind la cadourile aduse de zâne, intui că Mai Marele

Pădurilor se aștepta ca el să trăiască de acum încolo în același chip ca și semenii săi.

— Asta vrea să însemne că trebuie să ar pământul și să plantez porumb, se gândi el în sinea lui, astfel încât să pot strânge suficientă mâncare până la sosirea iernii.

Dar pe când stătea el în valea aceea plină de iarbă, își dădu seama că pentru a ara pământul, ar fi trebuit să distrugă o mulțime de flori frumoase lipsite de apărare și pe deasupra și o mulțime de firicele gingașe de iarbă. Iar el nu se putea îndura să facă acest lucru.

Prin urmare, întinse brațele înainte și scoase un fluierat anume pe care-l învățase în pădure, strigând mai apoi:

— Ryli ai florilor de pe câmpii, veniți încoace!

O duzină de ryli mici și curioși își făcură pe dată apariția în fața lui salutându-l voios din cap.

Crăciun se uită la ei cu luare aminte.

— I-am cunoscut și i-am îndrăgit ani la rând pe frații voștri din pădure, spuse el. Și pe voi am să vă iubesc la fel, de îndată ce ne vom împrieteni. Pentru mine, legile rylilor, fie ei din păduri sau de pe câmpii, sunt sacre. Nu am distrus niciodată cu bună știință vreo floare de care voi aveți atâta grijă, numai că trebuie să plantez grâne cu care să mă hrănesc de-a lungul iernii, și cum pot oare să fac asta fără să nimicesc aceste ființe mici care-mi cântă atât de frumos despre florile lor plăcut mirositoare? Rylul galben, cel care are în grijă piciorul-cocoșului, răspunse:

— Nu te îngrijora, prietene Crăciun. Marele Ak ne-a vorbit despre tine. Ai ceva mai bun de făcut în viață decât să muncești pământul pentru a obține de-ale gurii. Deși noi, nefăcând parte din pădure, nu trebuie să ne supunem poruncilor Marelui Ak, suntem încântați să-i facem o favoare celui la care el ține atât de mult. Prin urmare, fa ceea ce ai de făcut. Noi, rylii din câmpii, ne vom ocupa de proviziile tale.

După acest discurs, rylii se făcură nevăzuți, iar Crăciun

își scoase cu totul din cap gândul de a lucra pământul.

Când reveni în căsuță, găsi un castron plin cu lapte așteptându-l pe masă. În dulap era pâine și o farfurie plină cu miere. Un coș plin de mere roșii și struguri proaspăt culeși îl așteptau și ei. Strigă cât putu de tare către rylii nevăzuți:

— Mulțumesc, prieteni!

Începu apoi să se înfrupte din hrana primită. De atunci, ori de câte ori i se făcea foame, nu trebuia decât să se uite în dulap unde găsea tot felul de bunătăți aduse de rylii cei prietenoși. Iar knookii tăiau și stivuiau cât de multe lemne puteau pentru căminul său, în timp ce zânele îi aduceau păături călduroase și haine.

Așa-și începu el viața în Valea Râsetelor cu ajutorul și prietenia nemuritorilor care se îngrijeau de toate trebuințele sale.

2. CUM A FĂCUT CRĂCIUN PRIMA JUCĂRIE

Crăciun era negreșit plin de înțelepciune, căci norocul său nu făcuse decât să-i întărească dorința de a-i ajuta pe copiii din propria sa rasă. Știa prea bine că planul său avea încuviințarea nemuritorilor, căci altfel nu l-ar fi ajutat atât de mult.

Așa că începu de îndată să cunoască oamenii. Străbătu valea până la câmpia din spatele ei și traversă întinderea în toate direcțiile pentru a ajunge la așezările oamenilor. Aceștia locuiau în case izolate sau în grupuri de case pe care le numeau sate, iar Crăciun găsi copii în aproape toate casele, fie ele mici sau mari.

Copiii ajunseră îndată să-i cunoască chipul radios și vesel și privirea blajină, iar părinții, care la început îl priviseră cu neîncredere din cauza prețurii acordate copiilor mai mult decât celor mari, au fost mai apoi

mulțumiți că fetițele și băiețelii își găsiseră un tovarăș de joacă ce părea dispus să-i amuze cu orice chip.

Prin urmare copii se hârjoneau și jucau tot felul de jocuri cu Crăciun, băieții cocoțându-se pe umerii săi, fetele cuibărindu-i-se în brațele puternice, iar copilandrii agățându-se de genunchii lui. Oriunde se întâmpla să fie, Crăciun era însoțit de clinchetul râsetelor de copiii, iar ca să înțelegem mai bine despre ce e vorba, trebuie să știți că în vremurile acelea copiii erau cu mult mai neglijanți decât în vremurile noastre și primeau mai puțină atenție din partea părinților lor, cărora li se părea o minune faptul că un om așa de cumsecade precum Crăciun își ocupa timpul încercând să le facă pruncii fericiți. Fiți siguri că toți cei care l-au cunoscut au fost fără îndoială extrem de fericiți. Chipurile triste ale celor săraci și exploatați se înseninau dintr-odată; schilozii zâmbeau în ciuda nefericirii lor, cei suferinzi uitau de gemetele de durere de îndată ce bunul lor prieten venea să le aline durerea.

Numai la impunătorul palat al Lordului Lerd și la castelul amenințător al Baronului Brown i s-a refuzat lui Crăciun intrarea. Desigur că erau copii în ambele locuri, dar servitorii de la palat îi trântiseră ușa în nas străinului, iar crâncenul baron îl amenință c-o să-l atârne într-un cârlig de fier de zidurile castelului. Prin urmare, bietul Crăciun a oftat și s-a întors la căsuțele sărăcăcioase unde era mai bine primit.

După o vreme, s-a apropiat iama.

Florile începură să se ofilească și dispărură; gâzele se îngropară adânc în pământ; fluturii părăsiră pajiștile, iar susurul pârâiașului deveni aspru, ca atins de răceală.

Într-o bună zi, fulgi mari umplură văzduhul Văii Râsetelor, dansând frenetic în timp ce se îndreptau spre pământ și acoperind cu un veșmânt de-un alb pur acoperișul casei lui Crăciun. Noaptea Moș Gerilă bătu cu putere la ușă.

— Intră! strigă Crăciun.

— Ieși tu! răspunse Moș Gerilă, căci ai focul aprins înăuntru. Prin urmare, Crăciun ieși din casă. îl cunoscuse pe Moș

Gerilă în Pădure și-l plăcea pe pezevenghiul ăsta jovial, cu toate că nu avea prea mare încredere în el. —Ce-am să mă mai distrez în noaptea asta, Crăciun! strigă duhul. Ia uite ce vreme strașnică! Am să fac ravagii până dimineată, degerând nasuri, urechi și picioare.

— Moș Gerilă, dacă ții la mine, nu te lua de copii, îl imploră Crăciun.

— De ce? întrebă celălalt plin de uimire.

— Pentru că sunt delicați și neajutorați, răspunse Crăciun.

— Oh, dar cât îmi mai place să-i îngheț pe cei delicați! declară Moș Gerilă. Cei vârstnici sunt mai puternici și mă obosesc.

— Cei tineri sunt slabi și nu pot să-ți țină piept, spuse Crăciun.

— Așa-i, spuse Moș Gerilă îngândurat. în regulă, n-am să mă iau de nici un copil în noaptea asta. Sper să pot face față tentației, promise el. Noapte bună, Crăciun!

— Noapte bună!

Tânărul intră în casă și închise ușa, iar Moș Gerilă o luă la sănătoasa spre primul sat.

Crăciun aruncă un buștean pe foc care arse cu flacără vie. Lângă vatră stătea Blinkie, o pisică mare pe care o primise de la Peter, knookul. Avea o blană moale și lucioasă și torcea la nesfârșit plină de încântare.

— N-am să-i mai văd pe copii prea curând, îi spuse Crăciun pisicii care se opri din tors ca să-l asculte. Iarna a tăbărit pe noi, zăpada o să fie cât gardul multe zile în șir, iar eu nu o să am cum să mă joc cu micii mei prieteni.

Pisica ridică o lăbuță și se frecă gânditoare pe nas, dar nu-i răspunse. Atâta vreme cât focul ardea în sobă și

Crăciun stătea pe scăunelul de lângă vatră, prea puțin îi păsa de vreme.

Astfel se scurseră multe zile și multe seri nesfârșite. Dulapul era mereu plin, dar Crăciun se plictisi din pricina faptului că nu avea nimic de făcut decât să pună lemne pe foc din stiva mare pe care i-o făcuseră knookii.

Într-o seară, luă o bucată de lemn și începu să o cioplească folosind cuțitul lui cel ascuțit. La început nu voise decât să-și omoare timpul în felul acesta, așa că fluiera și-i cânta pisicii în timp ce scobeia porțiuni întregi din bucata de lemn. Pisica stătea cu botul pe labe și se uita la el, ascultând fluieratul stăpânului care-i plăcea chiar mai mult decât propriul ei tors.

În timp ce sculpta, Crăciun se uita când la pisică, când la băț, până când lemnul începu să capete o formă, iar forma aceea semăna cu un cap de pisică cu urechile ciulite.

Crăciun se opri din fluierat și începu să râdă, apoi atât el cât și pisica se uitară la figurina din lemn plină de uimire. Ciopli apoi ochii și nasul și rotunji partea de jos a capului astfel încât să-i facă și gâtul pe care stătea.

Pisica nu mai știa ce să facă acum, așa că se ridicase teapănă ca și cum ar fi privit suspicioasă la ce ar fi putut urma.

Crăciun știa ce avea să urmeze. Capul îi dăduse ideea. Își înfigea cu grijă și cu dibăcie cuțitul, ciopliind încetișor corpul pisicii, pe care o concepu stând în șezut precum pisica din realitate, cu coada adusă împrejurul celor două picioare din față.

Îi trebui ceva timp, dar serile erau oricum lungi, iar el nu avea nimic mai bun de făcut. La sfârșit, plin de încântare, izbucni într-un hohot puternic de râs la vederea rezultatului muncii sale și așeză pe vatră pisica de lemn, acum terminată, în fața celei adevărate.

Pisica se uită la propria ei imagine, se zbârli supărată și scoase un mieunat sfidător. Pisica din lemn nu dădu nici o

importantă supărării celeilalte, iar Crăciun se amuză din nou.

Atunci Blinkie se apropie de figurina din lemn ca s-o poată privi mai de aproape și s-o miroasă. Ochii și nasul îi arătau clar că făptura era din lemn, în ciuda înfățișării ei. Prin urmare, pisica reveni la locul și la torsul ei și-i aruncă priviri pline de admirație stăpânului ei cel dibaci, în timp ce se spăla pe față cu lăbuțele. Probabil că încerca aceeași mulțumire pe care o simțim cu toții când ne uităm la câte o fotografie reușită de-a noastră.

Însuși stăpânul pisicii era mulțumit de rodul muncii sale fără să aibă nici cea mai mică idee care era motivul. Pe bună dreptate, avea toate motivele să fie fericit în acea seară și toți copiii din întreaga lume o dată cu el. Căci Crăciun făcuse astfel prima sa jucărie.

3. CUM AU COLORAT RYLII JUCĂRIILE

Liniștea se așternuse acum în întreaga Vale a Râsetelor. Zăpada o acoperea aidoma unei plăpumi albe nesfârșite ce se așezase în fața casei în care Crăciun stătea și punea lemne pe foc. Pârâiașul gâlgâia sub un strat gros de gheață, iar toate plantele și insectele se cuibăriseră la pieptul naturii mame ca să se încălzească. Fața lunii era acoperită de nori negri, iar vântul, înnebunit după distracțiile de iarnă, împingea și învârtejea fulgii în atât de multe direcții, încât aceștia cu greu mai ajungeau să atingă pământul.

Crăciun auzi vântul șuierând și urlând în joaca sa și le mulțumi încă o dată knookilor pentru acoperișul plăcut de deasupra capului său. Blinkie se spăla leneș pe față și se uita atent la tăciunii din sobă cu o privire de profundă mulțumire. Pisica de jucărie ședea în fața celei adevărate și se uita drept înainte așa cum fac toate pisicile de jucărie.

Dintr-odată, Crăciun auzi un zgomot care suna diferit

de vocea vântului. Suna mai mult ca un plâns de suferință și disperare.

Se ridică în picioare și ciuli urechile, dar vântul care se întetise brusc smuci ușa și făcu să zăngănească ferestrele ca să-i distragă atenția. Așteptă până când vântul obosi și-atunci, cu urechile încă ciulite, auzi încă o dată plânsul sfâșietor de suferință.

Își trase cu repeziciune haina, își puse căciula până peste ochi și deschise ușa. Vântul se năpusti înăuntru și împrăstie cenușa pe podea, involburând în același timp blana lui Blinkie atât de furios, încât pisica trebui să se ascundă sub masă. Atunci ușa se închise și Crăciun rămase afară, uitându-se neliniștit în beznă.

Vântul răsă și se zbengui încercând chiar să-l doboare din picioare, dar el se ținu bine. Fulgii zăpăciți îi intrau în ochi împăienjenindu-i privirea, dar el se frecă la ochi și se uită din nou.

Zăpada peste tot, zăpada albă și strălucitoare. Zăpadă acoperind pământul, zăpadă umplând văzduhurile. Plânsetul nu se mai repetă.

Crăciun se întoarce ca să intre înapoi în casă, dar vântul îl prinse pe picior greșit, iar el se împiedică și căzu pe un troian de zăpadă. Mâna lui se afundă în morman și dădu peste ceva ce nu era zăpadă. Pipăi și, trăgând ușurel în afară spre el, descoperi că era vorba de un copil. îl luă de îndată în brațe și intră cu el în casă.

Vântul îl urmă prin ușa deschisă, dar Crăciun o închise cu repeziciune. Așeză copilașul salvat pe vatră și, dând la o parte zăpada de pe el, descoperi că era Weekum, un băiețel ce locuia într-o căsuță din spatele Văii.

Crăciun îl înfodoli într-o pătură și-l curăță de gheața de pe mânuțe. La scurt timp, copilul deschise ochii și, dându-și seama unde se afla, zâmbi fericit. Atunci Crăciun încălzi un pic de lapte și hrăni încetișor copilul, în timp ce pisica se uita plină de curiozitate. în cele din urmă, micuțul se

cuibări în brațele amicului său, oftă și adormi, iar Crăciun, pe deplin mulțumit de faptul că-l găsisse pe drumetul rătăcit, îl ținu strâns la piept în timp ce dormea dus.

Nemaiavând nici o răutate de făcut, vântul se cocoță pe deal și se rostogoli spre nord. Fulgii căpătară astfel răgazul de a se așeza pe pământ, iar Valea încremeni din nou.

Băiatul, care dormise pe cînste în brațele amicului său, deschise ochii și se ridică în capul oaselor.

Apoi, așa cum fac toți copiii, privi de jur împrejurul camerei și descoperi lucrurile care-l înconjurau. –Ce pisică frumoasă ai, Crăciun, spuse el în cele din urmă. Vreau s-o țin în brațe. Numai că pisica nu fu de acord cu asta și fugi.

– Pisica cealaltă nu o să fugă, Crăciun, continuă băiatul. Dă-mi voie s-o țin în brațe.

Crăciun îi puse jucăria în brațe, iar băiatul o ținu dragăstos la piept și-i sărută vârful urechiușei de lemn.

– Cum te-ai pierdut în vijelie, Weekum? întrebă Crăciun.

– Pornisem spre casa mătușii mele și m-am rătăcit, răspunse Weekum.

– Ți-a fost frică?

– Era frig, spuse Weekum, iar zăpada îmi intra în ochi, așa că nu vedeam mare lucru. Atunci am continuat să merg până când am căzut în zăpadă fără să știu unde mă aflam de fapt, iar vântul sufla cu putere fulgii deasupra mea și m-a acoperit.

Crăciun îl mângâie încet pe cap, iar băiatul se uită în sus la el și-i zâmbi.

– Acum sunt bine, spuse Weekum.

– Da, slavă Domnului, răspunse Crăciun fericit. Acum am să te culc în patul meu și trebuie să dormi până dimineată când am să te duc înapoi la mama ta.

– Pot să dorm cu pisica? întrebă băiatul.

– Da, dacă așa vrei, răspunse Crăciun.

– Tare-i dragălașă! spuse Weekum zâmbitor în timp ce

Crăciun îl învelea în pături. Micuțul adormi pe dată cu jucăria din lemn în brațe.

Când se făcu dimineată, soarele puse stăpânire pe Valea Râsetelor pe care o inundă cu razele sale, așa că bunul Crăciun se pregăti să ducă înapoi mamei sale copilul rătăcit.

— Crăciun, pot să păstrez pisica? întrebă Weekum. E mult mai drăguță decât pisicile adevărate. Nu fuge, nu zgârie și nici nu mușcă. Pot s-o păstrez?

— Da, normal, răspunse Crăciun, fiind plăcut surprins că jucăria pe care o făcuse îi putea aduce bucurie copilului. Așa că-l înfășură pe băiat împreună cu pisica de lemn într-o haină calduroasă, cocoțându-l apoi pe umerii săi lați și pornind prin zăpada și troienele din vale și de pe câmpia din spatele căsuței sărăcăcioase unde locuia mama lui Weekum.

— Uite! Mamă! strigă băiețelul de îndată ce intrară. Am o pisică!

Biata femeie vărsă lacrimi de bucurie că odorul îi fusese salvat și-i mulțumi lui Crăciun de nenumărate ori pentru fapta sa cea bună. Plecă așadar cu inima ușoară și fericită înapoi spre casa lui din Vale.

În acea seară, îi spuse pisicii:

— Copiii or să îndrăgească pisicile de lemn la fel de mult ca și pe cele adevărate, cu atât mai mult cu cât nu au cum să le facă nici un rău trăgându-le de urechi și de coadă. Am să mai fac una. Acesta a fost începutul mării sale lucrări.

Următoarea pisică era mai reușită decât prima. Pe când Crăciun o sculpta, rylul galben se opri să-i facă o vizită și atât de încântat rămase de măiestria omului, încât fugi și mai aduse câțiva dintre camarazii săi.

Rylul roșu, rylul negru, rylul verde, rylul albastru și rylul galben stăteau acum roată pe podea, în timp ce Crăciun fluiera și cioplea până când pisica de lemn începu să prindă formă.

— Dacă ar avea aceeași culoare ca și pisica adevărată, nimeni nu și-ar da seama de diferență, spuse rylul roșu gânditor.

— Da, se prea poate ca micuții să nu-și dea seama de diferență, răspunse Crăciun încântat de idee. — Am să-ți aduc un pic de roșu cu care îmi colorez trandafirii și lalele, strigă rylul roșu, și-atunci ai să poți colora buzele și limba pisicii.

— Iar eu am să-ți aduc un pic de verde cu care colorez iarba și frunzele, spuse rylul verde, și-atunci ai să poți colora ochii verzi ai pisicii.

— O să-ți trebuiască și un pic de galben, observă rylul galben. Trebuie să-ți aduc un pic din galbenul cu care colorez piciorul-cocoșului.

— Pisica adevărată e neagră, spuse rylul negru, am să-ți aduc un pic de negru cu care colorez ochii panselelor și atunci ai să poți să-ți vopsești în negru pisica de lemn.

— Văd că e o panglică albastră în jurul gâtului lui Blinkie, adăugă rylul albastru. Am să-ți aduc un pic din culoarea cu care vopsesc clopoței și florile de nu-mă-uita, și-atunci ai să poți ciopli o panglică în jurul gâtului pisicii pe care s-o vopsești în albastru.

Așa se face că rylii dispărură, iar când Crăciun termină de cioplit pisica, se întoarseră și ei cu vopsele și pensule.

O puseră pe Blinkie să șadă pe masă astfel încât Crăciun să picteze jucăria în culoarea potrivită, iar când lucrul fu dus la bun sfârșit, rylii declarară că aceasta era aidoma pisicii adevărate.

— Așa este! spuse rylul roșu.

Blinkie păru oarecum deranjată de toată atenția acordată jucăriei și, ca să nu pară că ar aproba în vreun fel imitația, se îndreptă spre colțul vetrei și se așază acolo cu un aer plin de demnitate.

Dar Crăciun fu încântat și de îndată ce se făcu ziuă, plecă prin nămeți traversând Valea și câmpia, până când

ajunse într-un sat. Acolo, într-o căscioară de lângă zidurile mărețului palat al Lordului Lerd, o fetiță bolnavă stătea într-un pătuț sărăcăcios, gemând de durere.

Crăciun se apropie de copilă, o sărută și o liniște, scoțând apoi de sub haină pisica de jucărie pe care i-o puse în mâini.

Ah! Cât de răsplătit se simți pentru munca sa și pentru drumul lung când văzu ochii micuței umplându-se de bucurie! Ținea pisicuța strâns la piept ca și cum ar fi fost o piatră prețioasă și n-o lăsa o clipă din brațe. Febra scăzu, durerea se atenua, iar fetița căzu într-un somn dulce și vindecător.

Crăciun răsese și fluieră tot drumul până acasă. Nu mai fusese niciodată atât de fericit.

Când ajunse acasă, o găsi pe Shiegra. leoaica, așteptându-l. Shiegra îl îndrăgise pe Crăciun de mic copil și nu de puține ori venea să-l viziteze acasă la Necile pe vremea când locuia în Pădure. De când Crăciun plecase să locuiască în Valea Râsetelor, Shiegra rămăsese singură și se îmbolnăvisese, rar acum se luptase cu nămeții de zăpadă de care tuturor leilor le e teamă, doar ca să ajungă să-l mai vadă o dată. Shiegra îmbătrânise și dinții începuseră să-i cadă, în timp ce smocurile de blană de pe marginea urechilor și din vârful cozii deveniseră, din galben-aurii, albe.

Crăciun o găsi întinsă pe vatră și o luă de gât în timp ce leoaica îl îmbrățișa dragăstos. Pisica se refugiase într-un colț îndepărtat. Nici nu voia să audă de prietenia cu Shiegra.

Crăciun îi povesti vechii sale prietene despre pisicile pe care le făcuse și despre bucuria pe care le-o aduseseră lui Weekum și fetiței suferinde. Shiegra nu știa mare lucru despre copii, căci, de bună seamă, dacă ar fi întâlnit unul vreodată, cu greu s-ar fi putut abține să nu-l devoreze. Însă noile preocupări ale lui Crăciun o interesau, așa că spuse:

— Mi se pare cât se poate de interesant ce-mi povestești tu! Cu toate astea, nu înțeleg de ce trebuie să cioplești pisici, niște animale atât de lipsite de însemnătate. Dacă tot sunt aici, hai să cioplești imaginea unei leoaice, Regina tuturor animalelor sălbatice. Și-atunci copiii tăi vor fi negreșit fericiți și se vor simți protejați în același timp!

Crăciun găsi că propunerea era cât se poate de tentantă. Așa că luă o bucată de lemn și-și ascuți cuțitul, în timp ce Shiegra se ghemui pe vatra de la picioarele sale. Ciopli cu grijă nemăsurată capul leoaicei, inclusiv cei doi colți înfricoșători ce se arcuiau peste buza inferioară și liniile adânci, încruntate de deasupra ochilor ei larg deschiși.

Când termină, spuse:

— Are o înfățișare înfricoșătoare, Shiegra.

— Atunci îmi seamănă, răspunse ea, căci așa și sunt: înfricoșătoare cu toți cei care nu-mi sunt prieteni.

Crăciun sculpta mai apoi trupul și coada lungă a lui Shiegra ce-i atârna în spate. Imaginea leoaicei era cât se poate de asemănătoare realității.

— Îmi place, spuse Shiegra căscând și întinzându-se grațioasă. Și-acum am să mă uit la tine cum o vopsești.

Aduse din dulap vopselele primite de la ryli și coloră jucăria astfel încât să semene cu Shiegra cea adevărată.

Leoaica se așază cu labelle mari și moi pe marginea mesei și se ridică să privească atent la jucăria care era copia ei.

— Ești într-adevăr tare priceput, spuse ea cu mândrie. Copiilor o să le placă mai mult jucăria asta decât pisicile. Sunt sigură de asta.

Mărâind apoi la Blinkie care de frică își încovoiase spatele și miorlăia speriată, plecă cu pași mândri spre pădurea care-i era casă.

4. CUM S-A SPERIAT

MICUȚA MAYRIE

Iarna luase sfârșit acum, iar Valea Râsetelor era numai veselie și încântare. Pârâiașul era atât de fericit că era liber din nou, încât gâlgâia mai zgomotos ca niciodată și se repezea cutezător peste pietre împrôșcând stropi de apă până sus, sus în aer. Iarba își înălța firicelele firave de sub stratul de plante moarte unde stătuse ascunsă de frica zăpezii, dar florile erau încă prea timide ca să-și facă apariția, deși rylii se ocupau de zor cu hrănitul rădăcinilor lor. Soarele avea un chef nebun de glume și trimitea raze ce dansau frenetic în toată Valea.

Într-o zi, Crăciun lua cina când auzi un ciocănit timid la ușă.

— Intră! strigă el.

Nu intră nimeni, dar după o oarecare pauză, se auzi din nou un ciocănit.

Crăciun țâșni drept în picioare și deschise larg ușa. În fața lui stăteau o fetiță și fratele ei mai mic pe care-l ținea strâns de mână.

— Tu ești Clăciun? întrebă ea timidă.

— Da, eu sunt, scumpa mea! răspunse el cu un hohot de râs și-i luă pe amândoi în brațe sărutându-i. Sunteți bineveniți și cred că ați ajuns exact la momentul potrivit ca să-mi împart cina cu voi.

Îi conduse la masă și le dădu să mănânce lapte proaspăt și prăjiturile cu alune. Când se saturară, îi întrebă:

— Și ați bătut atâta cale doar să mă vedeți pe mine?

— Eu *vleau* o *zucălie*! răspunse micuța Mayrie, iar fratele ei, care nu învățase până atunci prea multe cuvinte, dădu din cap și exclamă precum un ecou:

— Zucălie!

— Oh! Vreți niște pisici de jucărie, nu-i așa? răspunse Crăciun plăcut impresionat că jucăriile sale ajunseseră atât de cunoscute și iubite de copii.

Cei doi mici vizitatori dădură cu putere din cap.

— Din păcate, continuă el, nu am terminat decât o pisică, căci am dus două ieri la niște copii în oraș. Cea pe care o am acum, am să i-o dau frățiorului tău, Mayrie, pentru că el e mai mic. Următoarea pisică pe care am s-o fac va fi pentru tine.

Chipul băiețașului fu numai zâmbet când primi jucăria din mâinile lui Crăciun, dar micuța Mayrie își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă cu sughițuri.

— Eu... eu... eu... *vleau...* o pisică... acuuuum! plângea ea. Nefericirea ei îl făcu pe Crăciun să se simtă descumpănit pentru o clipă. Apoi, își aduse brusc aminte de Shiegra.

— Nu plânge, draga mea, spuse el împăciuitor. Mai am o jucărie care e mai frumoasă decât o pisică și am să ți-o dau pe aceea.

Se îndreptă spre dulap și scoase de acolo imitația leoaicei pe care o așeză pe masă în fața lui Mayrie.

Fetița își ridică brațele în aer, se uită la dinții feroși și la privirea feroce a sălbăticiunii, apoi scoase un țipăt de groază și o zbughi afară din casă. Băiețelul o urmă și el, țipând din toți răunchii, pierzând chiar și pisica de jucărie primită din pricina spaimei trase.

Crăciun rămase nemișcat o vreme, fiind cu totul uluit și mirat. Aruncă apoi imaginea lui Shiegra înapoi în dulap și fugi după copii, strigând după ei să nu le fie frică.

Micuța Mayrie se opri din fugă, iar frățiorul rămase agățat bine de fusta ei, aruncând amândoi priviri îngrozite spre casă până Crăciun reuși să-i convingă că fiara fusese bine zăvorâtă în dulap.

— Și totuși, de ce v-a fost așa de frică de ea? întrebă el. E o simplă jucărie doar!

— E rea! spuse Mayrie hotărâtă, și... și... te sperie... și nu-i frumoasă... ca asta!

— Poate că aveți dreptate, răspunse Crăciun gânditor. Dar dacă vă întoarceți cu mine în casă, am să vă fac repede

o pisică drăgălașă.

Așa că intrară cu sfială din nou în casă, încrezându-se pe deplin în vorbele prietenului lor și bucurându-se apoi să se uite la Crăciun cum cioplea pisica dintr-o bucată de lemn și cum o vopsea apoi în culorile ei naturale. Nu-i trebui mult să facă jucăria, căci devenise deja destul de dibaci în mănuitul cuțitului, iar Mayrie își îndrăgi și mai mult jucăria pentru că văzuse cum fusese făcută.

După ce micii lui vizitatori plecară înapoi spre casă, Crăciun rămase adânc cufundat pe gânduri. Hotărî apoi că astfel de ființe feroase precum buna lui prietenă, leoaica, nu sunt tocmai potrivite ca modele pentru jucăriile sale.

— Nu trebuie să-i sperie cu nimic pe copilași, gândi el în sinea lui, căci deși eu o știu bine pe Shiegra și nu mă tem de ea, e normal ca bieții copilași să se uite la ea cu frică. De acum înainte am să aleg drept modele animale mai blânde cum ar fi veverițele, iepurii, căprioarele și mieii, căci pe acestea micuții le vor adora și nu se vor teme de ele.

Chiar în aceeași zi, se apucă sânguincios de lucru și reuși să facă până la asfințit un iepure și un miel de lemn. Nu erau chiar atât de asemănători cu animalele adevărate cum fuseseră pisicile, căci îi cioplise din amintire, iar Blinkie stătuse nemișcată tot timpul cât Crăciun lucrase.

Noile jucării încântară și mai mult copiii, iar faima lui Crăciun se răspândi cu repeziciune în fiecare căscioară de pe câmpie și din sate. Le ducea mereu jucării copilașilor aflați în suferință sau celor invalizi, iar cei care erau suficient de puternici mergeau singuri până la casa din Vale să ceară jucării, așa că nu-i de mirare că în curând se formase deja o potecă din câmpie și până la ușa meșterului de jucării.

Veniră mai întâi copiii cu care Crăciun se jucase înainte să se apuce de făcut jucării. Fiți siguri că toți aceștia au fost bine aprovizionați cu jucării. Apoi copiii care locuiau mai departe auziră și ei de formele acelea minunate și

plecară și ei în călătorie spre Vale ca să capete jucării. Cu toții erau bineveniți și nu pleca nici unul cu mâna goală de acolo.

Avalanșa de cereri îl ținu pe Crăciun ocupat până peste cap, însă el era cât se poate de fericit la gândul că putea face o bucurie atâtor copii. Bunii săi prieteni, nemuritorii, erau și ei încântați de succesul lui și-l ajutau din toată inima.

Knookii îi alegeau bucăți frumoase de lemn fin, astfel încât cuțitul să nu i se rupă în ele; rylii îi aduceau mereu vopsele de toate culorile și pensule din vârfuri de iarbă-de-pe-marginea-căii; zânele descoperiră că meșterul nostru avea nevoie de ferăstraie, de dălți, de ciocane și de cuie, de cuțite, așa că-i aduseră un întreg arsenal de asemenea instrumente.

Curând, Crăciun își transformă camera de zi într-un atelier dintre cele mai minunate. Făcu o bancă pe care o așeză în fața ferestrei și-și așeză pe ea toate uneltele și vopselele, așa încât să poată ajunge cu ușurință la ele în timp ce stătea pe scaunelul lui. Pe măsură ce termina jucărie după jucărie care să bucure inimile copilașilor, se simțea atât de fericit și de împlinit, încât nu putea să se abțină să cânte, să râdă și să fluiere cât era ziulica de mare.

— Sunt atât de fericit pentru că stau în Valea Râsetelor, aici unde totul e atât de vesel! spunea Crăciun. Dar nu acesta era motivul.

5. CUM A AJUNS BESSIE CEA LIPSITĂ DE GRIJI ÎN VALEA RÂSETELOR

Într-o zi, pe când Crăciun stătea în fața ușii sale bucurându-se de razele soarelui în timp ce cioplea de zor capul și coarnele unei căprioare de jucărie, își ridică dintr-

odată privirea și descoperi un pâlț strălucitor de călăreți ce traversau Valea.

Când se apropiară mai mult, băgă de seamă că grupul era format din vreo douăzeci de oameni înarmați, îmbrăcați în armuri strălucitoare, cu sulite și securi de luptă în mâini. În fruntea lor călărea micuța Bessie cea Lipsită de Griji, fiica drăgălașă a trufașului Lord Lerd, care-l alungase cândva pe Crăciun de la palatul său.

Calul său buiestraș era de un alb ca zăpada, avea căpăstrul bătut în pietre scumpe, iar scărița era căptușită cu catifea brodată cu aur. Soldații fuseseră trimiși să o protejeze pe durata călătoriei sale.

Crăciun fu cât se poate de surprins, dar își văzu în continuare de lucru și de cântat până când alaiul ajunse în fața lui. Atunci fetița se aplecă pe gâtul calului și spuse:

— Vă rog, domnule Crăciun, aș vrea și eu o jucărie!

Vocea ei era atât de rugătoare încât Crăciun țășni numaidecât în picioare și îi ieși în întâmpinare. Nu știa însă cum să răspundă rugăminții fetei.

— Ești fiica unui lord cât se poate de bogat, spuse el, și ai tot ce-ți dorești.

— Mai puțin jucării, adăugă Bessie. Nu există alte jucării pe lumea asta decât jucăriile făcute de tine.

— Dar eu le fac pentru copiii săraci care nu au cu ce să se joace, continuă Crăciun.

— Oare copiilor sărmani le place să se joace cu ele mai mult decât celor bogați? întrebă Bessie.

— Cred că nu, spuse Crăciun îngândurat.

— Oare ce vină am eu că tata e bogat? Oare e drept să mi se refuze jucăriile după care tânjesc doar pentru că există copii mai săraci decât mine? întrebă ea cu sinceritate.

— Tare mă tem că trebuie să fac asta, draga mea, căci sărmanii de ei nu au cu ce altceva să se joace. Tu ai poneiul ăsta frumos cu care te poți juca, ai servitorii care îți stau la picioare și orice fel de plăceri pe care le poți cumpăra cu

bani.

— Dar eu îmi doresc jucării! strigă Bessie, ștergându-și lacrimile ce-i inundau ochii. Dacă n-o să am nici o jucărie, am să fiu tare nefericită.

Crăciun fu cât se poate de încurcat, căci tristețea fetei îi aduse aminte că dorința lui era să facă toți copiii fericiți, indiferent dacă aveau părinți săraci sau bogați. Și cu toate acestea, știind că săracii tânjeau după jucăriile lui, nu se îndura să-i dea una dintre ele lui Bessie cea Lipsită de Griji, care avea deja atât de multe lucruri care să o facă fericită.

— Ascultă, copila mea, spuse el blând, toate jucăriile la care lucrez acum sunt deja promise altor copii. Dar următoarea va fi a ta, dat fiind că inima ta tânjește atât de mult după ele. Vino din nou peste două zile și jucăria ta va fi gata.

Bessie scoase un chiot de bucurie și, aplecându-se ușor peste gâtul calului, îl sărută gingaș pe frunte pe Crăciun. Apoi, strigându-și soldații, făcu fericită cale întoarsă, dându-i pace lui Crăciun să-și continue munca.

— Dacă e să fac jucării atât pentru copilașii săracilor, cât și pentru cei ai bogaților, gândi el, atunci nu o să mai am nici o clipă de răgaz tot anul! Dar oare e drept să dau jucării și copiilor celor bogați? Fără îndoială că trebuie să merg la Necile să mă sfătuiască.

Așa că de îndată ce termină căprioara de jucărie care semăna atât de bine cu o căprioară pe care o cunoscuse în poienile din pădure, merse în pădurea Burzee și se îndreptă spre căsuța nimfei Necile, care-i fusese mamă adoptivă.

Ea-l întâmpină drăgăstoasă și iubitoare, ascultând cu băgare de seamă povestea despre Bessie cea Lipsită de Griji.

— Și-acuma, spune-mi, zise el, se cuvine oare să le dau jucării și copiilor celor bogați?

— Noi, cei care trăim în pădure, nu știm nimic despre cei bogați, răspunse ea. Pentru mine toți copiii sunt la fel, de vreme ce toți sunt făcuți din aceeași plămădă; bogăția mi se

pare o haină cu care te îmbraci sau de care te dezbraci, dar copilul rămâne aceeași. Dar zânele sunt îngerii păzitori ai oamenilor și cunosc copiii muritorilor mult mai bine decât mine. Să o chemăm pe Regina Zânelor.

Așa și făcură, iar Regina Zânelor șezu lângă ei și ascultă spusele nimfei și ale lui Crăciun care-i povesti despre copiii celor bogați și despre jucăriile sale.

— Necile are dreptate, declară Regina, căci, fie ei săraci sau bogați, copiii tânjesc după jucării, iar asta e cât se poate de firesc. Inimioara lui Bessie cea Lipsită de Griji poate să sufere în aceeași măsură ca și cea a lui Mayrie; poate să se simtă la fel de însingurată și de nemulțumită, la fel de veselă și de fericită. Prietene Crăciun, cred că se cuvine să-i faci fericiți pe toți cei mici, fie că locuiesc într-un castel sau într-o biată căscioară.

— Cuvintele tale sunt pline de înțelepciune, preafrumoasă Regină, spuse Crăciun, iar inima mea îmi spune că sunt și cât se poate de îndreptățite. Prin urmare, toți copiii pot să capete jucării de la mine.

Se înclină apoi în fața grațioasei Regine și, sărutând buzele roșii ale lui Necile, se întoarse în Vale.

Se opri la pârâiaș să bea apă și, așezându-se pe malul lui, luă o bucată de argilă moale în mână în timp ce se gândea ce fel de jucărie să-i facă lui Bessie cea Lipsită de Griji. Nici nu băgă de seamă că degetele lui dădeau o anumită formă argilei până când, privind în jos, își dădu seama că făcuse un cap care semăna cumva cu nimfa Necile!

Deveni pe dată cât se poate de interesat. Adunând mai multă argilă de pe mal, o cără până acasă. Mai apoi, cu ajutorul cuțitului și al unei bucăți de lemn, reuși să transforme argila în imaginea unei nimfe de jucărie. Cu atingeri fine contura părul lung și bogat de pe cap și-i acoperi trupul cu o haină de frunze de stejar, în timp ce-i puse sandale în picioarele ce ieșeau de sub haină.

Numai că argila era moale, iar Crăciun își dădu seama că

trebuie să o manevreze cu grijă ca nu cumva să-și strice singur munca.

— Poate că razele soarelui or să usuce argila făcând-o să se întărească, gândi el. Așa că așeză figurina pe o scândură și o lăsă în bătaia razelor soarelui.

Acestea fiind făcute, merse spre bancă și se apucă să coloreze căprioara de jucărie și nu trecu mult până deveni cu totul absorbit de munca sa, uitând de nimfa din argilă. A doua zi, dând cu ochii de ea, văzu că soarele o uscaser atât de tare încât devenise tare ca piatra și că era suficient de rezistentă cât să fie mânuită fără probleme.

Cu cea mai mare grijă, Crăciun picta nimfa după asemănarea lui Necile, desenându-i niște ochi albaștri și adânci, dinții albi, buzele roșii și părul arămiu. îi coloră haina în verde de culoarea frunzei de stejar, iar când se uscă vopseaua, Crăciun însuși fu fermecat de frumusețea noii jucării. Desigur că nu era nici pe departe tot atât de frumoasă ca adevărata Necile, dar având în vedere materialul din care era făcută, Crăciun găsi că era nespus de frumoasă.

Când Bessie sosi a doua zi călare pe buiestrașul ei alb, Crăciun îi arătă noua lui jucărie. Ochii fetiței deveniră mai luminoși ca niciodată în timp ce cerceta pe toate părțile figurina aceea fermecătoare, iar fata prinse drag de ea pe dată, așa cum se atașează o mamă de propriul ei copil.

— Cum o cheamă, Crăciun? întrebă ea.

Crăciun știa prea bine că nimfelor nu le place ca muritorii să vorbească despre ele, așa că nu putu să-i mărturisească lui Bessie că jucăria pe care i-o dăruise era de fapt copia lui Necile. Fiind o jucărie nouă, se strădui să-i găsească un nume, iar primul cuvânt care-i veni în minte i se păru cât se poate de potrivit.

— E o păpușă, draga mea, îi spuse el lui Bessie.

— Am să consider păpușa ca pe copilul meu, răspunse Bessie sărutând-o cu patimă. O să am grijă de ea și am s-o

veghez exact cum are grijă doica de mine. Crăciun, îți mulțumesc din suflet, căci darul tău m-a făcut mai fericită ca oricând!

Apoi plecă înapoi spre casă, ținând jucăria strâns în brațe, iar Crăciun, observând cât era de fericită, se gândi că va mai face o păpușă, mai reușită și mai naturală decât prima dintre ele.

Aduse mai multă argilă de la pârâu și, amintindu-și că Bessie îi spusese că jucăria avea să fie precum copilul ei, se hotărî să contureze imaginea unui bebeluș. Nu exista piedică de netrecut pentru omul acesta priceput, căci la scurt timp păpușa de jucărie era pe scândură și se usca la soare. Apoi, cu argila care-i rămăsese, începu să facă imaginea lui Bessie cea Lipsită de Griji însăși.

De data asta, misiunea nu-i fu chiar atât de ușoară, căci își dădu seama că nu-i ieșea din argilă obișnuită rochia de mătase a fiicei lordului. Așa că le chemă pe zâne în ajutor și le rugă să-i aducă mătăsuri colorate cu care să poată face o rochie adevărată pentru păpușa de argilă. Zânele se puseră în mișcare pe dată și până la căderea serii se întoarseră cu provizii bogate de mătăsuri, șnururi și panglici aurii.

Crăciun deveni nerăbdător să-și termine noua păpușă și în loc să aștepte soarele de a doua zi, așeză figurina de lut în vatra sobei și o acoperi cu tăciuni aprinși. Până a doua zi când scoase păpușa de sub cenușă, se întărise tot atât de mult ca și cum ar fi stat o zi întreagă în soare.

Așa se face că bunul nostru Crăciun devenise dibaci atât în făcutul jucăriilor, cât și al rochiilor. Croi mătasea viorie și reuși să coasă o rochie minunată ce-i venea de minune noii păpuși, în plus, îi puse un colier în jurul gâtului și pantofi de mătase roz în picioare. Lutul ars are o culoare cenușie deschisă, dar Crăciun vopsi chipul astfel încât să aibă culoarea pielii și-i desenă păpușii Bessie niște ochi căprui, păr de aur și obraji îmbujorați.

Era negreșit o adevărată plăcere să o privești și cu

siguranță avea să aducă bucurie în inimile copiilor. În timp ce Crăciun o admira, auzi un ciocănit la ușă și micuța Mayrie se năpusti în odaie. Era tristă și avea ochii roșii din pricina plânsului neîntrerupt.

— Ce-ai pățit, ce te-a supărat, draga mea? întrebă Crăciun ridicând copila în brațe.

— Am... am... *stlicat*... *zucălia*! spuse Mayrie printre sughituri.

— Cum așa? întrebă el în timp ce ochii îi scânteiară.

— Am... scăpat-o... și... i s-a lupt coada... și... și... apoi am scăpat-o *ial*... și... și... i-am lupt *ulechea*... și-acu... s-a *stlicat*! Crăciun începu să râdă.

— Nu face nimic, Mayrie, draga mea, spuse el. Ce-ai spune de păpușa asta nouă în locul pisicii? Mayrie privi la păpușa cu rochiță de mătase, iar ochii i se măriră de uimire.

— Oh, *Clăciun*! strigă ea, bătând cu putere din palme, atunci o să am o *domnișoală flumoasă*?

— Îți place? întrebă el.

— La nebunie! spuse ea. E mai *flumoasă* decât pisica.

— Atunci e a ta și ai grijă să nu o spargi.

Mayrie înșfacă jucăria cu o bucurie vecină cu recunoștința, iar când porni pe cărarea ce ducea înapoi spre casă, fața ei era numai zâmbete.

6. RĂUTATEA AWGWASILOR

Trebuie să vă fac o mărturisire despre awgwasi, creaturile acelea îngrozitoare care i-au adus lui Crăciun atât de multe necazuri și care au fost cât pe ce să-i lipsească pe toți copiii din lume de primul și cel mai bun dintre prietenii lor.

Nu prea-mi place să aduc vorba despre awgwasi, dar și ei fac parte din povestea de față și nu avem cum să-i ignorăm. Creaturile astea nu erau nici muritori, nici nemuritori, ci se aflau undeva pe la mijloc între aceste două feluri de ființe. Awwgasii erau invizibili pentru ochii muritorilor,

dar nemuritorii îi puteau vedea. Puteau să călătorească cu repeziciune prin aer dintr-o parte în alta a lumii și aveau puterea de a influența mințile oamenilor, astfel încât să-și împlinească planurile lor răutăcioase.

Erau de statură gigantice și aveau o înfățișare răutăcioasă și încruntată ce trăda pe dată ura pe care o simțeau față de toți oamenii. Nu aveau nici un pic de conștiință și se delectau cu săvârșirea tuturor ticăloșiilor.

Trăiau în locuri muntoase și pietroase, de unde-și lua zborul în toate direcțiile ca să-și împlinească planurile răutăcioase.

Cel care fusese întotdeauna ales drept cel mai răutăcios dintre ei era regele awgwas, iar toată rasa lor i se supunea acestuia. Câteodată trăiau până la vârsta de o sută de ani, dar de cele mai multe ori se luptau atât de crâncen între ei, încât mulți piereau în bătălii, iar când mureau acela era cu adevărat sfârșitul lor. Muritorii nu le puteau face nici un rău, iar nemuritorii se înfiorau ori de câte ori era vorba de awgwasi și se fereau din calea lor întotdeauna. Așa că trăiau liniștiți ani la rând, săvârșind câte și mai câte nelegiuiri.

Nici nu știți cât mă bucur să vă spun că ființele acestea viclene au dispărut de mult de pe fața pământului, dar pe vremea când Crăciun trudea la primele sale jucării, awgwasi erau un trib numeros și puternic.

Unul dintre distracțiile principale ale awgwasilor era să sădească pasiuni violente în inimile copilașilor încât să se certe și să se bată între ei. îi ispiteau pe băieți să muște din fructe crude și se bucurau apoi de durerile prin care treceau; le dădeau ghes fetițelor să nu-și asculte părinții și râdeau apoi când erau pedepsite. Nu știu ce-i face pe copii să fie obraznici în zilele noastre, dar pe vremea awgwasilor, copiii obraznici erau de cele mai multe ori sub influența lor.

Acum, de când Crăciun se apucase să-i facă fericiți pe

copii, îi ținea departe de puterile aw gwasilor, căci tuturor micuților ce aveau asemenea jucării încântătoare nici prin cap nu le trecea să dea ascultare gândurilor nelegiuite ale aw gwasilor.

Prin urmare, într-unui din anii în care tribul cel răutăcios trebuia să-și aleagă un nou rege, numiră un aw gwas care propuse ca bunul Crăciun să fie ținut departe de copii.

— După cum bine știți, sunt mai puțini copii neascultători pe lumea asta de când cu venirea lui Crăciun în Valea Râsetelor și cu jucăriile lui, spuse noul rege care se cocoțase pe o piatră și privea chipurile încruntate ale poporului său. De exemplu, cum vă explicați că luna asta Bessie cea Lipsită de Griji n-a bătut nici măcar o dată din picior, iar fratele lui Mayrie n-a mai plesnit-o peste față și nici nu i-a mai aruncat jucăria în butoiul cu apă de ploaie. Micul Weekum a stat la îmbăiat seara trecută fără să mai țipe și să se agite, căci maică-sa i-a promis că-i dă voie să-și ia jucăria cu el la culcare! E o situație greu de suportat pentru orice aw gwas, iar singura cale de a putea influența faptele copiilor este de a-l îndepărta pe Crăciun de lângă ei.

— Minunat! Minunat! strigară aw gwasii gigantici în cor și bătură din palme aplaudând discursul Regelui.

— Am eu un plan, răspunse Regele cel fioros, și veți vedea curând care era planul lui.

În seara aceea, Crăciun merse la culcare simțindu-se extrem de fericit datorită faptului că reușise să termine nici mai mult, nici mai puțin de patru jucării în aceeași zi, și era convins că urma să facă fericiți încă patru micuți. Numai că în timp ce dormea, șleahta aw gwasilor îi înconjură patul, îl legară cu frânghii rezistente și-apoi își luară zborul spre inima pădurii din îndepărtatul Ethop unde-l abandonară.

Dimineața Crăciun se trezi la mii de kilometri depărtare de orice făptură omenească, prizonier în jungla sălbatică de

pe tărâmul necunoscut.

De pe creanga unui copac aflat deasupra capului său, coborî şerpuind un piton imens, una dintre reptilele acelea care pot să facă ţandări oasele unui om într-o simplă strânsoare. La câţiva paşi mai încolo, o panteră sălbatică se pregătea să atace, cu ochii ei feroşi aţintiţi fioros asupra bietului Crăciun. Un păianjen monstruos, dintre cei cu picăţele a căror înţepătură este mortală, se târa pe furiş spre el printre mormanele de frunze care tremurau şi se înnegreau la fiecare atingere a sa.

Dar Crăciun locuise în pădurea Burzee şi nu se temea.

— Veniţi la mine, voi, knooki ai Pădurii! strigă el, scoţând şuieratul acela aparte şi grav pe care knookii îl cunoşteau bine.

Pantera, care tocmai se pregătea să se arunce asupra victimei sale, se întoarce şi se făcu nevăzută.

Păianjenul se opri din înaintare şi se ascunse sub un buştean putred.

Crăciun nu avu timp să observe toate acestea, căci fu repede înconjurat de un grup de knooki cu trăsături aspre, în aparenţă cu mult mai aduşi de spate şi mai şui decât toţi knookii. —Cine eşti tu ca să ne chemi pe noi? întrebă unul dintre ei cu o voce morocănoasă.

— Sunt prietenul fraţilor voştri din Burzee, răspunse Crăciun. Am fost adus aici de duşmanii mei, aw gwasi, şi am fost abandonat ca să pier în suferinţă. Cu toate astea, vă implor să mă eliberaţi şi să mă trimiteţi acasă din nou.

— Ştii semnul? întrebă un altul. —Da, răspunse Crăciun.

Atunci knookii îi tăiară corzile, iar el făcu semnul secret al knookilor cu mâinile rămase acum libere. Îl ajutară de îndată să se ridice în picioare şi-i aduseră de mâncare şi băutură ca să-şi revină.

— Fraţii noştri din Burzee îşi fac prieteni dintre cei mai ciudaţi, mormăi un knook bătrân cu barbă albă. Dar având în vedere că omul ăsta ne ştie atât semnul, cât şi semnalul

nostru secret, atunci are dreptul să-l ajutăm, oricine ar fi el. Străine, închide ochii, iar noi te vom duce la tine acasă. Unde vrei să ajungi?

— În Valea Râsetelor, răspunse Crăciun închizând ochii.

— Nu există decât o singură Vale a Râsetelor, așa că nu avem cum să dăm greș, comentă knookul.

În timp ce vorbea, sunetul vocii sale păru să se estompeze din ce în ce mai mult; Crăciun deschise ochii curios să vadă ce se întâmplă. Spre marea lui uimire, se trezi stând pe băncuța din fața casei cu întreaga Vale a Râsetelor întinzându-i-se la picioare, în aceeași zi, le făcu o vizită nimfelor din pădure și le povesti Reginei Zurline și lui Necile pățaniile sale.

— Awgwasi au devenit dușmanii tăi, spuse preafrumoasa Regină îngândurată, așa că trebuie să facem tot ce putem să te apărăm de puterile lor.

— Câtă lașitate să te lege în timp ce dormeai, remarcă Necile indignată.

— Cei răi sunt întotdeauna și lași, răspunse Zurline, dar somnul prietenului nostru nu va mai fi niciodată tulburat de acum încolo.

Regina însăși veni la căsuța lui Crăciun în acea seară și-și aplică sigiliul pe fiecare ușă și fereastră ca să-i țină la distanță pe awgwasi. Iar peste sigiliul Reginei Zurline, au fost așezate sigiliile zânelor, ale rylilor, ale knookilor, așa încât scutul să fie cât mai puternic.

Iar Crăciun începu să-mpartă din nou jucării copiilor și să-i facă fericiți.

Vă dați seama cât de tare s-au infuriat regele awgwas și șleahtha lui de ticăloși când au aflat de întoarcerea lui Crăciun din pădurea din Ethop.

O săptămână întreagă umblară ca turbați de furie, după care se întruniră pe stânci să pună țara la cale.

— Nu are rost să-l mai ducem pe tărâmurile knookilor, spuse Regele, căci e clar că se bucură de protecția lor.

Haideți să-l închidem într-o peșteră din munții noștri, unde o să piară cu siguranță.

Căzură pe dată de acord și șleahța de ticăloși plecă în seara aceea să pună mâna pe Crăciun. Dar descoperiră că locuința lui era acum protejată de Sigiliul Nemuritorilor, așa că au fost nevoiți să se întoarcă acasă rușinați și dezamăgiți.

— Nu face nimic, spuse Regele, că doar nu doarme tot timpul!

A doua zi, pe când Crăciun se îndrepta spre satul de la marginea câmpiei ca să-i ducă o veveriță de jucărie unui băiat invalid, fu atacat pe neașteptate de awgwasi, care puseră mâna pe el și-l duseră în munți.

Acolo, îl aruncară într-o peșteră adâncă și prăvăliră o droaie de stânci uriașe peste intrarea în ea, ca să nu cumva să scape de acolo.

Lipsit fiind astfel de lumină și de mâncare, având prea puțin aer ca să poată respira în voie, bietul nostru Crăciun se afla într-adevăr într-o situație dintre cele mai demne de milă. Numai că el știa să vorbească limba secretă a zânelor care-i fuseseră mereu alături și care veniră de îndată în ajutorul lui, ducându-l înapoi în Valea Râsetelor cât ai clipi din ochi.

Astfel descoperiră awgwasii că nu aveau cum să-l distrugă pe cel care câștigase prietenia nemuritorilor, așa că șleahța de nelegiuți căută alte mijloace de a-l împiedica pe Crăciun să le mai aducă bucurii copiilor, făcându-i astfel ascultători.

Ori de câte ori Crăciun pleca să împartă jucării micuților, un awgwas care fusese însărcinat să-i pândească toate mișcările se repezea la el și-i smulgea jucăriile din mână. Iar amărăciunea sărmanului Crăciun era și mai mare decât aceea a copiilor ori de câte ori trebuia să se întoarcă acasă nemângâiat. Cu toate acestea, persevera și continuă să facă pentru micii lui prieteni și mai multe jucării cu

care pleca spre satele din împrejurimi. Și de fiecare dată awgwasii îl jefuiau de îndată ce pleca din Vale.

Aruncară toate jucăriile furate într-una din peșterile lor părăsite, unde se adunară grămezi întregi, și-atunci Crăciun se descurajă și renunță la orice încercare de a mai pleca din vale. Atunci începură să vină copiii la el, căci aflaseră și ei că bunul lor prieten nu mai putea ajunge la ei, dar awgwasii cei vicleni zburau în jurul lor și le împiedicau pașii, le încurcau cărările, așa încât nici un micuț nu mai nimerea drumul până în Valea Râsetelor.

Crăciun trebuia acum să se lupte cu zilele însingurate, căci pierduse plăcerea de a aduce bucurie copiilor pe care ajunsese să-i îndrăgească atât de tare. Cu toate acestea, mergea curajos înainte, căci se gândea că va veni poate și ziua când awgwasii aveau să renunțe la planurile lor de a-i mai face rău.

Se dedică în totalitate jucăriilor și de îndată ce termina de făcut una, o și așeza pe un raft special construit în acest scop. Când raftul se umplea de șiruri lungi de jucării, făcea un alt raft pe care-l umplea de jucării. Așa se face că peste câțva timp ajunsese să aibă o mulțime de rafturi pline de jucării vesele și frumoase ce reprezentau cai, câini, pisici, elefanți, miei, iepuri și căprioare, dar și păpuși de toate mărimile și mingi de lut și marmură vopsite în toate culorile.

Adesea, ori de câte ori privea la arsenalul său de comori pentru copii, inima de aur a bietului Crăciun se întrista peste măsură, atât de mult tânjea să le împartă jucării micuților săi. În cele din urmă, pentru că nu mai putea suporta starea aceea, se gândi să meargă la Marele Ak căruia îi povesti totul de-a fir a păr despre necazurile pricinuite de awgwasi și-i ceru Mai Marelui Pădurilor să-l ajute.

7. MAREA BĂTĂLIE DINTRE

BINE ȘI RĂU

Ak ascultă grav spusele lui Crăciun, mângâindu-și din când în când barba sură cu mișcări ce trădau faptul că era cât se poate de îngândurat. Dădu aprobator din cap când Crăciun îi povesti cum fusese salvat de la moarte de knooki și de zâne și se încruntă când auzi cum furaseră awgwasii jucăriile copiilor, în cele din urmă, spuse:

— Am fost de acord încă de la început cu truda ta pe care o săvârșești în folosul copiilor oamenilor și tare mă supără să aud că awgwasii îți pun bețe în roate. Noi, nemuritorii, nu avem nici o legătură cu creaturile acestea viclene care te-au atacat. I-am ocolit dintotdeauna, iar ei au avut grijă să nu care cumva să ne iasă în cale. Acum aud că s-au legat de unul dintre prietenii noștri, așa că am de gând să le cer să se lase de ticăloșii, pentru că tu te afli sub protecția noastră.

Crăciun îi mulțumi din toată inima Mai Marelui Pădurilor, iar Ak, care nu zăbovea niciodată când era vorba să-și îplinească promisiunile, porni de îndată în călătorie spre munții în care sălășluiau awgwasii.

Acolo, așezându-se pe stâncile golașe, le porunci regelui și poporului său să se arate.

Într-o clipită, locul fu împânzit de o grămadă de awgwasii vicleni, iar Regele lor, care-și făcuse și el apariția pe una dintre stânci, întrebă amenințător:

— Cine îndrăznește să ne strige?

— Eu, Mai Marele Pădurilor din toată lumea, răspunse Ak.

— Nu văd nici un fel de păduri pe aici ca să ai acest drept, strigă Regele furios. Nu-ți datorăm nici un fel de supunere, nici ție și nici vreunui nemuritor!

— Așa este, răspunse din nou Ak cu stăpânire de sine. Dar cu toate acestea, ați îndrăznit să vă amestecați în treburile lui Crăciun care locuiește în Valea Râsetelor și care e

protejatul nostru.

Mulți dintre awgwasii începură să șușotească la auzul acestor vorbe, iar regele se întoarse amenințător spre Mai Marele Pădurilor.

— Tu ești mai mare peste păduri, cât despre văi și câmpii, acestea ne aparțin nouă! strigă el. Fă bine și vezi-ți de pădurile tale întunecoase! Vom face cu Crăciun ce ne va fi plac!

— Nu îi veți face nici un rău prietenului nostru! răspunse Ak.

— Oare? întrebă cu obraznicie Regele. Vom mai vedea! Puterile noastre sunt cu mult mai mari decât cele ale muritorilor și la fel de întinse ca și cele ale nemuritorilor.

— Sunteți niște ființe conduse doar de propria lor trufie! spuse Ak cu asprime. Sunteți un popor vremelnice, lipsit de orice însemnătate. Noi, celor care nu cunoaștem moartea vreodată, simțim față de voi mai degrabă milă decât dispreț. Sunteți urâți de toată lumea pe pământ, iar în Rai nu veți avea ce căuta.

Până și muritorii cunosc o altă existență după viața lor cea pământească, deci vă sunt superiori.

Și-atunci cum îndrăzniți voi, care nu sunteți nici muritori, nici nemuritori, să nu-mi dați ascultare?

Awgwasii țâsniră în picioare cu gesturi amenințătoare, dar regele lor le făcu semn să stea liniștiți.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată până în ziua de azi ca un nemuritor să se proclame stăpân al awgwasilor, strigă cât putu de tare regele cu o voce tremurătoare din pricina furiei. Nici un nemuritor nu va mai cuteza să se amestece în treburile noastre vreodată! Căci îl vom ucide pe bunul tău prieten Crăciun peste trei zile ca să ne răzbunăm pentru cuvintele tale îndrăznețe. Piei din fața mea, Mai Mare al Pădurilor! Nu ești binevenit în țara awgwasilor!

— Atunci asta înseamnă război! declară Ak cu ochii scăpărând.

— Da, înseamnă război! răspunse cu sălbăticie Regele. Peste trei zile prietenul tău o să moară!

Mai Marele Pădurilor se întoarse în pădurea Burzee unde-i chemă pe toți nemuritorii și le povesti despre sfidarea awgwasilor și despre planul lor de a-l omorî pe Crăciun peste trei zile. Adunarea asculta cu atenție spusele sale.

— Ce-i de făcut? întrebă Ak.

— Creaturile acelea nu sunt de nici un folos lumii, spuse Prințul knookilor, așa că trebuie să le distrugem. —Viața lor e închinată doar Răului, spuse Prințul rylilor. Trebuie să-i distrugem.

— N-au pic de conștiință și nu tânjesc decât să-i facă pe muritori să fie la fel de răi ca ei, spuse Regina zânelor. Trebuie să terminăm cu ei. Mai Marele Pădurilor zâmbi.

— Ați vorbit cu înțelepciune, spuse el. Awgwasii sunt o rasă puternică și vor lupta cu disperare. Dar cu toate acestea, rezultatul e ușor de întrevăzut, căci noi, care suntem nemuritori, nu avem cum să murim chiar dacă am fi cuceriți, în timp ce awgwasii, o dată doborâți, nu mai au cale de scăpare. Pregătiți-vă, așadar, pentru luptă și nu aveți pic de milă față de acești ticăloși!

Astfel izbucni teribilul război dintre nemuritori și spiritele Răului despre care se vorbește în fiecare zi în cântecele de pe tărâmul zânelor.

Regele awgwas și poporul său erau acum hotărâți să ducă la bun sfârșit amenințarea de a-l distruge pe Crăciun. Îl urau acum din două motive: pentru că aducea bucurie copiilor și pentru că era prietenul Mai Marelui Pădurilor. De la vizita Marelui Ak, începuseră să se teamă de rezistența nemuritorilor și se temeau de înfrângere. Așa se face că regele trimise solii grabnice în cele patru vânturi, ca să cheme în ajutor toate forțele malefice ale lumii.

Iar în a treia zi de la declararea războiului, o armată puternică se adună sub conducerea regelui awgwas.

Veniseră trei sute de dragoni asiatici care scuipau foc ce mistuia tot ce le ieșea în cale. Aceștia erau cunoscuți pentru ura lor față de oameni și față de toate spiritele bune. Mai erau și uriașii cu trei ochi din Tartar, o armată întreagă căreia nu-i plăcea nimic altceva decât lupta. Apoi mai erau și demonii negri din Patalonia cu aripi uriașe precum cele ale liliecilor ce împrăștiu groază și tristețe în lume la fiecare bătaie de aripi a lor. Acestora li se alăturaseră și demonii goozle cu gheare lungi și ascuțite ca săbiile cu ajutorul cărora le smulgeau carnea de pe oase dușmanilor lor. Toate cetele awgwase din lume veniseră să ia parte la marea bătălie cu nemuritorii.

Regele awgwas își trecu în revistă puternica armată, iar inima îi tresaltă de mândrie, căci era sigur că îi va înfrânge pe dușmanii săi cei blânzi, care din câte se știa nu mai purtaseră niciodată vreo bătălie. Dar nici Mai Marele Pădurilor nu pierduse vremea în tot timpul acesta. Nici unul dintre supușii săi nu era obișnuit cu arta războiului, dar cu toate astea se pregăteau cu toții cu dragă inimă de luptă, de vreme ce fuseseră chemați să facă față Răului.

Ak le poruncise să se adune toți în Valea Râsetelor unde Crăciun făcea liniștit jucării, neavând habar de cumplita bătălie ce avea să se dea din pricina sa.

Curând, întreaga Vale se umplu dintr-un deal într-altul de ființe nemuritoare mărunte. Mai Marele Pădurilor stătea în fața lor, cu un topor strălucitor ce scânteia precum argintul lustruit. Urmau mai apoi rylii înarmați cu spini ascuțiți culeși din tufele de mure. Apoi erau knookii purtând sulile pe care le foloseau ori de câte ori erau nevoiți să-și țină în frâu sălbăticiunile. Zânele, îmbrăcate în voal alb cu aripi de culoarea curcubeului, purtau baghete magice din aur, iar nimfele pădurii în veșmintele lor de culoarea frunzei de stejar erau înarmate cu nuiiele de frasin.

Regele awgwas se prăpădi de râs când dădu cu ochii de

oastea și de armele dușmanilor săi. Se temea oarecum de toporul puternicului Ak, dar fețișoarele gingașe ale nimfelor și ale prea frumoaselor zâne, rylii cei cumsecade și knookii aduși de spate nu-i inspirau cătuși de puțină teamă, astfel că aproape se rușina la gândul că-și chemase atâtea ajutoare pentru a înfrunta un inamic atât de inocent.

— Dacă tot îndrăznesc nesăbuiții ăștia să se arunce în luptă cu noi, am să-i nimicesc cu puterile noastre viclene! îi spuse el căpeteniei uriașilor din Tartar.

Ca să dea semnalul de începere a bătăliei, Regele awgwas luă o stâncă mare în mâna stângă și o aruncă cu putere spre Mai Marele Pădurilor care o pară cu toporișca sa. Apoi uriașii cu trei ochi din Tartar se năpustiră asupra knookilor, iar demonii goozzle năvăliră peste ryli și dragonii ce scuiپau flăcări se repeziră spre gingașele zâne. Știut fiind că nimfele erau supușii direcți ai lui Ak, oamenii lui awgwas tăbărâră peste ele crezând că acestea vor fi ușor de scos din luptă.

Se știe însă că Răul își atinge cu ușurință scopul când nu întâlnește nici o opreliște, dar că în același timp puterile Binelui nu pot fi niciodată înfrânte în lupta cu Răul. Ce mai lecție a învățat Regele awgwas pe propria lui piele!

Plăti cu propria-i viață ignoranța de care dăduse dovadă, căci una din loviturile Marelui Ak îi crăpă capul vicleanului rege, scăpând astfel pământul de una dintre cele mai ticăloase creaturi de pe fața lui.

Nu mică le fu mirarea uriașilor din Tartar să vadă cum sulile knookilor se înfipseră în zidul făcut de trupurile lor, trimițându-i la pământ în urlete de agonie.

Nenorocirea se abătu și asupra demonilor cu gheare ascuțite, când ghimpii rylilor le pătrunseră în inimi, iar sângele lor țâșni stropind toată întinderea câmpiei. Mai târziu, din fiecare picătură scursă răsări câte un scaiete.

Dragonii se opriră descumpăniți în fața baghetelor fermecate ale zânelor din care izvora o putere ce făcea ca flăcările să se întoarcă înapoi asupra lor, așa că-și dădură sfârșitul mistuiți de propriile limbi de foc.

Cât despre awgwasi, nici nu au avut timp să-și dea seama că au fost înfrânți, căci nuiielele de frasin ale nimfelor aruncară o vrajă asupra awgwasilor, preschimbându-i în bulgări de pământ la cea mai mică atingere!

Când Ak se sprijini în toporișca și privi deasupra câmpului deătălie, îi văzu pe ultimii uriași care reușiseră să fugă dispărând după dealurile îndepărtate în fuga lor spre Tartar. Demonii pieriseră cu toții, la fel ca și dragonii înfricoșători, în timp ce din awgwasi nu mai rămăseseră decât o grămadă de movilite de pământ pe toată întinderea câmpiei.

Nemuritorii se topiră parcă de pe fața Văii precum dispare roua la primele raze ale soarelui și meraseră să-și vadă de îndatoririle din păduri, în timp ce Ak se îndreptă încet și gânditor spre casa lui Crăciun. –Ai o mulțime de jucării pentru copii, spuse Mai Marele Pădurilor, și-acum poți merge fără frică prin sate și cătune să le împărți.

– Dar awgwasi nu or să-mi mai facă nici un rău? întrebă el de îndată.

– Awgwasi nu mai există! spuse Ak.

Cam asta a fost tot despre spiritele cele rele, despre războaie și vărsări de sânge. N-am vrut să vă vorbesc neapărat despre awgwasi și despre aliații lor, despre marile lorătălii cu nemuritorii, dar făceau parte din poveste și n-aveam cum să trec peste asta.

8. PRIMA CĂLĂTORIE CU RENII

Ce mai zile fericite au fost pentru Crăciun acelea când a

putut să care toate jucăriile adunate copiilor care le așteptau de atâta amar de vreme! Fusese atât de harnic în tot timpul cât stătuse numai acasă, încât toate rafturile gemeau de jucării, iar după ce le dăruir repede jucării micuților din împrejurimi, își dădu seama că trebuia acum să călătorească în ținuturile mai îndepărtate.

Amintindu-și de vremurile când călătorise cu Ak prin toată lumea, își dădu seama că peste tot se aflau copii, iar el își dorea să facă fericiți cu darurile sale cât mai mulți copii posibil.

Umplu așadar un sac imens cu jucării de toate felurile, îl legă cu curele de spate ca să-l poată căra mai ușor și porni într-o călătorie mai lungă decât toate celelalte pe care le făcuse până atunci.

Oriunde își făcea apariția, prin cătune sau pe la câte o casă mai retrasă, era bine primit, căci i se dusesese faima în toate colțurile lumii. În fiecare sătuc, copiii roiau în jurul lui, urmându-i pașii peste tot pe unde mergea, iar femeile îi mulțumeau din toată inima pentru bucuria pe care-o aducea celor mici. Bărbații se uimbau curios la omul care-și dedica timpul acestei străni ocupații de a face jucării, însă toți îi zâmbeau și-i adresau cuvinte frumoase, iar Crăciun se simțea pe deplin răsplătit pentru călătoria sa îndelungată.

Când sacul se golea, se întorcea în Valea Râsetelor și îl umplea din nou. De data asta pleca într-o cu totul altă direcție, în alt colț de țară, aducând fericire altor copii care nu avuseseră o jucărie în viața lor și nici măcar nu bănuiau că exista așa ceva pe lumea asta.

După cea de-a treia călătorie în timpul căreia Crăciun fusese la zile de mers depărtare, provizia de jucării se termină, așa că trebui să se apuce repede de făcut altele.

După ce văzuse atâția copii și după ce le observase preferințele, îi veniseră câteva idei noi despre jucării.

Descoperise că păpușile erau cele mai îndrăgite jucării

de către bebeluși și fetițe. Așa se face că se hotărî să facă mai multe păpuși, de toate mărimile, pe care să le îmbrace în haine de culorii vii. Băieții ceva mai mărișori – și chiar unele fetițe – îndrăgeau animalele, așa că făcu în continuare și pisici, elefanți și cai. Mulți dintre micii lui prieteni aveau înclinații muzicale, tînjind după tobe, talgere, fluieri și trompete. Așa că meșteșugi și niște tobe cu bețișoare mici cu care să bată în ele; din lemn de salcie făcu fluieri, din stuf făcu trompetele, iar talgerele din metal turnat.

Toate lucrurile acestea îl ținură ocupat peste măsură și fără să-și dea seama, sosise deja iarna cu zăpezi mai înalte ca niciodată, iar el își dădu seama că nu avea cum să părăsească Valea cu pachetul acela greu în spate. În plus, următoarea lui călătorie trebuia să fie și mai lungă decât cea de dinaintea ei, iar Moș Gerilă era destul de răutăcios cît să-i înghețe și lui nasul și urechile, dacă ar fi plecat în călătorie cîta vreme domnea el. Regele Gerurilor era tatăl lui Moș Gerilă și nu-l certa niciodată pentru renghiurile pe care acesta le juca.

Așa se face că bietul Crăciun rămase lângă banca sa de lucru, continuînd însă să fluieri și să cînte mai voios ca niciodată, căci nu ar fi îngăduit nici unui norișor să-i umbrească buna dispoziție sau să-l facă să se simtă nefericit.

Într-o dimineată însorită, se uită pe fereastră și văzu îndreptându-se spre casa lui doi dintre renii pe care-i cunoscuse în pădure.

Crăciun fu cît se poate de surprins, dar nu din pricina faptului că renii aveau să-i facă o vizită, ci mai ales de felul în care mergeau pe suprafața zăpezii cu tot atîta siguranță de parcă ar fi mers pe pămînt tare, fără să pară că le păsa de faptul că în toată Valea stratul de zăpadă era așternut din belșug. Ieșise și el din casă cu câteva zile în urmă și se afundase pînă la gât în nămeți. Cînd renii se apropiară,

deschise ușa și strigă la ei:

— Bună dimineața, Flossie! Ia spune-mi și mie cum de poți merge pe zăpadă așa de ușor!

— Păi e înghețată bocnă! răspunse Flossie.

— Regele Gerurilor a suflat peste ea, spuse Glossie apropiindu-se, iar suprafața ei e acum tare ca piatra.

— Așa deci, spuse Crăciun îngândurat. Acum poate reușesc și eu să duc copiilor sacul cu jucării.

— E lungă călătoria asta a ta? întrebă Flossie.

— Da, o să-mi ia câteva zile bune, căci sacul e destul de mare, răspunse Crăciun.

— Atunci zăpada o să se topească până să te poți întoarce acasă, spuse renul. Trebuie să aștepti până la primăvară, Crăciun. Crăciun oftă.

— Dacă aș fi avut și eu picioare iuți ca ale voastre spuse el, aș fi putut face călătoria asta într-o singură zi.

— Numai că nu le ai, răspunse Glossie uitându-se cu mândrie la propriile lui picioare zvelte.

— Sau poate ar fi mai bine dacă m-aș urca în spatele vostru, îndrăzni el să sugereze după o mică pauză. —Oh, nu, spatele nostru nu e suficient de rezistent cât să suporte toată greutatea ta, spuse hotărât Flossie.

Dar dacă ai avea o sanie și ne-ai înhăma la ea, am putea să te ducem cu ușurință și pe tine și pe sac.

— Atunci am să fac o sanie! exclamă Crăciun. Dacă fac a, sunteți de acord să mă duceți?

— Ei bine, răspunse Flossie, trebuie să-i întrebăm mai întâi knooki care sunt păzitorii noștri, dar dacă vor fi de acord cu asta și tu faci sania și hamurile, te ajutăm cu dragă inimă.

— Atunci ce mai așteptăm? strigă Crăciun nerăbdător. Sunt sigur că bunii mei prietenii knooki vor fi de acord, iar până vă întoarceți voi, eu o să fiu deja pregătit să vă înham la sanie.

Flossie și Glossie, niște reni cât se poate de isteți, visau

de mult să vadă lumea întreagă, așa că o zbughiră de îndată peste zăpada înghețată ca să-i întrebe pe knooki dacă îl pot însoți pe Crăciun în călătorie.

Între timp, meșterul de jucării începu în grabă să facă o sanie cu ajutorul lemnului din stiva adusă de knooki. Făcu două tălpi lungi ce se încovoiau în sus în partea din față, iar peste ele bătu în cuie niște scânduri scurte ca să facă o platformă. Nu trecu mult până s-o termine, dar era cea mai grosolană sanie văzută vreodată.

Îi fu mai greu de făcut hamurile, dar Crăciun răsuci niște frânghii rezistente una după cealaltă și le împleti astfel încât să se potrivească pe după gâtul renilor ca un guler. De la ele plecau alte frânghii care atașau renii de partea din față a saniei.

Înainte să-și termine treaba, Glossie și Flossie se întoarseră din pădure cu permisiunea din partea knookului Will să plece cu Crăciun în călătorie cu condiția să se întoarcă în Burzee până a doua zi în zori.

— În cazul ăsta nu avem prea mult timp la dispoziție, spuse Flossie, dar suntem puternici și iuți, iar dacă plecăm în seara asta, putem să parcurgem câteva mile bune la noapte.

Crăciun hotărî să facă această încercare, așa că începu să facă de îndată bagajele. La scurt timp, strânse gulerele în jurul gâturilor celor doi reni și-i legă la sania lui cea grosolană. Puse apoi o băncuță pe platforma cea mică ca să aibă pe ce să stea jos și umplu un sac cu cele mai frumoase jucării. — Cum ai de gând să ne îndrumi? întrebă Glossie. Cu excepția vizitelor făcute ție, n-am mai ieșit din pădure în viața noastră, așa că nu cunoaștem drumul.

Crăciun se gândi la asta preț de o clipă. Aduse mai apoi câteva frânghii și le fixă de ramificația coarnelor fiecărui ren, una pe partea dreaptă și una pe partea stângă.

— Astea vor fi frâiele mele, spuse Crăciun, iar când trag de ele la dreapta, sau la stânga, voi trebuie să-o luați în

direcția aceea. Dacă nu trag de ele deloc, atunci mergeți drept înainte.

— Foarte bine, atunci! răspunseră Glossie și Flossie, întrebând apoi: Ești pregătit?

Crăciun se așeză pe băncuță, puse sacul cu jucării la picioare, apoi strigă la reni:

— Gata! La drum!

Renii se înclinară în față, își ridicară picioarele zvelte, iar în clipa următoare sania începu deja să zboare peste zăpada înghețată. Luțea cu care se mișcau îl uimi pe Crăciun, căci la scurt timp traversaseră deja valea și alunecau peste câmpia de dincolo de ea.

Ziua se scursese—ncetișor și se făcuse deja noapte când plecară, căci oricât de repede se mișcase Crăciun, tot îi trebuiseră câteva ore bune să se pregătească. Dar luna le lumina cu putere calea, iar Crăciun gândi în sinea lui că era la fel de plăcut să călătorești noaptea ca și ziua.

Renii erau și ei de aceeași părere, căci oricât de mult își doriseră să vadă lumea, erau destul de sfioși la ideea de a da ochii cu oamenii, iar la ora aceea toți locuitorii satelor și ai orașelor dormeau duși și nu aveau cum să-i vadă.

Goneau cu mare iuțeală peste dealuri, peste văi și peste câmpii, până când ajunseră într-un sat unde Crăciun nu mai fusese niciodată.

Aici le spuse să se oprească, iar ei îi dădură ascultare pe dată. Aveau de înfruntat acum o nouă greutate, căci oamenii încuiaseră ușile când se culcaseră, iar Crăciun își dădu seama că nu avea cum să intre în case și să lase jucăriile.

— Tare mă tem, dragii mei prieteni, că am făcut călătoria ta degeaba, spuse el, căci mă văd nevoit să iau jucăriile înapoi acasă fără să le pot împărți copiilor din acest sat.

— Care-i problema? întrebă Flossie.

— Ușile sunt încuiate, răspunse Crăciun, iar eu nu am

cum să intru.

Glossie se uită de jur împrejurul caselor. Nămeții erau cât casa în satul acela și chiar în fața lor era un acoperiș care se ridica la doar câțiva pași de sanie. În vârful acoperișului era un horn larg, suficient de larg cât să încapă și Crăciun prin el, după mintea lui Glossie.

— Auzi, de ce nu cobori pe hornul ăla? întrebă Glossie. Crăciun se uită spre horn.

— N-ar fi așa greu dacă aş putea ajunge pe acoperiș, răspunse el.

— Atunci ține-te bine, iar noi o să te ducem acolo, spuse renul făcând un salt spre acoperiș și aterizând lângă hornul cel încăpător.

— Minunat! strigă Crăciun încântat peste măsură și luă sacul de jucării în spate și intră în horn.

Era o mulțime de funingine pe cărămizi, dar nici că-i păsa de asta și, sprijinindu-se de ziduri, când în mâini, când în genunchi, reuși să coboare până ajunse în șemineu. Sări iute peste un morman de cărbuni ce mocneau și se trezi într-o odaie mare unde ardea o luminiță plăpândă.

Din această cameră mai multe uși dădeau spre alte camere mai mici. Într-una din ele dormea o femeie cu un copil culcat lângă ea într-un pătuț.

Crăciun chicoti, dar nu atât de tare, de teamă să nu cumva să trezească copilul. Scoase apoi o păpușică din sacul cu jucării și o lăsă în pătuț. Micuțul zâmbi ca și cum ar fi visat jucăria pe care avea s-o găsească a doua zi, iar Crăciun se furișă ușurel afară din cameră și intră pe cealaltă ușă.

Aici găsi doi băieței ce dormeau duși strâns îmbrățișați unul de gâtul celuilalt. Crăciun se uită o clipă drăgăstos la ei, apoi le lăsă pe pat o tobă, două trompete și un elefant de lemn.

Nu zăbovi mai mult de-atât, căci misiunea lui fusese îndeplinită, așa că se cațără înapoi prin horn și se așeză în

sanie.

— Poți să mai găsești vreun horn? îi întrebă el pe reni.

— Sigur că da, răspunseră Flossie și Glossie. Alunecară de îndată până la baza acoperișului și apoi, fără să se oprească o clipă, săriră prin aer până în vârful următoarei case unde se afla un horn vechi și mare.

— De data asta nu mai zăbovi atât, îl rugă Flossie, altfel nu reușim să ne întoarcem în Pădure până în zori. Crăciun coborî pe horn și găsi în casă cinci copii dormind cărora le dăruie grabnic jucării.

Când se întoarse, renul sări pe acoperișul următor, dar acolo Crăciun nu găsi nici un copil. Nu era un lucru des întâlnit în satul acela, așa că pierdu mai puțin timp decât credeți ca să viziteze casele acelea triste unde nu se aflau copii.

Când termină de coborât pe hornurile tuturor caselor din sat, lăsând câte o jucărie fiecărui copilăș ce dormea, Crăciun descoperi că nu reușise să golească nici măcar jumătate din sacul cu jucării.

— La drum, prieteni! strigă el renilor. Trebuie să mai căutăm un sat.

Așa că—și luară tălpășița, deși era trecut bine de miezul nopții; nu peste mult timp, ajunseră într-un oraș mare, cel mai mare pe care îl vizitase vreodată Crăciun de când începuse să facă jucării. Dar, fără să se sperie de mulțimea de case, trecu de îndată la treabă, iar minunații săi reni îl purtară cu iuțeală de la un acoperiș la altul, ratându-le doar pe cele mai înalte dintre ele.

În cele din urmă, sacul de jucării al lui Crăciun se goli, iar el se așeză în sanie cu sacul la picioare și-i mână pe Glossie și Flossie înapoi spre casă.

Flossie întrebă pe dată:

— Ce poate să fie fâșia aia alburie de pe cer?

E semnul că se crapă de ziuă, răspunse Crăciun uimit că se făcuse atât de târziu.

— Dumnezeule mare! exclamă Glossie, atunci nu ajungem acasă până la revărsatul zorilor, iar knookii or să ne pedepsească și nu or să ne mai lase să venim și data viitoare.

— Trebuie să plecăm în goana cea mai mare spre Valea Râsetelor, răspuse Flossie, așa că ține-te bine, prietene Crăciun!

Crăciun se prinse bine, iar în clipa următoare zburau cu atâta repeziciune deasupra zăpezii, că nu mai reuși să distingă copacii care rămăneau ca un vârtej în urma lor. Urcau cu viteză dealuri și coborau văi, iuți ca săgeata țâșnită din arc, iar Crăciun închise ochii ca să nu-l mai deranjeze vântul și-i lăsă pe reni să găsească singuri drumul spre casă.

I se părea că plonjau prin spațiu, dar nu se temea câtuși de puțin. Knookii erau stăpâni severi și regulile lor trebuiau respectate în orice împrejurare, iar fâșia albicioasă de pe cer devenea din ce în ce mai luminoasă.

Sania se opri deodată brusc, iar Crăciun, care fusese luat prin surprindere, se rostogoli direct într-un morman de zăpadă de pe locul unde stătea. Pe când se ridica de jos, îi auzi pe reni strigând:

— Repede, mai repede, prietene! Taie hamurile! Scoase repede cuțitul și tăie frânghiile, apoi se frecă la ochi și privi în jurul lui.

Sania se opri în Valea Râsetelor, la doar câțiva pași de ușa casei sale. La răsărit, se crăpa de ziuă, iar când se răsuci să privească spre marginea pădurii Burzee, îi zări pe Flossie și pe Glossie dispărând cu viteză în pădure.

9. „MOȘ CRĂCIUN!”

Crăciun crezu că micuții nu vor descoperi niciodată de unde veneau jucăriile găsite lângă pat a doua zi când se trezeau. Dar faptele bune aduc negreșit faimă, iar faima are nenumărate aripi cu care călătorește până și în ținuturile

cele mai îndepărtate, așa că oameni aflați la kilometri întregi depărtare în orice direcție vorbeau despre Crăciun și despre minunatele sale daruri pentru copii. Dulcea generozitate a muncii sale îi făcu pe câțiva mai egoiști din fire să zâmbească sarcastic, dar până și aceia trebuiră să-și recunoască repede respectul pentru un om atât de bun care-și dedica viața bucuriilor pe care le făcea celor mai mici din rasa sa.

Prin urmare, toți locuitorii orașelor și satelor urmăreau curioși venirea lui Crăciun și le istoriseau copiilor lor povești neasemuit de frumoase despre minunatele jucării ale lui Crăciun ca să-i liniștească și să-i bucure.

În dimineața ce urmă primei călătorii a lui Crăciun cu renii, când micuții au alergat la părinții lor cu minunatele jucării găsite și i-au întrebat de unde veneau, nu a existat decât un singur răspuns la întrebare:

— Prea bunul Crăciun a trecut pe aici, dragii noștri, căci numai el face jucării în toată lumea asta!

— Dar cum a reușit să intre? întrebă ră copii.

La auzul acestei întrebări, părinții dădeau din cap, neputând nici ei să înțeleagă cum reușise Crăciun să intre în casele lor; mamele însă, văzând bucuria de pe chipurile odoarelor lor, șușoteau că bunul Crăciun nu putea fi un simplu muritor, ci fără îndoială un sfânt, și-i binecuvântau numele pentru fericirea pe care le-o aducea copiilor lor.

— Sfinții, spuse cineva cu capul plecat, nu au nevoie să deschidă ușa dacă vor să intre în casele noastre. De atunci, ori de câte ori câte un copil era neascultător sau obraznic, mama lui obișnuia să-i spună: —Trebuie să ceri iertare bunului și sfântului Moș Crăciun! Lui nu-i plac copii obraznici, iar dacă nu te cumințești, nu o să-ți mai aducă nici un fel de jucării!

Numai că Moș Crăciun însuși nu ar fi fost de acord cu asemenea vorbe. El împărțea jucării copiilor pentru că erau mici și neajutorați și pentru că ținea la ei. Știa el bine că

până și cei mai ascultători copii mai făceau câteodată obraznicii și mai știa și că obraznicii erau, de cele mai multe ori, buni. Așa sunt copiii și chiar de-ar fi avut puterea să-i schimbe, nu ar fi făcut asta pentru nimic în lume, chiar dacă asta ar fi însemnat sfârșitul lumii.

Și uite-așa Crăciun al nostru a devenit Moș Crăciun. Orice om animat de gânduri bune poate fi păstrat cu sfințenie în inimile oamenilor.

10. AJUNUL CRĂCIUNULUI

Când Crăciun se întoarce din călătoria sa nocturnă cu Glossie și Flossie, ziua care tocmai începea îi aduse o nouă încurcătură. Knookul Will, care-i avea în grijă pe reni, veni la el ursuz și întors pe dos ca să se plângă că îi reținuse pe Flossie și Glossie mai târziu de ivirea zorilor, contrar ordinelor sale.

— Dar, cu toate astea, nu cred să fi trecut cu mult de ivirea zorilor, spuse Crăciun.

— Au ajuns cu un minut întârziere, răspunse knookul Will, iar asta e la fel de grav ca și o oră. Am să pun țăntării să-i înțepe pe Glossie și pe Flossie și au să sufere amarnic de pe urma neascultării lor. — Te rog, nu face asta! îl imploră Crăciun. E doar vina mea. Dar knookul Will nici nu voi să audă de nici un fel de scuze și se întoarce în pădure bombănind și boscorodind în felul lui ursuz.

Din pricina aceasta, Crăciun se duse în pădure ca să se sfătuiască cu Necile cum putea să-i salveze pe bieții reni de la pedeapsa cea aspră. Spre marea lui încântare, dădu peste vechiul și bunul lui prieten, Mai Marele Pădurilor, care ședea la sfat cu nimfele.

Ak ascultă cu luare-aminte povestea despre călătoria nocturnă pe la casele copiilor și despre ajutorul neprețuit primit de la renii care acceptaseră să tragă sania peste zăpada înghețată.

— N-aș vrea ca bunii mei prieteni să fie pedepsiți atâta

timp cât i-aș putea salva, spuse meșterul de jucării când termină povestea. Nu au ajuns decât cu un minut întârziere și au alergat mai repede decât pasărea în zbor ca să ajungă până în zori.

Ak își mângâie gânditor barba, iar mai apoi trimise după Prințul Knookilor ce domnește peste toți locuitorii din Burzee, și după Regina zânelor și Prințul rylilor.

Când se adunară cu toții, Crăciun povesti din nou pățania la cererea lui Ak, apoi Mai Marele Pădurilor se adresă Prințului knookilor, spunându-i:

— Misiunea plăcută pe care Crăciun o face printre muritori e demnă de sprijinul fiecărui nemuritor cumsecade. Deja, în unele orașe, oamenii îl numesc sfânt și nu va trece multă vreme ca numele de Moș Crăciun să fie îndrăgit în toate casele ce au fost binecuvântate cu copii. în plus, el e fiul Pădurii, așa că îi suntem datori cu toate încurajările noastre. Tu, mai mare al knookilor, îl știi de ani buni. Nu crezi oare că am dreptate când spun că merită toată prietenia noastră?

Prințul, adus de spate și cu fața acră cum sunt toți knookii, nu făcu decât să se uite în frunzele moarte, apoi bolborosi:

— Tu ești Mai Mare peste toate pădurile! Ak zâmbi, dar continuă pe un ton blând:

— Se pare că renii care sunt în îngrijirea oamenilor tăi îi pot fi de mare ajutor lui Crăciun, și cum par și ei bucuroși să tragă la sania lui, te-aș ruga să-i dai voie să apeleze la ei ori de câte ori are nevoie.

Prințul nu răspunse și împunse ușor cu vârful sulitei vârful arcuit al sandalelor cu care era încălțat, ca și cum s-ar fi gândit la ceva anume.

Atunci regina zânelor îi vorbi astfel:

— Dacă vei fi de acord cu rugămintea lui Ak, mă voi îngriji să nu li se întâmple nimic rău renilor tăi atâta timp cât sunt plecați din pădure. Iar Prințul rylilor adăugă:

— În ce mă privește pe mine, am să le dau voie tuturor renilor care-l ajută pe Crăciun să mănânce plantele ce dau putere, pe cele sălbătice ce dau ușurință picioarelor și pe cele vindecătoare care dau viață îndelungată.

Iar Regina nimfelor spuse:

— Renii care vor trage sania lui Crăciun vor avea voie să se scalde în lacurile noastre din pădure, lucru care îi va face mai puternici și mai frumoși.

La auzul acestor promisiuni, prințul knookilor se foi în scaunul său, căci în adâncul inimii sale nu-i plăcea deloc să le refuze ceva prietenilor săi nemuritori, deși de data asta îi cereau ceva cu totul ieșit din comun. Iar knookii nu erau obișnuiți cu favorurile de nici un fel. În cele din urmă, se întoarse spre supușii lui și spuse:

— Chemați-l pe knookul Will.

Când Will cel ursuz sosi și auzi rugămințile nemuritorilor, protestă cât putu el de tare.

— Renii sunt reni, spuse el, și nimic mai mult decât reni. Dacă ar fi fost cai, atunci mi s-ar fi părut normal să-i înhami ca pe cai. Dar nimeni nu înhamă renii pentru că sunt ființe libere și sălbătice ce nu datorează nici o favoare speciei umane. Dacă c să trecem peste prietenia generoasă a nemuritorilor, ar fi ceva degradant că renii mei să lucreze pentru Crăciun care nu c decât un simplu muritor.

— Ai auzit, spuse Prințul către Ak. Există un grăunte de adevăr în spusele lui Will.

— Cheamă-i pe Glossie și Flossie, răspunse Mai Marele Pădurilor.

Renii au fost aduși la întrunire, iar Ak îi întrebă dacă s-ar supăra să tragă sania lui Crăciun.

— Nu, nicidecum! răspunse Glossie. Ne-a plăcut călătoria spus de mult.

— Am încercat să ajungem acasă până în zori, adăugă Glossie, dar din păcate am ajuns cu un minut mai târziu. Nu contează un minut la revărsatul zorilor, spuse Ak. Vi se

iertă întârzierea aceea.

— Cu condiția să nu se mai repete, spuse aspru Prințul knookilor.

— Și ai să le dai voie să mai meargă cu mine? întrebă Crăciun nerăbdător.

Prințul chibzuia în sinea lui în timp ce se uita când la Will care bombănea, când la Mai Marele Pădurilor care zâmbea. Atunci se ridică în picioare și se adresa celor de față astfel:

— Având în vedere că toți îmi cereți această favoare, am să le dau voie renilor să meargă cu Crăciun o singură dată pe an, în ajunul Crăciunului, cu condiția ca întotdeauna să se întoarcă în pădure până la revărsatul zorilor. Poate să-și aleagă câți reni vrea să tragă la sania lui, dar nu mai mult de zece, iar aceștia vor fi cunoscuți printre noi ca renii lui Crăciun ca să-i putem distinge de ceilalți reni. Iar ei se vor putea scălda în lacul nimfelor, se vor înfrupta din plantele ce dau putere, din cele sălbatice și din cele tămăduitoare, și vor fi sub protecția specială a Reginei zânelor. Iar tu, knookule Will, încetează de îndată cu bombănitul, căci cuvintele mele sunt lege!

Se făcu nevăzut pe dată printre copaci, ca să evite cu orice preț mulțumirile lui Crăciun și ale celorlalți muritori, iar Will, uitându-se mai cruciș ca niciodată, îi calcă pe urme.

Însă Ak era mulțumit la gândul că se putea bizui pe promisiunea Prințului, oricât de greu reușise să i-o smulgă. Glossie și Flossie alergară acasă, țopăind voioși la fiecare pas.

— Când e Ajunul Crăciunului? îl întrebă Crăciun pe marele Ak.

— Cam peste zece zile, răspunse el.

— Atunci înseamnă că nu pot folosi renii anul acesta, spuse Crăciun gânditor, căci nu o să am timp să umplu sacul de jucării.

— Prințul cel răutăcios a întrevăzut asta, răspunse Ak, căci pentru asta a numit Ajunul Crăciunului drept ziua în care să te poți folosi de reni, știind prea bine că asta te va face să pierzi un an întreg.

— Dacă aș fi avut jucăriile pe care mi le-au furat awgwasii, acum aș fi putut cu ușurință să-mi umplu sacul cu ele, spuse cu tristețe Crăciun.

— Dar unde se află jucăriile? întrebă Mai Marele.

— Nu știu, răspunse Crăciun, dar cred că awgwasii cei vicleni mi le-au ascuns pe undeva prin munți. Ak se răsuci spre Regina zânelor.

— Crezi că poți să dai de ele? întrebă el.

— O să-mi dau toată silința, răspunse ea senină.

Atunci Crăciun merse înapoi în Valea Râsetelor să se apuce serios de lucru, iar o ceată de zâne își luă de îndată zborul spre munții care fuseseră sub stăpânirea awgwasilor și începură să caute peste tot jucăriile furate.

Zânele, după cum bine știți, au puteri miraculoase, dar awgwasii cei vicleni ascunseseră jucăriile într-o peșteră adâncă și acoperiseră intrarea cu stânci ca nimeni să nu poată privi înăuntru. Prin urmare, toate căutările se dovediră în van preț de câteva zile, iar Crăciun, care stătea acasă așteptând vești de a zâne, aproape că-și pierduse speranța să mai capete jucăriile înainte de Ajunul Crăciunului.

Munci din greu în tot acest răstimp, dar îi luă o mulțime de vreme să cioplească, să dea formă și să vopsească jucăriile cum se cuvine, așa că în dimineța de dinaintea Ajunului Crăciunului doar o jumătate din raftul de deasupra ferestrei se umpluse cu jucării pentru copii.

În dimineța aceea, zânelor care scotoceau munții după jucării le veni o idee. Se prinseră de mâini și se uitară drept prin stâncile ce formau munții, începând din vârf și până la bază, așa încât să nu le scape nici un loc ochilor lor iscoditori. În cele din urmă, reușiră să descopere peștera

unde fuseseră depozitate jucăriile de către aw gwasii cei răi.

Nu le trebui mult să desfunde intrarea în peșteră și-atunci fiecare din ele înhață cât de multe jucării putu și zburară la Crăciun să așeze comoara în fața ochilor lui. Omulețul nostru fu nespus de bucuros să primească jucăriile exact la timp, așa că le trimise vorbă lui Glossie și lui Flossie să fie pregătiți până la căderea serii.

Pe lângă toate câte mai făcuse de la ultima călătorie, reușise să se ocupe și de reparatul hamurilor, și de consolidarea săniei, așa încât, când renii sosiră la amurg, îi și înhamă.

— În seara asta trebuie să mergem în altă direcție, le spuse el, unde să găsim copii la care nu am mai fost până acum, trebuie să muncim bine și să ne mișcăm repede, căci sacul meu dă pe dinafară de jucării.

Așa că, exact când răsărea luna, părăsiră Valea Râsetelor și după ce traversară câmpia, se îndreptară spre dealurile din partea de sud. Aerul era tăios și rece, iar lumina stelelor se revărsa peste nămeți făcându-i să strălucească cu sclipiri de diamante. Renii se avântau cu salturi puternice și sigure, iar inima lui Crăciun era atât de ușoară și de fericită că nu se opri din răs și din cântat tot drumul, în timp ce vântul îi suiera pe la urechi:

Cu un ho, ho, ho!

Și un ha, ha, ha!

Și un ho, ho! Ha, ha, hee!

Uite-așa călătorim Prin nămeți hălăduim

Prin zăpezi ne năpustim!

Moș Gerilă îl auzi și veni după el cu cleștii săi, dar când văzu că era nimeni altul decât Crăciun, răsă și făcu calea întoarsă.

Bufnițele-mame îl auziră și ele în timp ce trecea pe lângă o pădure, așa că scoaseră capetele afară din ascunzătorile lor scobite în trunchiurile copacilor. Când văzură însă despre cine era vorba, le șoptiră puilor lor că

era Moș Crăciun care le ducea jucării copiilor. Câte mai știu și bufnițele astea!

Crăciun se opri la câteva case izolate și coborî înăuntru pe coș ca să lase cadouri pentru copii. La scurt timp, ajunse într-un sat unde alergă fericit preț de o oră să împartă jucării micuților ce dormeau duși. Apoi se așternu din nou la drum, fredonând cu voioșie cântecelu-i fericit:

Și acum la drum plecăm

Prin zăpezi alunecăm

Iar renii voioși aleargă

Spre micuți ei se îndreaptă Jucării le-om dărui Iar ei fericiți vor fi!

Renii erau încântați de glasul lui plin și profund, așa că țineau ritmul cu tropăitul copitelor pe zăpada tare ca gheața. Curând, se opreau în dreptul altui coș, iar Moș Crăciun, cu ochii sclipitori și fața înroșită de vânt, coborî în casă și lăsă câte un cadou pentru fiecare copil pe care-l găsi acolo.

Era o noapte cât se poate de fericită. Renii alergau cu iuțeală, iar Moș Crăciun le împărțea repede daruri micuților adormiți.

În cele din urmă se goli și sacul, iar sania se întoarse spre casă și cursa contra zorilor de zi începu din nou. Lui Glossie și Flossie nici prin cap nu le trecea să fie dojeniți din nou din pricina întârzierii, așa că zburară cu o iuțeală ce întrecu vijelia pe care călărea Regele Gerurilor, iar curând ajunseră în Valea Râsetelor.

Când Crăciun dădu drumul renilor din hamuri, pe cerul dinspre răsărit mijeia o pată albicioasă, dar Glossie și Flossie se întoarseră în pădure cu mult înainte de ivirea zorilor.

Crăciun se simți atât de obosit din pricina misiunii sale de noapte încât se aruncă în pat și căzu într-un somn adânc, iar în timp ce el dormea, soarele zilei de Crăciun își făcu apariția pe cer și străluci cu putere deasupra atâtor

case fericite unde copiii râdeau și strigau plini de încântare că Moș Crăciun îi vizitase.

Dumnezeu să-l binecuvânteze! Acesta a fost primul an de Crăciun și de atunci, sute de ani la rând, el și-a îndeplinit an de an misiunea de a aduce bucurie în inimile micuților.

11. CUM AU FOST AGĂȚAȚI LÂNGĂ HORNURI PRIMII CIORĂPEI

Dacă vă gândiți că nici un copil nu cunoscuse vreodată plăcerea de a avea o jucărie până când Moș Crăciun nu și-a început călătoriile sale, atunci o să înțelegeți cum a pătruns bucuria în casele celor binecuvântați de vizita acelui om cumsecade și cum au început ei să vorbească cu dragoste despre el, fiindu-i recunoscători pe viață, pentru faptele sale bune. E drept că oamenii vorbeau pe vremea aceea și despre regi însemnați, despre războinici vestiți sau despre învățați luminați la minte, dar nici unul dintre aceștia nu era la fel de îndrăgit ca Moș Crăciun, căci nici unul dintre ei nu era atât de darnic și de bun încât să-și dedice timpul fericirii altora. Căci o faptă bună trăiește mai mult decât o bătălie însemnată, sau decât un decret regal, sau decât lucrarea unui savant, pentru că ea se răspândește și lasă urme în sufletele tuturor, străbătând multe generații.

Înțelegerea încheiată cu Prințul knookilor i-a schimbat toate planurile lui Crăciun căci, dat fiind că se putea folosi de reni doar o singură noapte pe an, se hotărî să-și dedice fiecare zi meșteșugirii jucăriilor pe care să le ducă mai apoi în Ajunul Crăciunului la copiii din întreaga lume.

Numai că știa prea bine că munca depusă pe parcursul unui an întreg avea să ducă la o cantitate impresionantă de jucării, așa că hotărî să construiască o sanie nouă mai

spațioasă, mai solidă și mai potrivită pentru asemenea călătorii rapide decât cea veche, cam grosolană.

Prima dată merse în vizită la Regele Gnom cu care făcuse un târg să schimbe trei tobe, o trompetă și două păpuși pe o pereche de tălpi de oțel frumos arcuite la capete. Căci Regele Gnom avea și el copii care, trăind în scobiturile de sub pământ, în mine și peșteri, tânjeau după ceva cu care să se joace.

Tălpile saniei au fost gata peste trei zile, iar când Crăciun îi duse jucăriile Regelui Gnom, Maiestatea sa fu atât de încântat de ele că îi dăruie pe lângă tălpile de sanie și o pereche de clopoței cu sunet plăcut. -Astea or să-i încante cu siguranță pe Glossie și pe Flossie, spuse Crăciun în timp ce scutura din clopoței și le asculta sunetul vesel. Dar tare aş vrea să am două perechi de clopoței, câte una pentru fiecare ren.

— Mai adu-mi o trompetă și o pisică, răspunse Regele, și am să-ți mai fac o pereche de clopoței exact ca primii.

— Țsta da chilipir! strigă Crăciun și plecă de îndată acasă după jucării.

Construi cu grijă sania cea nouă, iar knookii aduseră o mulțime de scânduri puternice și subțiri pe care să le folosească. Crăciun făcu un paravan înalt și rotund ca să nu mai intre în sanie zăpadă aruncată de copitele renilor. Ridică laturi înalte la sanie ca să poată căra mai multe jucării cu ea, iar în cele din urmă, montă sania pe tălpile fine de oțel făcute de Regele Gnom.

Era negreșit o sanie frumoasă, mare și spațioasă. Crăciun o vopsi în culori vii, cu toate că nimeni n-avea s-o vadă în timpul incursiunilor sale nocturne, iar când totul fii gata, îi chemă pe Flossie și pe Glossie să o vadă.

Renii admirară sania, dar declarară serioși că era prea mare și prea grea pentru ei ca s-o poată trage. -Desigur că o putem trage pe zăpadă, spuse Glossie, dar nu putem face asta suficient de repede cât să vizităm toate orașele și

satele cele mai îndepărtate și să ne și întoarcem în pădure până în zori.

— Atunci ar trebui să mai iau doi reni, declară Crăciun după un moment de gândire.

— Prințul knookilor ți-a dat voie să iei și zece. De ce să nu-i iei pe toți zece? întrebă Flossie. Atunci am putea să ne mișcăm cu viteza fulgerului și am putea sări cu ușurință până și pe acoperișurile cele mai înalte.

— Zece reni la un loc! strigă Crăciun plin de încântare. Asta ar fi cu adevărat minunat! Mergeți repede în pădure și alegeți alți opt reni la fel de buni ca și voi. Și nu uitați că trebuie să mâncați toți din plantele care dau putere, din cele sălbatice și în cele tămăduitoare ca să deveniți iuți de picior și să trăiți ani mulți pentru a mă putea însoți în călătoriile mele. La fel, n-ar fi rău să vă scăldați în lacul nimfelor despre care Regina Zurline spune că vă va face nespus de frumoși. Dacă faceți toate acestea, nici nu încapе îndoială că la următorul ajun de Crăciun, cei zece reni ai mei vor fi cei mai frumoși și cei mai puternici pe care i-a văzut lumea vreodată!

Așa că Glossie și Flossie se întoarseră în pădure să-și aleagă camarazii, iar Crăciun începu să se gândească serios că acum îi trebuiau hamuri pentru toți.

În cele din urmă, îl chemă în ajutor pe knookul Peter, căci inima lui era tot atât de blândă, pe cât era el de adus de spate, și-ar trebui să știți că e încovoiat de-a binelea, nu glumă. Iar Peter se învoi să-i aducă bucăți de piele zdravănă pentru hamuri. Pielea fusese tăiată din pieile leilor ce ajunseseră la o vârstă atât de înaintată, încât muriseră de moartea bună; pe o parte pielea era tăbăcită, în timp ce pe cealaltă knookii cei pricepuți o prelucraseră la fel de fin ca și catifeaua. Când primi bucățile de piele, Crăciun cusu cu grijă un ham pentru zece reni care se dovedi mai apoi rezistent și util și care-l ținu ani buni în șir. Hamurile și sania au fost meșteșugite la cele mai neobișnuite, căci își

dedica cea mai mare parte a timpului jucărilor. Acestea erau acum cu mult mai frumoase decât primele dintre ele, iar nemuritorii îl vizitau adesea să vadă la ce mai lucra și-i dădeau idei noi. Necile veni cu ideea ca unele păpuși să poată spune „mama” și „tata”. Knookii îi propuseră să pună un fel de fluieraș în interiorul mieilor așa încât să facă „beeee” când copiii le strângeau mai tare. Regina zânelor îi sugeră să pună fluier în interiorul păsărilor ca ele să poată cânta și roți la cai ca micuții să-i poată trage după ei. Dintr-un motiv sau altul, în pădure muriseră multe animale, și-atunci primi pielea lor cu care îmbracă figurinele animalelor sălbatice pe care le meșteșugea. Un ryl mai sturlubatic din fire îi propusese lui Crăciun

să facă un măgar care să dea din cap, lucru pe care îl și făcu, descoperind mai apoi că micuții se amuzau extraordinar de mult din pricina asta. Și uite-așa deveneau jucăriile mai frumoase și mai captivante pe zi ce trecea, până când chiar și nemuritorii rămaseră cu gura căscată la vederea lor.

Până la următorul ajun al Crăciunului, se adunaseră o groază de daruri minunate pentru copii care abia așteptau să fie încărcate în sanie. Crăciun umplu trei saci cu vârf și pe deasupra mai încarcă și sania din latură în latură.

Apoi, la lăsatul serii, cei zece reni își făcură apariția, iar Flossie îi prezentă pe toți lui Crăciun. Numele lor era Gonilă și Tropăilă, îndrăznețul și Mărețul, Neîntrecutul și Neînfricatul, Statornicilă și Iuțilă. Toți erau nespus de frumoși, cu picioare zvelte, cu coarne bogate, cu ochi de catifea neagră și blană fină și cafenie presărată ici și colo cu alb.

Crăciun îi îndrăgi de cum îi văzu prima dată și de atunci i-a iubit mereu, căci îi sunt prieteni nespus de devotați care l-au ajutat neprețuit de mult.

Hamurile cele noi li se potrivoră de minune, iar la scurtă vreme erau cu toții înhămați la sanie pe două rânduri,

avându-i pe Flossie și Glossie în față. Aceștia din urmă purtau cele două șiraguri de clopoței, iar clinchetul lor le plăcu atât de mult că nu mai conteneau din țopăit doar să-i mai facă să sune o dată și încă o dată.

Crăciun se așeză și el în sanie, își trase o pătură călduroasă peste genunchi și căciula de blană peste urechi și pocni din biciul lui cel lung ca să dea semnalul de start.

Cei zece reni se avântară pe dată, iuți ca gândul, în timp ce Crăciun râdea în hohote văzându-le goana nebună și fredona un cântecel vesel cu vocea lui profundă și puternică:

Cu un ho, ho, ho!

Și un ha, ha, ha!

Și un ho, ho, ha, ha, hii!

Uite-așa călătorim

Prin nămeți hălăduim Fericiți mereu să fim!

Mormane de jucării

Vă aduc doar bucurii

La copii le împărțim

Prin lume hălăduim

Peste zăpezi noi zburăm Lumea să o bucurăm!

În ajunul aceluia Crăciun, micuța Margot și fratele ei Dick, împreună cu verișorii lor Ned și Sara care erau în vizită la familia lui Margot, veniseră de afară unde făcuseră un om de zăpadă și aveau hainele ude, mănușile leoarcă, iar cizmulițele și șosetele flească. Mama lui Margot nu-i certase, dar îi trimisese la culcare mai devreme, așa încât să le poată atârna hainele pe scaune la uscat. Așezase cizmulițele pe plăcile roșiatice ale sobei unde aveau să se usuce la căldura emanată de cenușa fierbinte, în timp ce ciorăpeii au fost atârnați în șir lângă șemineu, exact deasupra focului. Așa se face că Moș Crăciun îi observă imediat ce coborî pe horn în noaptea aceea când casa toată era cufundată în somn adânc. Se grăbea teribil de tare, așa că la vederea șosetelelor copiilor, strecură pe dată jucării

în ele și se cațără apoi înapoi pe coș, făcându-și apariția atât de repede, încât renii au fost uimiți de atâta agilitate.

— Ce m-aș mai bucura dacă și-ar atârna toți ciorăpeii așa, gândi el în vreme ce se îndrepta spre următorul coș de fum. Aș putea face economie de timp în felul ăsta și aș putea ajunge la mai mulți copii până la revărsatul zorilor.

Când Margot, Dick, Ned și Sara săriră din pat a doua zi și alergară să-și ia ciorăpeii lăsați deasupra sobei, descoperiră cu cea mai mare uimire că erau plini de jucăriile lăsate de Moș Crăciun. Drept să vă spun, cred c-au găsit mai multe jucării în ciorăpei decât oricare alt copil din orașul acela, căci Moș Crăciun fusese pe grabă și nu mai stătuse să numere jucăriile.

Firește că micuții le povestiră despre asta tuturor tovarășilor lor de joacă și bineînțeles că toți se hotărâră să-și atârne de atunci încolo ciorăpeii lângă sobă în ajunul Crăciunului. Chiar și Bessie cea Lipsită de Griji, care se afla în vizită în orașul acela îndepărtat împreună cu tatăl ei, renumitul Lord Lerd, auzi la rândul ei povestea și-și atârna și ea ciorăpeii lângă sobă când se întoarse acasă de Crăciun.

La următoarea lui călătorie, Moș Crăciun găsi atât de mulți ciorapi atârnați în așteptarea lui, că reuși să-i umple cât ai clipi și nu-i trebui decât jumătate din timpul folosit mai înainte ca să caute copiii și să le lase jucăriile lângă pat.

Obiceiul se răspândi an după an, iar asta nu putu decât să vină în ajutorul lui Moș Crăciun, căci la câți copii are moșul de vizitat, cu siguranță că are nevoie de tot ajutorul pe care putem să i-l dăm.

12. PRIMUL POM DE CRĂCIUN

Moș Crăciun și-a ținut mereu promisiunea făcută knookilor de a se întoarce cu renii până în zori, dar asta se

datora doar iuțelii renilor săi, pentru că Moșul străbătea lumea în lung și-n lat.

Îi plăcea la nebunie munca sa, la fel cum se dădea în vânt și după călătoria lor nocturnă cu sania și clinchetul vesel al clopoțelilor, în prima lui plimbare cu cei zece reni, doar Glossie și Flossie purtaseră clopoței, dar timp de opt ani la rând de atunci Moș Crăciun duse daruri copiilor Regelui Gnom, iar suveranul cu inimă blândă îi dăruia de fiecare dată câte o pereche de clopoței, așa încât în cele din urmă toți cei zece reni ajunseră să poarte clopoței și cred că vă puteți imagina ce sunet melodios scoteau clopoțeii în timp ce sania gonia peste zăpezi.

Ciorăpeii copiilor erau atât de lungi încât era nevoie de o groază de jucării ca să le umple, așa că Moș Crăciun descoperi curând că mai existau și alte lucruri care erau pe placul copiilor în afară de jucării. Așa se face că trimise câteva zâne, prietenele lui bune, la Tropice, de unde-i aduseră o mulțime de saci plini cu portocale și banane pe care le culeseră din copaci. Alte zâne zburară în minunata Vale Phunnyland unde în copaci creșteau din plin dulciuri și bomboane delicioase și de unde se întoarseră cu cutii imense de bunătăți pentru copii. În fiecare an, în ajunul Crăciunului, Moșul umplea ciorăpeii cu ele, adăugând și jucării, și puteți fi siguri că micuții se bucurau nespuse de mult când dădeau peste ele.

Desigur că există și țări calde unde iarna nu e nici un pic de zăpadă, dar Crăciun și renii lui le vizitau și pe acestea la fel ca și pe țările reci, căci în tălpile sâniei erau niște roțițe mici, putând astfel să se miște cu ușurință atât pe uscat cât și pe zăpadă. Copiii care locuiau în țările cele mai îndepărtate învățară și ei numele lui Moș Crăciun, la fel de bine ca și cei care locuiau lângă Valea Râsetelor.

O dată, exact când renii se pregăteau să plece în călătoria lor anuală, o zână veni la Crăciun și-i povesti despre trei copilași care locuiau într-un cort amărât făcut

din piei, undeva într-o câmpie unde nu exista nici un fel de copac. Micuții aceia erau nefericiți și săraci, căci părinții lor erau niște oameni cu suflet rece cărora nu le păsa de ei. Crăciun hotărî să-i viziteze pe cei trei micuți chiar înainte să se întoarcă acasă, și-n timpul călătoriei luă cu el vârfurile stufos al unui brad pe care vântul îl dăduse jos și-l puse la el în sanie.

Era aproape dimineață când renii se opriră în fața adăpostului sărăcăcios unde copiii dormeau duși. Crăciun înfipse de îndată bradul în nisip și-i prinse de crengi o droaie de lumânările. Apoi agăță în brad câteva jucării frumoase, la care adăugă și câțiva săculeți cu dulciuri. Nu-i trebui mult timp să facă asta căci Moș Crăciun lucra cu repeziciune, iar când totul fu gata, aprinse lumânările și, vârând capul în cort, strigă:

— Crăciun fericit, micuților!

Spunând acestea, sări în sanie și dispăru înainte să poată fi văzut de copiii care ieșiseră să vadă cine-i strigase.

Vă dați seama ce bucurie și ce uimire pe capul copiilor când au dat cu ochii de pom, de luminile strălucitoare ce luminau cu putere în întuneric, de jucăriile atârinate care i-au făcut fericiți ani la rând de atunci! Se prinseră de mâini și dansară în jurul pomului, strigând și râzând cât îi ținu gura! Cât despre părinții lor, ieșiră și ei să vadă minunea și să se mire, iar de atunci încolo învățară să-și iubească copiii și să aibă mai multă grijă de ei, căci Moș Crăciun îi binecuvântase cu asemenea daruri minunate!

Crăciun fu încântat de ideea unui pom de Crăciun, așa că anul următor a luat o mulțime de pomi cu el în sanie pe care îi așeza în casele celor foarte săraci, care rareori vedeau pomi de Crăciun, și le împodobeau crengile cu lumânările și jucării. Desigur că n-avea cum să lase câte un pom în fiecare casă care ar fi avut nevoie de unul, dar în unele dintre ele, tații făceau singuri rost de brazi și-i pregăteau pentru Moș Crăciun când avea să-i viziteze. Iar la

vederea lor, Moșul cel bun îi împodobește pe dată cu jucării agățate de crengile lor pentru toți copiii ce aveau să vină să vadă pomul luminat.

Toate aceste idei noi și felul generos în care erau puse în aplicare îi făcuseră pe copii să aștepte cu nerăbdare noaptea aceea din an când Moș Crăciun avea să-i viziteze, iar cum așteptarea era una plăcută și liniștitoare, micuții se întrebau cu cea mai mare bucurie ce avea să se mai întâmple la următoarea vizită a moșului.

Vă mai aduceți aminte de baronul Braun cel rău care l-a alungat o dată pe Crăciun de la castelul lui și i-a interzis să-i mai viziteze copiii? Ei bine, la ani buni după acea întâmplare, când baronul cel bătrân murise, iar fiul lui îi luase locul, noul baron Braun veni acasă la Crăciun cu întregul său alai de cavaleri, de paji și de slujitori și, descălecând de pe cal, se înclină umil în fața prietenului tuturor copiilor. –Tatăl meu nu ți-a recunoscut bunătatea și valoarea, spuse el, și tocmai de aceea te-a amenințat cu spânzurătoarea de zidurile castelului. Dar am și eu copii care tânjesc după o vizită a lui Moș Crăciun și de aceea am venit să te implor să-i bucuri la fel ca și pe ceilalți copii.

Crăciun fu nespus de încântat să audă asemenea cuvinte, deoarece castelul Braun era singurul loc pe care nu-l vizitase niciodată, așa că făgădui bucuros să ducă daruri copiilor baronului la următorul ajun al Crăciunului.

Baronul plecă pe deplin mulțumit, iar Crăciun își ținu cu credință promisiunea.

Și uite-așa a cucerit omul acesta inimile tuturor, prin bunătatea lui, și nu e lucru de mirare că era veșnic vesel și fericit, căci nu era casă în lumea întreagă unde să nu fi fost mai bine primit decât un rege.

BĂTRÂNEȚEA

1. MANTIA NEMURIRII

Iar acum ajungem într-un moment cheie al carierei lui

Moș Crăciun, și cred că e de datoria mea să vă povestesc aspectele cele mai importante petrecute de la începutul lumii și al oamenilor.

Am urmărit viața lui Crăciun din vremea când bietul copilăș neajutorat a fost găsit de nimfa Necile și până când a ajuns la maturitate în imensa pădure Burzee. Știm bine cu toții cum a început să facă jucării pentru copii și cum, cu ajutorul și bunăvoința nemuritorilor, a ajuns să le împartă micuților din întreaga lume.

Ani mulți la rând, și-a continuat nobila-i misiune, căci viața simplă și silitoare pe care a trăit-o i-a adus o sănătate de fier și multă putere. Fără îndoială că poți trăi mai mult în minunata Vale a Râsetelor, unde nu există nici un fel de griji și unde totul e nespus de armonios, mai mult decât în oricare parte a lumii.

Dar după ce au trecut ani mulți, Moș Crăciun începu și el să îmbătrânească. Barba lungă și cafenie care-i acoperea cândva obrajii și bărbia începuse acum să încărunească, devenind în cele din urmă de-un alb pur precum cel al zăpezii. Părul îi albise și el, iar la colțurile ochilor îi apăruseră riduri care se vedeau clar când râdea. Nu fusese nicicând un bărbat înalt, dar acum se rotunjise și mergea legănat ca un rățoi. În ciuda tuturor acestor lucruri, rămăsese la fel de plin de viață și era la fel de vesel și de zglobiu, iar ochii îi scânteiau la fel de intens ca-n i mima zi când se stabilise în Valea Râsetelor.

Și cu toate astea, vine o vreme când orice muritor care a trecut prin viață ajungând la bătrânețe să părăsească această lume trecând într-alta. După ce-și mânase renii de atâtea și-atâtea ori în ajunul Crăciunului, nu-i de mirare că prietenii lui credincioși și-au spus într-o bună zi că era probabil pentru ultima dată când mai trăgeau la sania lui.

Atunci întreaga pădure Burzee se întrista și toată Valea Râsetelor amuți, căci toate ființele care-l cunoscuseră pe Crăciun îl îndrăgeau și se înveseleau la auzul pașilor săi și

al fluieratului lui vesel.

Puterile îi scăzuseră negreșit, căci nu mai era în stare să meșterească jucării și nu făcea decât să stea întins în pat ca și cum ar fi visat.

Nimfa Necile, care-l crescuse și-i fusese mamă adoptivă, era tot tânără, puternică și frumoasă și nu i se părea să fi trecut prea mult timp de când îl ținuse prima dată în brațe pe bătrânelul acela cu barbă sură și de când el îi zâmbise nevinovat cu gurița lui de copil.

Tocmai aici se vede ce-i desparte pe muritori de nemuritori.

Mare-i fu norocul cu vizita marelui Ak în pădure exact în vremea aceea. Necile îl căută îngrijorată și-i povesti de soarta care-l aștepta pe bunul lor prieten Crăciun.

Mai Marele Pădurilor deveni grav dintr-odată și rămase sprijinit în toporul lui minute în șir mângâindu-și gânditor barba. Se ridică deodată și-și înălță hotărât privirea, întinzându-și larg brațele ca și cum s-ar fi hotărât să ducă ceva important la îndeplinire. Căci îi trecuse prin cap o idee atât de măreață, încât întreaga lumea avea să se plece acum în fața Mai Marelui Pădurilor să-i preaslăvească numele de-a pururi!

Știm bine că Marele Ak nu ezita o clipă ori de câte ori își puna de gând să facă un lucru. De data aceasta, își chemă solii cei mai iuți și-i trimise într-o clipită în toate colțurile lumii. Iar de îndată ce ei plecară, se întoarse spre Necile cea îngrijorată și-o liniști astfel:

— Stai liniștită, copilă, căci prietenul nostru e încă în viață. Mergi acum pe dată la regina ta și spune-i că i-am chemat pe toți nemuritorii din lume la sfat în seara asta în pădurea Burzee. Dacă-mi vor da ascultare și se vor supune vorbelor mele, atunci Crăciun va putea să-și conducă renii pentru vecie de acum încolo.

La miezul nopții, în pădurea Burzee, s-a văzut o scenă minunată: pentru prima dată după multe secole, se

adunaseră toate căpeteniile nemuritorilor.

Venise Regina Spiridușilor din Ape, al cărei trup frumos era la fel de limpede ca și cristalul și din care susura continuu un izvor pe bucata de mușchi unde stătea. Lângă ea se afla Regele Spiridușilor Somnului ce purta o baghetă din capătul căreia se împrăstia de jur împrejur un praf fin, așa că nici un muritor nu putea rămâne treaz să-l vadă. Mai departe, stătea Regele Gnomilor ai cărui supuși trăiesc pe sub pământuri unde păzesc metalele prețioase și pietrele scumpe ce zac îngropate în stânci și peșteri. La dreapta sa, stătea Regele Spiridușilor Sunetelor ce avea aripi la picioare, căci supușii săi trebuiau să se miște repede ca să poată căra toate sunetele de pe lumea asta. Când sunt foarte aglomerați, duc sunetele numai pe distanțe mici, căci și acestea sunt o droaie la rândul lor. Uneori însă, ajung cu sunetele lor la kilometri întregi depărtare de locul unde au fost ele produse. Regele Spiridușilor Sunetelor avea o înfățișare încordată și neliniștită, fiindcă cea mai mare a oamenilor nu acordau prea multă atenție spiridușilor săi, mai ales băieții și fetițele care scoteau o mulțime de sunete inutile pe care erau obligați apoi să le transporte în timp ce ar fi putut face cu totul altceva.

Următorul la rând în cercul nemuritorilor era Regele Demonilor Vântului, zvelt și fără astâmpăr, neputând să stea în același loc nici măcar pentru o oră. Se ridica de la locul lui din când în când și dădea un tur adunării de față. Iar de fiecare dată Regina zânelor se vedea obligată să-și strângă pletele aurii și să le prindă după urechiușele-i rozalii. Nu se plângea însă, căci rareori se întâmpla ca Regele Demonilor Vântului să vină în inima pădurii. După Regina zânelor ce sălăsluiește, după cum bine știți, în străvechea pădure Burzee, urma Regele Elfilor Luminii cu cei doi prințșori ai săi, Fulger și Amurg, ce stăteau în spatele lui. Nu mergea nicăieri fără prinții lui care erau atât de neastâmpărați că nu îndrăznea să-i lase nicăieri de

capul lor.

Prințul Fulger ținea un trăsnet în mână dreaptă și un corn cu pulbere de foc în stânga, iar ochii lui luminoși dădeau continuu roată primprejur ca și cum abia aștepta să-și poată folosi fulgerele lui orbitoare. Prințul Amurg ținea un felinar mare într-o mână în timp ce în cealaltă avea o mantie neagră, căci e lucru știut că dacă-l lași nesupravegheat, prințul abia așteaptă să arunce totul în întuneric, iar întunericul e cel mai mare dușman al Regelui Elfilor Luminii.

Pe lângă nemuritorii pe care i-am numit deja, se mai aflau de față și Regele knookilor care venise tocmai din junglele sale din India, apoi Regele rylilor ce trăia liniștit printre florile frumoase și fructele îmbietoare din Valencia. Preafrumoasa Regină Zurline a nimfelor pădurii încheia cercul nemuritorilor.

În centrul acestui cerc însă se mai aflau încă trei persoane care posedau puteri atât de mari, încât toți Regii și toate Reginele se înclinau cu respect în fața lor.

Aceștia erau Ak, Mai Marele Pădurilor Lumii, cel care domnește peste păduri, peste livezi și peste dumbrăvi, Kem, Marele Gospodar al Lumii ce are în stăpânire câmpurile cu grâne, pajiștile și grădinile și Bo, Maestrul Marinar al Lumii căruia i se supun toate mările și toate ambarcațiunile ce plutesc pe ele. Iar toți ceilalți nemuritori li se subordonau mai mult sau mai puțin acestora trei.

Când au fost toți de față, Mai Marele Pădurilor Lumii se ridică să le vorbească, deoarece el însuși îi chemase la sfat.

Le povesti pe larg despre Crăciun, începând cu vremea când, copil fiind, fusese adoptat drept copilul Pădurii, și le spuse atât despre firea sa blândă și generoasă, cât și de munca lui de-o viață cu scopul de a le aduce copiilor fericirea.

— Iar acum, spuse Ak, când a câștigat deja iubirea unei

lumi întregi, Spiritul Morții îi dă târcoale. Dintre toți muritorii care au trăit pe-acest pământ, nici unul nu merită nemurirea mai mult decât el, deoarece o viață ca a lui nu poate fi luată atâta timp cât există copii care or să-i ducă dorul și or să plângă după el. Noi, nemuritorii, suntem în slujba lumii, iar ca să o putem servi cum se cuvine, ni s-a dat încă de la început dreptul de a exista. Dar care dintre noi este oare mai demn de a fi nemuritor decât omul acesta cu numele Crăciun, care are atâta grijă părintească de micuți?

Se opri și se uită de jur împrejur și-și dădu seama că toți nemuritorii îl ascultau cu cea mai mare atenție și dădeau aprobator din cap. În cele din urmă, Regele Demonilor Vântului, care fluierase pentru sine în tot timpul acesta, strigă:

— Oh, care-ți e dorința, Ak?

— Să-l răsplătim pe Crăciun cu Mantia Nemuririi, spuse Ak cu îndrăzneală.

Rugămintea lui Ak era cât se poate de neașteptată, așa că nemuritorii săriră pe dată în picioare și se uitară îngroziți unii la alții, apoi se răsuciră întrebători spre Ak. Căci nu era lucru de glumă când venea vorba de Mantia Nemuririi.

Regina Spiridușilor din Ape vorbi cu vocea ei scăzută și cristalină, iar cuvintele ei răsunară ca niște picături de ploaie care bat tacticos în fereastră:

— Nu există decât o Mantie a Nemuririi în toată lumea asta, spuse ea.

Atunci Regele Spiridușilor Sunetului adăugă:

— Așa a fost de la începuturi și nici un muritor nu a avut până acum îndrăzneala să jinduiască la ea.

Maestrul Marinar al Lumii se ridică să-și dezmoștească trupul, după care spuse:

— Asemenea lucru nu se poate împlini decât dacă toți nemuritorii sunt de acord cu asta.

— Știu asta, răspunse calm Ak. Dar mantia există, iar dacă ea a fost creată cum spuneți voi, la începuturi, atunci înseamnă că Marele Stăpân a intuit că vom avea nevoie de ea într-o bună zi. Până acum, nici un muritor n-a meritat-o, dar care dintre voi îndrăznește să spună că prea bunul Crăciun nu ar fi demn de ea? Oare nu veți fi toți de acord să i-o dăm lui?

Tăcură cu toții uitându-se încă întrebător unii la alții.

— Ce folos mai are Mantia Nemuririi dacă nu o folosește nimeni? întrebă Ak. Cu ce ne ajută pe oricare dintre noi, dacă rămâne zăvorâtă în sanctuarul ei în vecii vecilor?

— Ajunge! strigă Regele Gnomilor dintr-odată. Haideți să votăm cu privire la asta, cu da sau nu. Eu unul spun da!

— Și eu la fel! spuse Regina zânelor pe dată, iar Ak o răsplăti cu un zâmbet.

— Supușii mei din Burzee mi-au spus că-l îndrăgesc foarte mult, așa că sunt și eu de acord ca mantia să fie purtată de Crăciun, spuse Regele rylilor.

— E deja prieten bun cu knookii mei, anunță vechiul Rege al aceluiași popor. Să-l facem nemuritor!

— Să-l facem nemuritor! Să-l facem nemuritor! suspină Regele Demonilor vântului.

— De ce nu? întrebă Regele Spiridușilor Somnului. Nu-i deranjează niciodată pe oameni din somnul pe care eu îl îngădui muritorilor de rând. Fie ca blândul Crăciun să devină nemuritor!

— Nici eu nu mă opun! spuse Regele Spiridușilor Sunetului.

— Și nici eu, murmură Regina Spiridușilor din Ape.

— Dacă blândul Crăciun nu primește mantia, atunci nimeni altul nu o va putea pretinde, comentă Regele Elfilor Luminii, așa că haideți să lămurim și lucrul acesta o dată pentru totdeauna.

— Nimfele pădurilor au fost primele ființe care l-au adoptat, spuse Regina Zurline. Bineînțeles că suntem de

acord cu nemurirea lui.

Ak se răsuci spre Marele Gospodar al Lumii care-și ridicase mâna dreaptă și care spuse:

— Da!

Meșterul Marinar al Lumii făcu la fel, după care Ak, cu ochii scânteietori și fața zâmbitoare, strigă:

— Vă mulțumesc, prieteni nemuritori, căci toți v-ați dat acordul, așa încât îl vom răsplăti pe bunul nostru Crăciun cu unica și neasemuita Mantie a Nemuririi pe care doar noi suntem în măsură să o dăruim.

— Să o aducem de îndată, spuse Regele Gnomilor. Să ne grăbim.

Se înclinară în semn de aprobare, iar poiana din pădure se goli pe dată. Undeva la jumătatea distanței dintre pământ și cer stătea suspendată o criptă din aur și platină, care scânteia în strălucirea blândă a nenumăratelor pietre prețioase. Acolo, sub o cupolă înaltă, stătea atârnată Mantia Nemuririi și fiecare nemuritor puse mâna pe tivul prea minunatului veșmânt, rostind la unison:

— Acordăm Mantia Nemuririi lui Crăciun, pe care-l numim Sfântul protector al copiilor!

La auzul acestor vorbe, mantia se desprinsese din cripta înaltă, iar ei o luară cu ei la casa din Valea Râsetelor.

Spiritul Morții se cuibărise foarte aproape de patul lui Crăciun, iar când nemuritorii se apropiară, se zbârli și încercă să-i îndepărteze făcând gesturi furioase. Dar când dădu cu ochii de mantia de pe brațele lor, se trase înapoi cu un urlat prelung și deznădăduit, după care părăsi casa pentru totdeauna.

Ceata de nemuritori așază încetișor prețioasa mantie peste trupul lui Crăciun care se strânse în jurul lui și luă forma corpului său până când se făcu nevăzută înăuntrul lui. Devenise parte din ființa sa și nici un muritor sau nemuritor nu aveau cum să i-o mai poată lua vreodată.

Mai apoi Regii și Reginele care duseseră la bun sfârșit

acest mare țel se împrăștiară fiecare pe la regatele lor, fiind mulțumiți cu toții că mai adăugaseră încă un nemuritor cetei lor.

Cât despre Crăciun, el continuă să doarmă în timp ce sângele roșu al vieții veșnice îi curgea cu repeziciune prin vene; pe sprânceana lui căzuse un strop de apă de pe veșmântul curgător al Reginei Spiridușilor din Ape, iar pe buzele sale flutura un sărut pe care i-l dăduse dulcea nimfa Necile. Pentru că i-l furase în timp ce ceilalți se uitau la trupul nemuritor al fiului ei adoptiv.

2. CÂND LUMEA A ÎMBĂTRÂNIT ȘI EA

A doua zi când Moș Crăciun deschise ochii și privi de jur împrejurul odăii atât de cunoscute pe care tare se temuse că nu avea s-o mai vadă vreodată, fu peste măsură de uimit să-și regăsească forța de odinioară și să simtă sângele roșu al sănătății fără cusur cum îi curgea din nou prin vene. Sări din pat și se așeză în dreptul ferestrei pe unde intra soarele fierbinte care îl scălda cu razele sale jucăușe și săltărețe. Nu putea pricepe ce se întâmplase de-și recăpătase vigoarea din anii tinereții, căci în ciuda bărbii sale care rămăsese de culoarea zăpezii și a ridurilor care se mai zăreau încă pe la colțurile ochilor, bătrânul Moș Crăciun se simțea la fel de viguros și fericit ca un tânăr de șaisprezece ani; curând începu să fluiere mulțumit în timp ce se apucase să meșteșugască niște jucării noi.

Atunci Ak trecu pe la el și-i povesti despre Mantia Nemuririi și cum și-o câștigase el datorită dragostei sale pentru copii.

O vreme tăcu gândindu-se cât de norocos fusese, dar în același timp își dădu seama că nu avea de ce să se mai teamă că va fi despărțit de copiii săi dragi. Hotărî pe dată să-și facă un stoc impresionant de jucării amuzante și frumoase,

căci acum, când se putea dedica pe vecie muncii sale, își puse în minte ca nici un copil din lumea asta, bogat sau sărac, să nu rămână fără cadouri de Crăciun atâta timp cât Moșul putea să-i dăruiască unul.

Când bunul Moș Crăciun se apucase să facă jucării, lumea fusese și ea abia la începuturile sale, iar el își câștigase astfel Mantia Nemuririi datorită dragostei sale. Nu i se părea deloc dificilă misiunea lui de a împărți vorbe frumoase, prietenie și jucării frumoase tuturor copiilor semenilor săi. Numai că an de an în lume se nașteau tot mai mulți copii care de îndată ce creșteau, începeau să se răspândească încet, încet pe întreaga față a pământului în căutarea unui nou cămin. Așa se face că Moș Crăciun descoperea an după an cum călătoriile sale trebuiau să se întindă din ce în ce mai departe de Valea Râsetelor și cum sacii cu jucării trebuiau să fie din ce în ce mai încăpători.

Prin urmare se sfătui pe dată cu bunii lui prieteni, nemuritorii, cum ar putea să țină ritmul cu numărul în continuă creștere al copiilor fără să negligeze pe nici unul dintre ei. Nemuritorii erau atât de preocupați de activitatea lui, că-l sprijiniră cu cea mai mare plăcere. Ak i-l dăruie pe supusul lui, Kilter, „cel tăcut și harnic”, iar Prințul knookilor i-l dăruie pe Peter, care era mai adus de spate, dar mai puțin morocănos decât frații lui. Prințul rylilor i-l dăruie pe Nuter, cel mai simpatic dintre toți rylii, iar Regina zânelor i-o dădu drept cadou pe Wisk, zâna aceea micuță, zburdalnică și iubitoare care în ziua de azi a ajuns să-i cunoască pe copii tot atât de bine ca și Moș Crăciun.

Cu asemenea prieteni care să-l ajute să facă jucăriile și curățenia în casă și să se ocupe de sanie și de hamuri, Moș Crăciun descoperi că nu era chiar așa de greu să-și pregătească an de an jucăriile și darurile, iar zilele lui începură să se scurgă plăcut una după alta.

Și cu toate astea, după câteva generații, grijile sale începură din nou, căci nu-ți venea să crezi cu ce

repezițiune se înmulțeau oamenii și câți copii așteptau darurile sale în fiecare an. Când oamenii umpleau până la refuz orașele și ținuturile unei țări, plecau în altă parte a lumii și-atunci tăiau copacii pădurilor întinse ce fuseseră odinioară în stăpânirea lui Ak, iar cu lemnul astfel obținut construiau orașe noi, încât acolo unde odinioară fuseseră păduri se ridica acum câmpuri de grâne și turme de vite.

Ați fi tentați să credeți că Mai Marele Pădurilor s-a supărat din pricina pierderii pădurilor sale, dar lucrurile nu au stat nicidecum așa, căci înțelepciunea lui Ak era nemăsurată și atotputernică.

— Lumea a fost făcută pentru oameni, îi spunea el lui Moș Crăciun, iar eu nu am făcut decât să păzesc pădurile până când ei au avut nevoie de ele. Nu pot decât să mă bucur că trunchiurile copacilor mei pot să adăpostească trupurile lor firave și să-i încălzească în timpul iernilor reci. Nu pot decât să sper că nu vor tăia chiar toți copacii, deoarece oamenii au nevoie vara de umbra copacilor, la fel de mult cât iarna le trebuie căldura buștenilor. Și, oricât de aglomerată ar deveni lumea, nu cred ca oamenii să ajungă vreodată la Burzee și nici la Marea Pădure întunecată sau la sălbăticia împădurită de la Braz, decât dacă ar dori să se adăpostească de plăcere și nu ca să distrugă copacii gigantici.

Când și când oamenii construiau corăbii din trunchiurile copacilor și astfel traversau oceanele și întemeiau orașe în ținuturi îndepărtate. Dar pentru Moș Crăciun prea puțin contau oceanele, căci renii săi goneau la fel de iute pe mare ca și pe uscat, iar sania lui traversa pământul de la răsărit la apus, mergând astfel tot timpul înainte de revărsatul zorilor. În timp ce pământul se rotea încetișor, Moș Crăciun avea la dispoziție toate cele 24 de ore să-l înconjoare în Ajunul Crăciunului, iar renilor începură să le placă din ce în ce mai mult aceste călătorii.

An după an, generație după generație, secol după secol,

lumea îmbătrânea și ea în timp ce oamenii se înmulțeau la număr, iar Moș Crăciun avea din ce în ce mai mult de lucru. Faima faptelor sale se răspândi în orice casă unde existau copii. Toți cei mici îl îndrăgeau peste măsură, iar mamele și tații lor îl prețuiau pentru fericirea pe care le-o adusesese și lor pe vremea când fuseseră mici; doamnele și domnii ajunși acum la cea mai înaintată vârstă își aminteau plini de recunoștință de numele lui și-l binecuvântau.

3. AJUTOARELE LUI MOȘ CRĂCIUN

Cu toate acestea, civilizația a adus cu ea o invenție care i-a provocat nenumărate greutatea lui Moș Crăciun până să descopere calea de a trece peste ele. Din fericire însă, aceasta a fost ultima încercare căreia a trebuit să-i facă față.

Într-o seară de Ajun, când unul din reni tocmai sărise pe vârful unui acoperiș, Moș Crăciun descoperi că hornul fusese construit mult mai îngust decât de obicei. N-avea însă timp de stat la gânduri, așa că-și ținu respirația și se făcu cât mai mic posibil ca să coboare pe horn.

— Nu mai am mult și ajung, gândi el în timp ce continua să alunece în jos. Numai că nu reuși să dea cu ochii de nici un șemineu și, din aproape în aproape, ajunse la capătul hornului care se înfunda într-o pivniță.

— Ce treabă ciudată! își zise în sinea lui, uimit peste măsură. Dacă tot nu există nici un șemineu, atunci ce rost mai are hornul?

Începu apoi să urce din nou, lucru care i se păru tare anevoios, din pricina spațiului atât de îngust. Cum urca el, observă o țeava ce ieșea dintr-o parte a hornului, dar nu putu să-și dea seama la ce servea. În cele din urmă, ajunse din nou pe acoperiș și spuse:

— Degeaba am coborât pe horn pentru că n-am găsit nici

un șemineu de intrare în casă. Tare mă tem că trebuie să-
las fără jucării pe copiii care locuiesc aici, în casă.

Plecară mai departe, dar în curând ajunseră din nou la o
casă cu horn îngust. Asta-l făcu pe Moș Crăciun să scuture
nesigur din cap, dar cu toate astea, încercă și hornul acesta
și descoperi că era exact la fel ca și celălalt. În plus, când
încercase să iasă pe acoperiș, aproape că se înțepeni în
spațiul îngust, rupându-și haina; cu toate că în noaptea
aceea mai trecu pe la câteva coșuri de acest fel, nu se mai
aventură să coboare pe ele.

— Oare ce-o fi în mintea oamenilor ăștia când
construiesc asemenea coșuri inutile? exclamă Moș Crăciun.
În toți acești ani cât am călătorit cu renii mei, nu am mai
văzut un asemenea lucru.

Așa și stăteau lucrurile, numai că Moș Crăciun nu
descoperise că între timp fuseseră inventate sobele cu gaz
care aveau acum un mare succes. Când află despre ce era
vorba, se întrebă cum de putuseră constructorii acelor case
să aibă atât de puțin respect pentru el, căci se știa prea bine
că moșul avea obiceiul să coboare pe hornuri și să intre în
case prin șemineu. Probabil că oamenii care construiseră
casele acelea trecuseră de perioada când îndrăgiseră
jucăriile și-acum prea puțin le păsa dacă moșul se oprea
sau nu pe la copiii lor. Oricare ar fi fost explicația, bieții
copii erau obligați acum să poarte povara mâhnirii și a
dezamăgirii.

Anul următor, Moș Crăciun dădu peste mai multe
asemenea hornuri de modă nouă care nu aveau nici

un fel de șeminee, iar anul următor încă și mai multe. În
cel de-al treilea an, hornurile acelea înguste deveniseră
atât de numeroase, încât la urmă chiar îi rămăseseră câteva
jucării pe care nu avusese cui să le dea.

Chestiunea devenise acum atât de serioasă, încât
începuse să-l preocupe de-a binelea, așa că se hotărî să
vorbească cu Kilter, Peter, Nuter și Wisk.

Kilter știa deja despre ce era vorba, căci el alergase înaintea Crăciunului pe la toate casele să strângă bilețelele și scrisorile către Moș Crăciun pe care le scriseseră copiii și în care-i spuneau ce-și doreau să găsească în cizmulițe sau în pomul de Crăciun. Dar Kilter era un tovarăș tăcut și rareori vorbea despre ceea ce vedea prin orașe și sate. Ceilalți au fost cât se poate de indignați.

— Oamenii ăștia se poartă de parcă nu vor să-și vadă copii fericiți! spuse inimosul Peter, cu o voce vizibil iritată. Ce idee și la ei să țină pe dinafară un așa prieten generos!

— Da, dar eu vreau cu orice preț să-i fac fericiți, chiar dacă părinții lor sunt sau nu de acord cu asta, răspunse Moș Crăciun. Cu ani buni în urmă, când am început să fac primele jucării, copiii erau cu mult mai neglijăți de părinții lor decât sunt acum, așa că acum am învățat să nu pun la suflet părinții nesăbuiți sau egoiști și să mă gândesc doar la dorințele copiilor.

— Mare dreptate ai, stăpâne, spuse Nuter, rylul. Mulți dintre copii n-ar avea nici un prieten dacă și tu i-ai da uitării, așa că încearcă să-i faci fericiți.

— Atunci ar trebui să renunțăm să mai folosim coșurile și să ne transformăm mai degrabă în spărgători de case ca să putem pătrunde cumva înăuntru, spuse zâna Wisk râzând.

— Cum așa? întrebă Moș Crăciun.

— Ei cum așa? Pereții din cărămizi și tencuială sunt un nimic pentru zâne. Eu, una, pot să trec prin ei oricând vreau eu, iar Peter, Nuter și Kilter pot să facă la fel. Nu-i așa, prieteni?

— Când trebuie să adun scrisorelele de la copii, nu de puține ori trec prin ziduri, spuse Kilter care deja vorbise prea mult, uimindu-i pe Peter și Nuter atât de tare, încât ochii stăteau să le iasă din orbite.

— În concluzie, continuă zâna, nu ai decât să ne iei și pe noi cu tine în următoarea ta călătorie, iar când o să

ajungem la vreuna din casele acelea cu sobe de gaze în loc de șeminee, atunci o să împărțim noi jucăriile, fără să mai fie nevoie să intri tu pe horn.

— Mi se pare un plan foarte bun, răspunse Moș Crăciun extrem de încântat că găsisse o rezolvare la problema pe care o avea. La anul, așa vom face.

Și uite-așa la următorul ajun de Crăciun, zâna, spiridușul, knookul și rylul au plecat toți în aceeași sanie cu stăpânul lor. Intrară fără nici o dificultate în casele noi unde lăsară jucării pentru toți copiii ce locuiau acolo.

Ajutorul dat de ei nu numai că-l scuti pe Moș Crăciun de efort, dar îi dădu răgazul să-și facă treburile lui mai repede decât de obicei, așa încât grupul cel vesel se întoarse acasă fără nici o jucărie cu mai bine de o oră înainte de revărsatul zorilor.

Singura neplăcere a călătoriei fu aceea că năstrușnica de Wisk tot gâdila renii cu o pană lungă și asta doar ca să-i vadă cum săreau. Moșul fu nevoit să nu o scape din ochi nici o clipă și să o tragă de câteva ori de urechile lungi ca să o învețe minte cum să se poarte.

În ansamblu însă, călătoria se dovedî un adevărat succes, iar cei patru camarazi îl însoțesc și-n ziua de azi pe Moș Crăciun în călătoriile sale din fiecare an, ajutându-l să-și împartă jucăriile.

Indiferența părinților care-l supărase atât de tare pe prea-bunul sfânt nu a ținut prea mult, iar Moș Crăciun descoperi curând că toți îl așteptau nerăbdători să le intre în case și să le lase cadouri copiilor lor.

Prin urmare, ca să-și ușureze misiunea care devenea cu adevărat dificilă, bătrânul Moș Crăciun hotărî să le ceară ajutorul părinților.

— Pregătiți-vă pomii de Crăciun pentru venirea mea, le spuse el, și-atunci am să pot lăsa cadourile fără să zăbovesc prea mult, iar voi le puteți agăța în pom după plecarea mea. Altora le spunea:

— Aveți grijă de ciorăpeii copiilor să fie agățați când ajung la voi, și-atunci eu o să-i pot umple cât ai clipi din ochi.

Adesea, ori de câte ori părinții erau oameni cumsecade, Moș Crăciun nu făcea decât să lase pachetul cu cadouri, urmând ca ei să umple ciorăpeii după ce moșul se făcea nevăzut cu sania lui cu tot.

— Am să-i transform pe toți părinții iubitori în ajutoarele mele, strigă bătrânelul cel cumsecade, iar ei mă vor ajuta să-mi fac treaba. Căci în felul acesta, câștig minute bune în care pot să vizitez și alți copii fără să neglijez pe nimeni!

Pe lângă căratul pachetelor imense de jucării, bătrânul Moș Crăciun începu să trimită mormane de jucării magazinelor pentru copii, așa încât părinții care doreau mai multe cadouri pentru copiii lor să le poată lua cu ușurință de acolo. Iar de se întâmpla vreodată ca bunul Moș Crăciun să uite de vreun copil în timpul călătoriei sale din fiecare an, părinții mergeau la magazinele cu jucării să ia câte le dorea inima ca să-i vadă fericiți și mulțumiți. Prietenul cu inimă de aur al tuturor copiilor hotărâse ca nu cumva vreun copil să tânjească după jucăriile sale, atâta timp cât el putea să-i dăruiască una. Magazinele cu jucării se dovediră de folos și atunci când un copil se îmbolnăvea și avea nevoie de-o jucărie cu care să se binedispună. Uneori, cu ocazia zilelor de naștere, tații și mamele mergeau la magazinele cu jucării de unde le luau copiilor lor cadouri minunate în cinstea fericitului eveniment.

În ciuda imensității acestei lumi, poate veți înțelege cum de reușește Moș Crăciun să împartă cadouri frumoase tuturor copiilor. Bătrânul nostru prieten e văzut din ce în ce mai rar în zilele noastre, dar asta nu pentru că s-ar ascunde, vă asigur de asta. Moș Crăciun a rămas același prieten iubitor al copiilor acum ca și în vremurile de odinioară când obișnuia să se joace și să se hărjonească cu

ei ore în șir. Dacă ar avea mai mult timp liber, sunt sigur că și acum i-ar plăcea să facă asta. Dar vedeți voi, Moșul e ocupat tot anul să facă jucării și se grăbește atât de tare în singura noapte din an când ne vizitează casele cu sacul de jucării în spate, că vine și pleacă precum fulgerul și e aproape imposibil să-l zărești.

Și cu toate că în zilele noastre sunt cu milioane și milioane de copii mai mulți decât odinioară, nimeni nu l-a auzit vreodată pe Moș Crăciun plângându-se din pricina asta.

— Cu cât sunt mai mulți, cu atât mai bine, strigă el râzând cât îl ține gura.

Singura diferență e că degetele ajutoarelor sale trebuie să se miște cu și mai mare repeziciune de la an la an ca să împlinească dorințele tuturor micuților din lume.

— În toată lumea asta, nimic nu e mai frumos decât un copil fericit, spune adesea prea bunul Moș Crăciun, iar dacă ar fi să ne luăm după el, toți copiii sunt frumoși, căci toți sunt fericiți.

CUM A FOST RĂPIT MOȘ CRĂCIUN

Moș Crăciun trăiește în Valea Râsetelor, acolo unde se află și castelul lui imens cu încăperi nenumărate în care se fac jucăriile sale. Ucenicii lui, aleși din rândurile rylilor, ale knookilor, zânelor și nimfelor, locuiesc împreună cu el și toți sunt cât se poate de ocupați de cu zori și până-n seară.

Valea Râsetelor poartă acest nume pentru că acolo totul este fericit și vioi. Pârâiașul chicotește pe înfundate în timp ce se rostogolește printre malurile verzi; vântul fluieră fericit prin copaci; razele de soare dansează zglobii deasupra ierbii grase, iar violetele și florile sălbatice te privesc zâmbitoare din cuiburile lor înverzite. Trebuie să fii fericit ca să poți râde, iar ca să fii fericit trebuie să fii și

mulțumit. Pretutindeni în Valea Râsetelor a lui Moș Crăciun domnește mulțumirea.

De-o parte a văii se află pădurea Burzee. De cealaltă, munții cei înalți cu Peșterile Demonilor. Valea se întinde în mijlocul acestora, zâmbitoare și tihnită.

Ai fi tentat să crezi că bunul și bătrânul nostru Moș Crăciun, care-și dedică fiecare zi din viața sa fericirii copiilor, nu are nici un fel de dușmani pe fața pământului. Drept să vă spun, o bună bucată de vreme Moșul nu a întâlnit nimic altceva în afară de dragoste peste tot unde mergea.

Numai că demonii ce trăiesc în peșterile din munți ajunseseră să-l pizmuiască peste măsură pe Moș, iar asta din simplul motiv că-i făcea fericiți pe copii.

Peșterile Demonilor sunt cinci la număr. O potecă largă duce spre prima dintre ele, o cavernă frumos boltită aflată la poalele muntelui, cu intrarea minunat sculptată și împodobită.

În peștera aceasta locuiește Demonul Egoismului. în spatele ei, se află o a doua peșteră în care trăiește Demonul Invidiei. Urmează peștera Demonului Urii, prin care ajungi în peștera Demonului Răutății, așezată într-o cavernă întunecoasă și înspăimântătoare din inima muntelui. Nu știu ce mai e dincolo de ea. Unii spun c-ar fi capcane îngrozitoare ce duc negreșit la moarte și la pierzanie și cred că se prea poate să fie așa. Din toate cele patru caverne amintite, pleacă un tunel mic și îngust ce duce la cea de-a cincea cavernă, care este locuită de Demonul Remușcării. Și cum podelele stâncoase ale acestor pasaje sunt tocite de pașii trecătorilor, bănuiesc că mulți rătăciți prin Peșterile Demonilor și-au găsit scăparea prin tunelurile acelea în reședința Demonului Remușcării, despre care se spune că e un tovarăș plăcut ce-ți deschide cu drag o ușiță prin care pătrund aerul proaspăt și razele soarelui, lăsându-te să ieși.

Ei bine, gândindu-se că aveau motive serioase să nu-l îndrăgească pe bătrânul Moș Crăciun, demonii peșterilor se întruniră într-o bună zi ca să discute despre problema în cauză.

— Am rămas singur de tot, spuse Demonul Egoismului. Moș Crăciun împarte atâtea daruri frumoase tuturor copiilor că i-au urmat exemplul și-au devenit toți fericiți și generoși și nu mai trece nimeni pe la peștera mea.

— Iar eu am aceeași problemă, se însufleți pe dată Demonul Invidiei. Micuții sunt tare încântați de Moș Crăciun și au mai rămas doar câțiva pe care să-i pot corupe să devină invidioși.

— Iar asta nu face decât să mă afecteze pe mine! declară Demonul Urii. Căci dacă nu trece nici un copil prin cavernele Invidiei și ale Egoismului, atunci nici unul nu poate să ajungă în peștera MEA!

— Și nici într-a mea, adăugă Demonul Răutății.

— Cât despre mine, spuse Demonul Remușcării, e clar ca bună ziua că dacă nu ajunge nici un copil prin cavernele voastre, atunci n-au nici un motiv să o viziteze pe-a mea, așa că și eu mă simt la fel de abandonat ca și voi.

— Și toate astea se întâmplă numai din pricina acestui individ căruia i se spune Moș Crăciun! exclamă Demonul Invidiei. Pur și simplu ne dă treburile peste cap, așa că trebuie să facem ceva fără nici cea mai mică întârziere.

Căzură de acord pe dată, dar era și mai greu să stabilească ce era de făcut. Știau cu toții că Moș Crăciun muncea tot anul în castelul lui din Valea Râsetelor, pregătind daruri pe care avea să le împartă în Ajunul Crăciunului. În cele din urmă, se hotărâră să încerce să-l atragă în cavernele lor, după care să-l îndrume spre înspăimântătoarele capcane ce duceau negreșit la pierzanie.

Așa se face că în ziua imediat următoare, în timp ce Moș Crăciun era ocupat până peste cap cu munca sa, Demonul

Egoismului veni la el înconjurat de toată șleahta lui de acoliți și-i spuse:

— Jucăriile astea sunt nespuse de frumoase și de încântătoare. De ce nu le păstrezi pentru tine? Mare păcat că le dăruiești băiețașilor aceia zgomotoși și fetițelor acelea zvăpăiate care le distrug și le rup așa de repede.

— Ce prostie! strigă bătrânul cu barba sură și ochii scânteietori întorcându-se spre demonul cel șiret. Băieții și fetele uită de gălăgie și de neastâmpăr de îndată ce primesc jucăriile mele, iar dacă îi pot face fericiți măcar o singură zi pe an, atunci eu sunt nespuse de mulțumit.

Așa că Demonul se întoarce la ceilalți semeni ai lui care-l așteptau în cavernele lor și le spuse:

— Tare mă tem că am dat greș, căci Moș Crăciun nu e cătuși de puțin egoist.

A doua zi, Demonul Invidiei îi făcu și el o vizită lui Moș Crăciun și-i zise:

— Magazinele gem de jucării la fel de frumoase precum cele la care trudești. Câtă nerușinare să-ți strice planurile! Ajutați de mașini, oamenii fac jucării cu mult mai repede decât le faci tu cu propriile tale mâini și pe deasupra le vând pe bani, pe când tu nu te alegi cu nimic de pe urma muncii tale.

Dar Moș Crăciun nici nu se gândi să fie invidios pe magazinele de jucării.

— Eu nu pot să trec pe la copii decât o dată pe an, în Ajunul Crăciunului, căci copiii sunt mulți la număr, iar eu nu sunt decât unul singur, răspunse el. Iar cum munca mea se bazează pe dragoste și bunătate, mi-ar fi mai mare rușinea să iau bani pe micile mele daruri. Dar copiii trebuie să aibă ceva cu care să se distreze tot anul, iar magazinele de jucării pot să le aducă această fericire. Mie-mi plac magazinele cu jucării și tare mă bucur să văd că se înmulțesc.

În ciuda celui de-al doilea eșec, Demonul Urii se gândi că

l-ar putea influența pe Moș Crăciun. A doua zi intră în atelierul lui aglomerat și spuse:

— Bună dimineața, Moșule! Am vești proaste pentru tine!

— Atunci fă bine și ia-ți tălpășița ca un bun prieten ce-mi ești! răspunse Moș Crăciun. Veștile proaste ar trebui ținute secrete și n-ar trebui să se discute vreodată despre ele.

— Cu toate astea, n-ai cum să scapi de ele, declară demonul, căci pe lumea asta sunt atâția care nu cred în Moș Crăciun; pe aceștia trebuie să-i urăști din toată inima, căci uite câtă nedreptate îți fac.

— Îndrugi numai prostii, strigă Moșul.

— Ca să nu mai zic că sunt alții care te urăsc pentru că-i faci fericiți pe copii și care te iau în derâdere și zic că nu ești decât un nebun ramolit! Mare dreptate ai avea să-i urăști pe ticăloșii ăștia și-ar trebui să te răzbuni pentru cuvintele lor dușmănoase.

— Dar nu-i urăsc câtuși de puțin! exclamă Moș Crăciun plin de optimism. De fapt, oamenii ăștia nu-mi fac nici un rău, ci doar se amărăsc pe ei înșiși și pe copiii lor. Biete suflete chinuite! Nu le-aș face nici un rău, ci mai degrabă i-aș ajuta în fiecare zi!

Pe bună dreptate, demonii nu aveau nici o șansă să-l ispitească în vreun fel pe bătrânul Moș Crăciun. Dimpotrivă, era suficient de perspicace să-și dea seama că vizitele lor nu urmăreau decât să facă rău și să provoace greutăți, așa că râsul lui vesel îi zăpăci cu totul pe demonii cei răi și le arată cât de inutilă era o asemenea încercare. Așa că renunțară la cuvintele mieroase și se hotărâră să apeleze la forță.

Era lucru știut că nimic rău nu i se putea întâmpla lui Moș Crăciun atâta timp cât se afla în Valea Râsetelor, căci zânele, rylii și knookii îl aveau cu toții în pază. Numai că în Ajunul Crăciunului, Moșul își mâna renii în lumea largă,

cărând după el o sanie plină de jucării și de daruri pentru copii; acesta era negreșit momentul cel mai potrivit când dușmanii lui puteau să-i facă rău. Așa că demonii își făcură un plan și așteptară Ajunul Crăciunului.

Când Moș Crăciun pocni din bici și părăsi grăbit Valea Râsetelor, îndreptându-se spre lumea cea mare, luna strălucea mare și plină pe cer, iar zăpada era scorțoasă și scânteietoare. Sania lui cea încăpătoare era burdușită de saci cu jucării, iar Moșul se puse pe cântat și fluierat, în timp ce renii se năpusteau în noapte. În toată existența lui fericită, aceasta era ziua când era în culmea bucuriei – ziua în care le împărțea micuților comorile adunate cu sârg prin sudoarea frunții sale.

Avea să fie o noapte aglomerată, știa bine asta. În timp ce fluiera și pocnea din bici, revedea cu ochii minții toate orașele, satele și cătunele în care era așteptat și calculă în gând că avea suficiente cadouri cât să-i facă fericiți pe toți copiii. Renii știau prea bine ce aștepta de la ei, așa că alergau atât de iute încât picioarele lor abia atingeau pământul acoperit de zăpadă.

Dar dintr-odată se întâmplă ceva ciudat: o funie aruncată în lumina lunii și un laț imens aflat la capătul ei îl prinseră de trup și de brațe pe Moș Crăciun și-l legară fedeleș. Până să apuce să se opună sau să strige după ajutor, fu smuls cu putere de pe scaunul saniei și aruncat cu capul înainte într-un morman de zăpadă, în timp ce renii își continuară galopul și se făcură nevăzuți cu sacii de jucării cu tot.

Preț de câteva clipe, Moș Crăciun rămase năucit din pricina unei asemenea experiențe surprinzătoare, iar când reuși să-și vină cât de cât în fire, descoperi că demonii cei viclenii îl scosese ră de zăpadă și-l legasera fedeleș cu o mulțime de funii zdravene. Îl duseră apoi pe Moșul răpit în munții lor, unde-l aruncară într-o cavernă secretă și-l legară cu lanțuri de peretele stâncos ca să nu mai poată

scăpa. -Ha! Ha! rânjeau demonii frecându-și mâinile de bucurie. Ce-or să mai facă acum copiii? Ce-or să mai plângă și ce-or să mai scâncească și ce tam-tam o să se iște când vor descoperi că nu e nici o jucărie în ciorăpeii lor și nici un cadou în pomul de Crăciun! Și cum or să-i mai pedepsească părinții lor! Să vezi cum or să vină cete, cete spre peșterile Egoismului, Invidiei, Urii și Răutății! Că strașnic lucru am mai făcut, Demoni ai Peșterilor!

În ajunul aceluia Crăciun, se întâmplase ca Moșul cel bun să-i ia cu el în sanie pe rylul Nuter, pe knookul Peter, pe spiridușul Kilter și pe micuța zână pe numele ei Wisk - toți aceștia fiind ajutoarele lui preferate.

Aceste firave ființe îi fuseseră Moșului nu de puține ori de mare ajutor la împărțitul cadourilor pentru copii, iar când stăpânul lor fusese răpit din sanie, ei stăteau cu toții ghemuiți sub scaun unde vântul cel rece nu putea ajunge la ei.

Micuții nemuritori nu-și dăduseră seama de răpirea lui Moș Crăciun decât la o bună bucată de timp după ce acesta dispăruse. Cum nu-i mai auzeau glasul vioi și nici cântecul și fluierăturile pe care le scotea de obicei în timpul călătoriilor, atunci le trecu prin cap că liniștea aceea era suspectă.

Micuța Wisk scoase capul afară de sub scaun și văzu că Moș Crăciun dispăruse și nu mai era nimeni care să mâne renii.

- Ho! strigă ea, iar renii încetîniră ritmul oprindu-se apoi.

Peter, Nuter și Kilter săriră cu toții pe scaun și priviră înapoi la urmele lăsate de sanie. Numai că Moș Crăciun se afla acum la kilometri întregi depărtare.

- Ce e de făcut? întrebă îngrijorată Wisk, căreia îi fugise toată voioșia și culoarea din obraji în fața unei asemenea nenorociri.

- Trebuie să plecăm numaidecât în căutarea stăpânului

nostru, spuse rylul Nuter, care de obicei gândea și vorbea cu cea mai mare prudență.

Nu! Nu! exclamă knookul Peter; care, așa adus de spate și morocănos cum era el, te puteai baza întotdeauna pe el la nevoie. Dacă mai zăbovim sau dacă ne întoarcem, atunci nu ne mai rămâne timp să ducem jucăriile la copii până dimineată, iar asta l-ar mâhni pe Moș Crăciun mai mult decât orice pe lumea asta.

— E clar că niște creaturi ticăloase au pus mâna pe el, adăugă Kilter îngândurat, iar ținta lor e fără doar și poate să-i supere pe copii. Așa că prima noastră datorie e să împărțim jucăriile tot atât de bine pe cât ar fi făcut-o însuși Moș Crăciun. După asta, putem să plecăm în căutarea lui și să-l eliberăm.

Aceste cuvinte erau un sfat atât de bun și de înțelept, că toți cei de față căzură de acord imediat. Așa că knookul Peter strigă la reni, iar animalele acelea supuse se avântară din nou în nopte, zburând peste dealuri și văi, peste păduri și câmpii, până când ajunseră la casele în care copilașii dormeau duși visând la cadourile minunate pe care aveau să le găsească în dimineata de Crăciun.

Micuții nemuritori își asumaseră o mare răspundere, căci deși îl ajutaseră de multe ori pe Moș Crăciun în călătoriile sale, acesta le spusese de fiecare dată cu exactitate ce aveau de făcut și ce se aștepta de la ei. Acum, însă, trebuiau să împartă jucăriile cum îi ducea capul, iar ei nu-i cunoșteau pe copii tot atât de bine ca și Moșul. Nu-i de mirare că au făcut câteva greșeli de mai mare hazul.

Mamie Brown, care-și dorea o păpușă, primi niște tobe în locul acesteia, iar tobele, din câte se știe, nu-i sunt de nici un folos unei fete care iubește păpușile. Charlie Smith, care era înnebunit să zburde și să se joace pe afară și care-și dorea o pereche de cizmulite noi de cauciuc ca să nu se mai ude la picioare, primi o cutie cu ață de cusut plină cu mosorele în toate culorile, cu ace și cu bolduri; pățania îl enervă atât de tare, încât într-un moment de furie spusese că Moșul era un șarlatan.

Dacă ar fi fost mai multe asemenea greșeli, atunci demonii și-ar fi îndeplinit fără doar și poate planurile să-i supere pe micuți. Numai că micuții prieteni ai lui Moș Crăciun s-au străduit din răputeri ca să ducă la îndeplinire ideile maestrului, făcând în cele din urmă mai puține greșeli decât v-ați fi așteptat în asemenea împrejurări mai puțin obișnuite.

Și, deși se mișcaseră cât au putut de repede, începu să se crape de ziuă înainte ca ei să fi reușit să împartă toate jucăriile și darurile. Pentru prima dată în atâția ani, renii se întoarseră în Valea Râsetelor în plină zi, când soarele se iveau deja deasupra marginii pădurii, amintindu-le că întârziaseră cu mult peste ora obișnuită de întoarcere.

După ce au dus renii în grajd, făpturile nemuritoare au început să se întrebe cum îl puteau salva pe stăpânul lor și-atunci și-au dat seama că trebuiau să descopere mai întâi ce se întâmplase cu el și unde se afla.

Așa că Wisk plecă numaidecât spre sălașul Reginei zânelor care se afla în inima pădurii Burzee. De îndată ce ajunsese acolo, nu-i trebui mult să afle despre demonii cei ticăloși care-l răpiseră pe Moș Crăciun ca să-l împiedice să-i mai facă fericiți pe copii. Regina îi promise că le va veni în ajutor și-atunci, încredințată de sprijinul ei, Wisk se întoarse cât de repede putea la Nuter, Peter și Kilter care-o așteptau, iar cei patru se sfătuiră să-l scape pe stăpânul lor din ghearele dușmanilor.

Se prea poate ca Moșul să nu se fi simțit la fel de fericit ca de obicei în noaptea ce a urmat răpirii sale. Căci deși avea toată încrederea în judecata micilor lui prieteni, nu putea să nu fie îngrijorat când se gândea la dezamăgirea cei aștepta pe copii. Iar demonii, care-l păzeau cu rândul, nu conteneau să-l înțepe cu cuvinte pline de dispreț, făcând haz de situația în care se afla.

Când ziua de Crăciun era pe sfârșite, îi venise rândul Demonului Răutății să-l păzească pe prizonier, iar el avea

limba cea mai veninoasă dintre toți frații săi.

— Copiii încep să se trezească, Moș Crăciun! strigă el. Se trezesc ca să-și găsească ciorăpeii goi. Ha, ha! Ce-or să se mai certe, ce-or să mai scâncească și cum or să mai bată din picior de furie! Peșterile noastre or să se umple azi, Moșule! Cu siguranță or să se umple!

Dar și la aceasta, la fel ca și la celelalte înțepături, Moș Crăciun nu dădu nici un răspuns. E drept că era mâhnit că fusese răpit, dar curajul nu-l părăsise nici acum. Și, văzând că prizonierul lui nu reacționase nici la cuvintele lui pline de venin, Demonul Răutății se întoarse și-l trimise pe Demonul Remușcării să-i ia locul.

Acesta din urmă nu era tot atât de respingător ca și ceilalți. Avea trăsături rafinate și blânde, iar glasul lui era plăcut și liniștit.

— Frații mei, demonii, nu au prea multă încredere în mine, spuse el de cum intră în cavernă. Dar deja s-a făcut dimineață, iar răul a fost săvârșit. Nu vei mai putea vizita copiii timp de un an.

Așa este, răspunse Moș Crăciun aproape vesel. A trecut Ajunul Crăciunului, iar pentru prima dată în atâtea secole, nu mi-am vizitat copiii.

— Micuții vor fi tare dezamăgiți, murmură Demonul Remușcării aproape cu părere de rău, dar acum nu mai avem ce face.

Supărarea lor îi va face cel mai probabil să devină egoiști, invidioși și răi, iar dacă ajung azi în cavernele demonilor, atunci am să am ocazia să conduc câțiva în Peștera Remușcării.

— Tu nu te căiești niciodată? întrebă Moș Crăciun din curiozitate.

— Oh, da, cum să nu, răspunse Demonul. Chiar acum, de pildă, mă căiesc pentru că am participat la răpirea ta. Desigur că e prea târziu ca să mai putem îndrepta ceva pentru că răul a fost deja făcut; însă remușcarea apare,

după cum știi, doar după un gând sau un țel josnic, căci la început nu ai de ce să te căiești.

— Da. Acum înțeleg, spuse Moș Crăciun. Cei ce se țin la distanță de rău n-au cum să viziteze vreodată peștera ta.

— De regulă așa și este, răspunse demonul. Cu toate astea, tu, care nu ai făcut nici un rău, ești cât pe ce să-mi vizitezi caverna. Și ca să-ți dovedesc că regret într-adevăr că am luat parte la răpirea ta, am de gând să te ajut să scapi.

Acest discurs îl uimi peste măsură pe prizonier, până când se gândi mai bine și-și dădu seama că era exact la ce se putea aștepta din partea Demonului Remușcării. Acesta se apucă de îndată să desfacă nodurile care-l țineau pe Moș Crăciun și să dezlege lanțurile ce-l ținutau de perete. Îl conduse apoi printr-un tunel lung, până când ieșiră amândoi în Peștera remușcării.

— Sper că mă vei putea ierta, spuse rugător Demonul. Nu sunt chiar atât de rău, ba chiar cred că am făcut destul de mult bine pe lumea asta.

Spunând acestea, Demonul deschise o ușă ce dădea într-un loc însorit, iar Moș Crăciun trase adânc în piept aerul proaspăt.

— Te iert, îi spuse el Demonului cu o voce blândă. De altfel, cred că lumea asta ar fi un loc îngrozitor fără tine. Așadar, rămas bun și Crăciun fericit!

Spunând acestea, ieși din cavernă ca să se bucure de dimineața însorită, iar câteva clipe mai târziu se așternuse deja la drum fluierând vesel la întoarcerea la căsuța din Valea Râsetelor.

Cum mergea el așa prin zăpadă, văzu undeva în partea dinspre munte o armată numeroasă alcătuită din cele mai curioase creaturi cu putință. O mulțime de knooki de prin păduri, la fel de aspri și de încovoiați precum crengile răsucite ale copacilor de care se îngrijeau. Apoi ryli grațioși de prin câmpii, fiecare din ei purtând simbolul florii sau plantei pe care o aveau în grijă. Undeva mai în spate se

vedeau spiriduși, gnomi sau nimfe, iar în spate, o mie de zâne fermecătoare ce pluteau alcătuiind un grup prea minunat.

În fruntea acestei minunate armate se aflau Wisk, Peter, Nuter și Kilter care strânseseră atâta popor cu gândul să-l salveze pe Moș Crăciun din captivitate și să-i pedepsească pe demonii ce îndrăzniseră să-l țină departe de copiii lui cei dragi.

Și, cu toate că arătau atât de luminoși și pașnici, micii nemuritori erau înarmați cu puteri nebănuite de înfricoșătoare pentru cei care s-ar fi încumetat să le stârnească mânia. Vai de soarta lor de demoni ai cavelor dacă armata aceea puternică avea să dea de ei!

Dar ce să crezi? Cel care le ieșise în întâmpinare nu era nimeni altul decât Moș Crăciun cu statura lui impunătoare, cu barba albă fluturându-i în vânt și cu ochii luminoși și calzi la vederea dovezii de dragoste și de respect pe care le inspirase în inimile celor mai puternice ființe ale planetei.

Și-n timp ce se strâneau în jurul lui și dansau de fericire că se întorsese acasă teafăr și nevătămat, el le mulțumi din tot sufletul pentru ajutorul lor neprețuit. Cât despre Wisk, Nuter, Peter și Kilter, aceștia primiră fiecare câte o îmbrățișare caldă.

— E inutil să te lupți cu demonii, se adresă Moș Crăciun întregii armate. Ei își au locul lor sub soare și nimeni nu-i poate distruge vreodată. Și totuși, mare păcat că lucrurile stau așa, continuă el amuzat.

Așa că zănele, knookii, spiridușii și rylii îl însoțiră cu toții pe prietenul nostru la castelul său unde-l lăsară cu ucenicii săi să-și povestească pățaniile din noaptea de Ajun.

Wisk se făcuse deja nevăzută și-și luase zborul prin toată lumea să vadă ce făceau copilașii în dimineața aceea însorită de Crăciun și până să se întoarcă, Peter terminase deja de povestit lui Moș Crăciun cum împărțiseră ei jucăriile.

Cred că ne-am descurcat de minune, strigă încântată zâna cea micuță, căci am găsit prea puțini copii supărați în dimineața ta. Cu toate astea, n-ar trebui să te mai dai prins vreodată, dragul nostru stăpân, căci s-ar putea ca data viitoare să nu mai fim chiar atât e norocoși.

Apoi le povesti despre greșelile pe care le făcuseră și pe care de descoperise acum, când făcuse turul de control. Iar Moș Crăciun o trimise de îndată cu cizme noi de cauciuc pentru Charlie Smith și o păpușă pentru Mamie Brown, așa încât până și ultimii doi copii îmbufnați se înveseliră pe dată.

Cât despre demonii cei răi din caverne, aceștia turbară de mânie și de supărare când descoperiră că Moș Crăciun le scăpase printre degete. Mai mult decât atât, nimeni nu se dovedi egoist, invidios sau răutăcios în ziua aceea de Crăciun. În cele din urmă, când și-au dat seama că sfântul protector al copiilor avea atât de mulți prieteni puternici, încât ar fi fost o nebunie să te pui cu el, demonii renunțară pe vecie să-și mai bage vreodată coada în treburile lui din Ajunul Crăciunului.

Observații

[←1]

În textul original apare numele Claus care a fost tradus peste tot drept Crăciun pentru a asigura uniformitatea traducerii (nota traducătorului).

Unii oameni îi scriu numele Nicklaus, iar alții Nicolas, motiv pentru care Moș Crăciun este cunoscut în unele regiuni drept Sfântul Nicolae. Însă bineînțeles că Neclaus este numele său corect, Claus (Crăciun) fiind numele dat de mama sa adoptivă, frumoasa nimfa Necile (nota autorului).